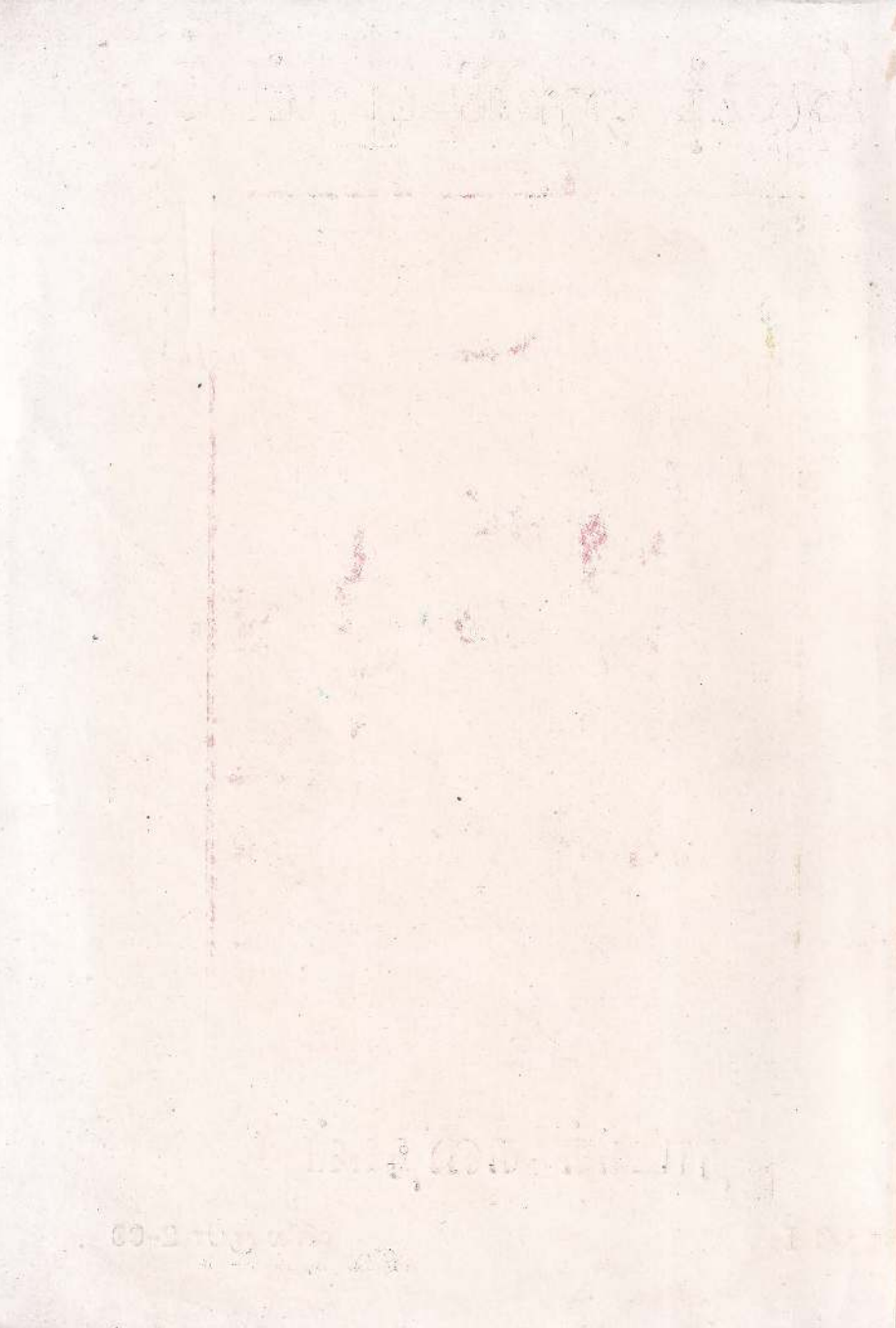

ஷேக்ஸ்பியர்

நாடகக் கதைகள்

ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள் லிருந்து கதைகள்

தொகுதி I

எழுதியவர் :

திருமதி அ. மயில்வாகனம்

(முன்னாள் அதிபர் — இராமநாதன் மகளிர் பயிற்சிக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.)

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. நள்ளிரவுக் கதை
(Midsummer Nights' Dream)	1
2. நீ விரும்பியபடி
(As You Like It)	15
3. ரோமியோவும் ஜூலியற்றும்
(Romeo and Juliet)	34
4. லீயர் அரசன்
(King Lear)	54
5. ஒன்றுமில்லாததைப் பற்றி அதிக தொந்தரவு
(Much Ado About Nothing)	79
6. டென்மார்க்கின் அரசினங்குமரன் ஹாம்லெட்
(Hamlet, Prince of Denmark)	97

நள்ளிரவுக் கலை

(Midsummer Nights' Dream)

அதென்ஸ் (Athens) நகரத்தில், அக்காலத்தில் ஒரு பிரமணம் அந்நகரவாசிகளுக்குச் சார்பாக இருந்து வந்தது. எந்தத்தகப்பனுர் தன் மகளுக்குத் தான்விரும்பிய ஒருவனையே மணம் புரிவித்து வைக்கலாம்; மகள் அவ்விருப்பத்திற்கிணங்கித் தந்தை தெரிந்த மணவாளனை விவாகஞ் செய்ய மறுத்தால், அவளை அப்பிரமாணத்திற்கேற்பக் கொலை செய்துவிடலாம். இந்தப் பிரமாணத்தை எந்தத் தகப்பனுங் கைக்கொள்ள விரும்புவதில்லை. ஆனால் இதை உபயோகித்து அநேகர் தங்கள் பெண்களைத் தாம் விரும்பியவர்களுக்கே மணமுடித்து வைப்பர்.

ஈஜியஸ் (Egeus) என்னும் ஒரு முதியவன் மாத்திரம் தன்னுடைய மகள் கேமியா (Hermia) தான் வரித்த டெமெற்றியஸ் (Demetrius) என்னும் வாஸ்பனை மணம்புரிய மறுத்ததற்காகத் தன் மகளைப் பிரமாணத்திற்கேற்றபடி கொலை புரிதல் வேண்டுமெனக் கோரி, அதென்ஸ் நகரத்திலே அக்காலத்திலே அரசு புரிந்த சிற்றரசனாகிய தீஸியஸ் (Theseus) என்பவனிடம் முறையிட்டான். கேமியா தன்னுடைய மறுப்புக்கான காரணத்தை அரசனுக்குத் தெரிவித்தாள். டெமெற்றியஸ் ஒரு காலத்தில் தன் பிரிய சிநேகிதியாகிய கெலனிடம் (Helen) காதல் கொண்டிருந்ததாகவும், அதனால், தான் லைசான்டர் (Lysander) என்னும் ஊஸ்பனை விவாகஞ் செய்ய விரும்புவதாகவும் கூறினாள். இந்தத் தக்க நியாயத்தை அவளுடைய தந்தை ஏற்றுக்கொள்ளாது கொலைத் தீர்ப்பளிப்பதையே விரும்பினான்.

தீஸியஸ் மிகவும் நேர்மையான இரக்கமுள்ள சுபாவ முடையவனாயிருந்த போதும் தேசப் பிரமாணங்களை மீறு

வதற்கோ, மாற்றுவதற்கோ அதிகாரமில்லாதவனாயிருந்ததால் அவன் கேமியாவுக்கு நாலு நாட்கள் தவணை கொடுத்து அதற்கிடையில் அவள் ஒரு முடிவான தீர்மானத்திற்கு வந்து விடவேண்டுமென்று கூறி அனுப்பினான். இந்த விஷயத்தை கேமியா லைசான்டரைச் சந்தித்துத் தெரிவித்துத் தன் அவல நிலையையும் விளக்கிக் கூறினாள். இதைக் கேள்விப்பட்டதும் லைசான்டர் மிகவும் மனம் வருந்தியவனாகச் செய்வதுயாதெனத் தெரியாது யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அதென்ஸ் நகரத்திலிருந்து சில மைல்களுக்கப்பால் இருக்கும் அவனுடைய சிற்றன்னை யின் ஞாபகமுண்டாயிற்று. அவள் இருக்கும் இடத்திலே அந்தப் பிரமாணங் கைகொள்ளப் படுவதில்லை. ஆகையால் அவன் தன் காதலிக்கு அந்த நல்ல செய்தியைக் கூறி, “நீ இன்றிரவு உன் தந்தை வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி என்னுடன் அவளுடைய வீட்டுக்கு வந்தால் அவ் விடத்தில் நான் உன்னை விவாகம் செய்து கொள்வேன்” என்று வாக்குப்பண்ணினான். “நகரத்துக்குச் சில மைல்களுக்கு அப்பாலிருக்கும் தோப்பில் நான் உன்னைச் சந்திப்பேன். நீயும், கெலனும் நானும் எத்தனையோ பூரணநிலை உள்ள நாட்களில் அத்தோப்பில் வசந்தமான வைகாசி மாசத்தில் உலா வப்போவது உனக்குத் தெரிந்ததுதானே” என்று சொல்லி விடைபெற்றுச் சென்றான்.

லைசான்டருடைய இந்த வேண்டுகோளை அவன் திருப்தியுடன் ஏற்றுக்கொண்டு பிறரெவருக்கும் இரகசியத்தை வெளியிடாது, தன் உற்ற நண்பியாகிய கெலனுக்கு மாத்திரம் அதைக் காதோடு காதாகச் சொல்லி வைத்தான். பெண்கள் காதலுக்காக மூடச்செயல்களையுஞ் செய்வார்கள் என்று சொல்வதற்கேற்ப கெலன் அந்த இரகசியத்தை டெமெற்றியஸுக்குத் தெரிவித்தான். அதனால் அவளுக்கு யாதும் லாபமில்லையாயினும், டெமெற்றியஸ் கேமியாவைப் பின்தொடர்ந்து செல்வானென்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அப்படி அவன் செல்லும்போது தானும் அவனைத் தொடர்ந்து செல்லலாமென்ற சந்தோஷத்தையெண்ணியே அவன் அந்த இரகசியத்தைத் தன் அருமையான சிநேகிதிக்குத் துரோகம் செய்கிறோமென்பதைக் கிஞ்சித்தேனும் யோசி

யாமல் வெளியிட்டுவிட்டாள். லைசான்டரும் கேமியாவும் சந்திப்பதாகக் கூறிய அந்தத் தோப்பு, தேவதைகள் என்று சொல்லப்படுகிற அந்த ஆத்மாக்களின் மிகப் பிரியமான இருப்பிடமாக இருந்தது.

ஒபெறன் (Oberon) என்ற அரசனும், நிற்ருனியா (Titania) என்ற அரசியும் தங்கள் சிறிய ஏவலாளர்களுடன் நடுச்சாமக் கொண்டாட்டங்களை இந்தத்தோப்பிலேயே நிகழ்த்திக் களிப்பர். இந்தஅரசனுக்கும் அரசிக்குமிடையில் இந்த நாட்களில் ஒரு துன்பமான வேற்றுமை உண்டாயிற்று. அவர்கள் நிலா வெளிச்சத்தில் அந்த இன்பமான நிழல் நிறைந்த நடைபாதைகளில் ஒருபோதும் சந்திக்கவில்லை; ஆனால் அவர்கள் இருவரும் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். சிறு தேவதைகள் எல்லாம் அவர்களுடைய தர்க்கங்களுக்குப் பயந்து ஒளிந்து கொள்வது வழக்கமாயிருந்தது. இந்த வேற்றுமைக்குக் காரணம் நிற்ருனியாவிடம் வளர்ந்துவந்த ஒரு பையனாகும். இந்தப் பையன் நிற்ருனியாவின் உற்ற சினேகிதியின் மகனாகும். அவனுடைய தாய் இறந்துவிட்டதால் அவளை ஒரு செவிலித் தாய் வளர்த்து வந்தாள். இந்தச் செவிலித்தாயிடமிருந்து அந்தப் பையனை நிற்ருனியா களவெடுத்து, தான் வளர்த்து வந்தாள்.

காதலர் அத்தோப்பிலே சந்திக்கப்போகும் அந்த இரவில் ஒபெறன் தன் அரண்மனைப் பிரபுக்கள் சிலர் சூழ்ந்துவரச் சென்றுகொண்டிருக்கையில், அவனுடைய அரசியும் தன் தோழிகள் புடைகுழ உலாவிக்கொண்டு வந்தாள். இருவரும் சந்திக்க நேர்ந்ததும் அரசன் தன் மனைவியைப் பார்த்து, “நிலாவெளிச்சத்தில் நம்முடைய சந்திப்பு வெறுக்கும்படியாய் இருக்கிறதே கர்வமுள்ள நிற்ருனியா!” என்று கூறவும் பதிலுக்கு அரசி, “நீயா ஒபெறன்? தேவதைகளே! இங்கிருந்தும் அப்பாற் செல்லுங்கள். நான் அவனுடைய சந்திப்பை வெறுப்பதாகத் தீர்மானித்துவிட்டேன்” என்று தன் தோழிகளை விளித்துக் கூறினாள். “நில், மூர்க்கமுள்ள தேவதையே! நான் உன் கணவனல்லவா? எதற்காக நிற்ருனியா ஒபெறனிடம்

கோபிக்கவேண்டும்? உன்னுடைய வளர்ப்புப் பையனை என் ஏவலாளனாக இருக்கிறதற்குத் தருவாய்” என்று அரசன் கேட்க, “உன் மனத்தைச் சமாதானப்படுத்திக்கொள். உன்னுடைய முழு அரசும் சேர்ந்தாலும் என்னிடமிருந்து அப்பையனை வாங்கிக்கொள்ள முடியாது” என்று மிகக் கோபத்துடன் கூறிவிட்டு அப்பாற் சென்றான். “சரி, நீ உன் வழியே செல். விடிகிறதற்கிடையில் இதற்காக நான் உன்னை வழிக்குக் கொண்டு வருவேன்” என்று ஒபெறன் கூறிவிட்டுப் “பக்” (Puck) என்ற தன் அந்தரங்க ஆலோசனையாளனைக் கூட்டி வரும்படி ஆக்ஞாபித்தான்.

“பக்” என்பவன் அவ்விடத்திலே உள்ள அயற்கிராமங்களிலும் சுற்றுப்புறங்களிலும் பல இரகசியமான திருவிளையாடல்கள் புரிவது வழக்கம். இடைச்சி வெண்ணெய் கடைத் தெடுக்க முயற்சிக்கும்போது அவன் மத்திற்குட் புகுந்து அவளுடைய பிரயாசையை வீணடித்துவிடுவான். மது தயாரிக்கும் பாத்திரத்திற்குள் ஒளிந்துகொண்டு மதுவைப் பழுதடையச் செய்துவிடுவான். பல பெண்கள் கூடி மதுவருந்தச் சாவகாசமாக உட்கார்ந்திருக்கும்போது, ஒருபெண்ணின் மதுப் பாத்திரத்திற்குள் நண்டுபோன்று புகுந்து அவள் அதை அருந்தப்போகும் சமயம்பார்த்து அவளுடைய உதட்டை வெடுக்கெனக் கடித்து வேடிக்கை பண்ணுவான். அவள் குடிக்க எடுத்த மது முழுவதும் அவளுடைய நாடியின்வழி வழிந்து ஓடி விரயமாகும். இதே பெண் இந்தத் துயரமான சம்பவத்தைத் தன் அயலாருக்குச் சொல்வதற்கு உட்கார்ந்திருக்கையில் “பக்” மெதுவாக அவளுக்கு முக்காலியை நகர்த்தி விட அவள் தொப்பென்று கீழே விழவும், கதை கேட்க இருந்தவர்கள் குலுங்கக்குலுங்க நகைத்து அவளைக் கேலி செய்வர்.

இவ்விதமான வேடிக்கைகளைப் புரிந்து இரவில் குதூகலமாகச் சுற்றித்திரியும் பக்கை ஒபெறன் வரவழைத்து, “சோம்புத்தனத்தின் காதல்” (Love in idleness) என்று மங்கையர் கூறும் அந்த மலரைக் கொண்டுவா. இந்த ஊதாநிறப் பூவின்

சாற்றை ஒருவருடைய இமைக்குமேல் அவர் நித்திரைசெய்யும்போது ஊற்றிவிட்டால், அவர் விழித்தெழும்போது எதைக் காண்கிறாரோ அதை மிகவுங் காதலித்து அன்பு சொரிவர். அந்தப் பூவின் சாற்றிலே சொற்ப அளவை என் அரசியின் இமைகளிலே அவள் துயிலும்போது ஊற்றிவிடப் போகிறேன். அவள் விழித்தெழுமையில்; சிங்கமோ, கரடியோ அல்லது குரங்கோ எதை முதலிலே காண்கிறாளோ அதன் மேல் தன் அன்பைச் சொரிந்து காதலிப்பாள். வேறொரு மலரின் உதவியால் அந்த மந்திரசக்தியை அவளிடமிருந்து நான் நீக்கிவிடமுன், அவள் வளர்க்கும் அந்தப் பையனை எனக்குத் தரும்படியாகச் செய்துவிடுவேன்” என்று கூறினான்.

இந்த விஷயம் பக்கின் மனத்திற்கு வெகு ரம்மியமாக இருந்தது. அவன் விரைவில் அந்த மலரைக்கொண்டு வருவதற்குச் சென்றான். ஒபெறன் அவளை அனுப்பிவிட்டு அங்கே வந்து கொண்டிருந்த டெமெற்றியஸையும் கெலனாவையும் கவனித்து அவர்கள் பேசுவதையும் ஓட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். டெமெற்றியஸ், கெலனா தன்னைப் பின்பற்றி வந்ததற்காக அந்தப் பெண்ணைக் கடிந்து பேசுவதையும் அவள் அதற்கு அவன் முன்னர் தன்னை எவ்விதம் காதலித்தான் என்பதை நினைவூட்டிப் பல மென்மொழிகளால் விடைபகர்வதையும் அவன் அவற்றைக் கேளாது அவளைத் தனியே காட்டு மிருகங்களுக்கிடையில் விட்டு விட்டு ஓடிப் போவதையும் ஒபெறன் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

உண்மையான காதலர்களின் நண்பனாக இருக்கும் இந்த அரசனுக்குக் கெலனாவின் மீது அதிக பரிவு உண்டாயிற்று. முன்னர் இதே தோப்பில் டெமெற்றியஸ் கெலனிடங் காதல் புரிவதையும் அவன் சில வேளைகளிலே பார்த்திருக்கக்கூடும். எப்படியிருந்தபோதும் அவன் தன்னுடைய பக்கை விளித்து “இந்த மலரின் ஒரு பகுதியை எடுத்துக்கொண்டு போய் அந்த வாலிபனின் இமைகளிலே சாற்றைப் பிழிந்துவிட்டு, அவன் அதென்ஸ் வாசியாகிய ஒரு அழகிய இள நங்கையின் காதலை நிராகரிக்கிறான். அவன் விழித்தெழும்போது முதலிலே

அவனையே காணக்கூடிய விதமாக அவர்கள் இருவரும் நெருங்கியிருக்க ஏற்பாடு பண்ணு. அவனுடைய உடைகளைக் கொண்டு அவன் அதென்ஸ் பிரசை என்பதை நீ அறிந்து கொள்ளலாம்” என்று கூறிவிட்டுத் தன்னுடைய அரசியைத் தேடிச் சென்றான். பக் தனக்கிட்ட கட்டளையை விவேகமாகச் செய்து முடித்துவிடுதாகக் கூறிச் சென்றான். நின்றூனியாவின் பள்ளி அறை பல வித புஷ்பங்களினாலும் செடி, கொடிகளினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மிகவும் பாதுகாப்பான இடமாக இருந்தது. ஒபெறன் இந்த இடத்தை எவரும் அறியாதபடி அணுகிய சமயம் அவனுடைய அரசி தான் நித்திரைக்குச் செல்லும் போது தன் தோழிகள் என்னென்ன சேவைகள் செய்ய வேண்டுமென்பதைப் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் அவளுக்குத் தாலாட்டுப் பாக்கள் பாடி அவள் நித்திரை செய்த பின்னர் தங்களுக்கிட்ட ஏவல்களைச் செய்வதற்குச் சென்றனர். இந்தச் சமயம் பார்த்து அரசன் அந்த மலரின் சாற்றை அரசியின் இமைகளின் மேலே ஊற்றி, “எதை விழித்தெழுகையில் முதலிலே காண்கிறாயோ அதையே உன் காதலனாகக் கொள்வாய்” என்று சொன்னான். பின்னர் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று நடக்கவிருக்கும் வேடிக்கையை இரசிப்பதற்குச் சித்தமாயிருந்தான்.

வீட்டிலிருந்து மரணதண்டனைக்குப் பயந்து வெளியேறிய கேமியாவை இப்பொழுது கவனிப்போம். அவள் தோப்பை அடைந்தபோது அவளுடைய காதலனாகிய லைசாண்டர் அவளைத் தன் சிற்றன்னை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அரைவாசித் தூரம் கடப்பதற்கே கேமியாவினால் முடியாதிருந்தது. அவள் மிகவும் சோர்வும் களைப்புமுடையவளாய் இருந்ததைக் கண்ணுற்ற லைசாண்டர் அவளுக்காக மிகவும் பரிந்து அவளை அங்குள்ள மெத்தென்ற பகம் பாசித் தரையின்மேலே படுக்க ஒழுங்கு செய்துவிட்டுத் தானும் சிறிது தூரத்திலே படுத்துக்கொண்டான். இருவரும் சீக்கிரத்தில் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தார்கள்.

அவர்கள் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கையில் அந்த வழியே வந்துகொண்டிருந்த பக் லைசாண்டருடைய அடென்ஸ் நகர உடைகளைக் கண்டு, தன் அரசன் குறித்த வாஸ்பன் இவகைத்தான் இருப்பானென்று எண்ணி அந்த மலர்ச் சாற்றை அவனுடைய இமைகளிலே ஊற்றிவிட்டுச் சென்றான். அந்த வாஸ்பனுக்கருகிலே அழகிய மங்கையொருத்தி துயில் புரிவதையும் கண்ட பக் குறித்தவாஸ்பன் விழிக்கும் போது அவளையே காண்பானென்ற நம்பிக்கையோடு சென்றான். ஆனால் அவன் நினைத்ததற்கு மாறாக கெலன் அவ்விடம் வந்து அவன் விழிகளில் முதன் முதலாக எதிர்ப்படவும் அவன் கேமியாவை மறந்து அவள் மேல் தன் காதலைச் சொரிந்து பல இங்கிதமான மொழிகளால் அவளை அழைத்தான். அவன் கேமியாவை முதலிலே சந்தித்திருப்பானாகில் பக் செய்த குற்றத்தினால் யாதும் விபரீதம் நேரிட்டிருக்காது. மந்திரசக்தியினாலே லைசாண்டர் கேமியாவை மறந்து கெலனைவப்பின் தொடர்ந்து அவளே தன் அருமைக் காதலியென்று கூறிப் பாராட்ட நேர்ந்தது.

கெலனை டெமெற்றியனைப் பின்தொடர முயற்சித்தது வியர்த்தமாகிவிட்டது. அவள் அலைந்து திரியும்போது தான் லைசாண்டர் அவளைக் காண நேர்ந்தது. அவன் விழிப்பதற்கு முன்னர் அவன் துயின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்ட கெலனை, “இது லைசாண்டர்! அவன் நித்திரை செய்கிறானே அன்றேல் இறந்துவிட்டானா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனருகிற் சென்று, “ஐயா, நீவிர் உயிருடனிருந்தால் விழித்தெழும்,” என்று கூறி அவளை மெதுவாகத் தொட்டான். இதனால் லைசாண்டர் விழித்துக்கொண்டபோது அவளைப் பார்த்துக் காதல் மொழிகளைப் புகன்று அவள் பின்னாற் சென்றான். கெலனை லைசாண்டருடைய மந்திர சக்தியினால் ஏற்பட்ட காதலையும் அவன் மென்மொழிகளையும் அவன் தன்னைக் கேலிபண்ணுவதற்காகச் செய்கிறானென எண்ணி மனமிக நொந்தான். “எதற்காக எல்லோராலும் இகழப்படவும் நிந்திக்கப்படவும் நான் பிறந்தேன்? டெமெற்றியளிடமிருந்து ஒரு அன்பான வார்த்தை அன்றேல் பார்வையை நான் பெறும்

லிருப்பது போதாக்குறைக்கு நீயுமா என்னைக் காதலிப்பது போற் பாசாங்கு பண்ணவேண்டும்? நீ மிகவும் நல்லவனென்றல்லவா இதுவரையில் நான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.” என்று சொல்லி அவ்விடத்தினின்றும் ஓடினாள். கேமியாவின் நினைப்பே இல்லாமல் லைசாண்டர் அவளைப் பின்தொடர்ந்தான்.

கேமியா விழித்தெழுந்ததுந் தன் தனிமையை உணர்ந்து மிகவும் பயப்பட்டாள். தோப்பிலே அலைந்து சுற்றிக் கொண்டு லைசாண்டர் எவ்விடம் போனானோ என்று தெரியாமலும், எங்கே அவனைத் தேடிப்பிடிப்பதென்று அறியாமலும் திரிந்துகொண்டிருந்தாள். இந்தச் சமயத்தில் டெமெற்றியஸ் கேமியாவையோ தன் எதிர்பாசிய லைசாண்டரையோ கண்டுபிடிக்க முடியாமல் அலைந்து திரிந்ததனால் உண்டான களைப்பு மேலீட்டால் உறங்கிக்கொண்டிருப்பதை ஒபெறன் கண்டான். அவன் பக்கிடம் விசாரித்தறிந்ததன் மூலம் தன் எண்ணப்படி அவன் சரியான காதலனுக்கு அந்தக் காதற் சாற்றை விடாமல் வேறொருவனுக்கு விட்டிருப்பதை அறிந்து கொண்டான். ஆகையால் டெமெற்றியஸ் துயின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் அவ்நுடைய இமைகளின் மேல் அந்தச் சாற்றிலே சொற்பம் பிழிந்துவிட்டான். அந்த உடனே அவன் விழித்தெழுந்ததும் முதன்முதலாக கெலனாவையே கண்டான்; கண்டதும் அவள் பேரிலே தன் காதலைச் சொரியும் அன்பு மொழிகளைக் கூறிக்கொண்டிருந்தான். இதே சமயம் லைசாண்டரைத் தொடர்ந்து கேமியாவந்துகொண்டிருக்கவும் அவன் கெலனைக்கண்டு தன் காதல் மொழிகளைப் பேசி அவள் மேல் அன்பைச் சொரிந்தான். இருவரும் அந்தச் சாற்றின் மகத்துவத்தினால் தூண்டப்பெற்று கெலனாவின் மீது தங்கள் காதலைப் புலப்படுத்தினார்கள்.

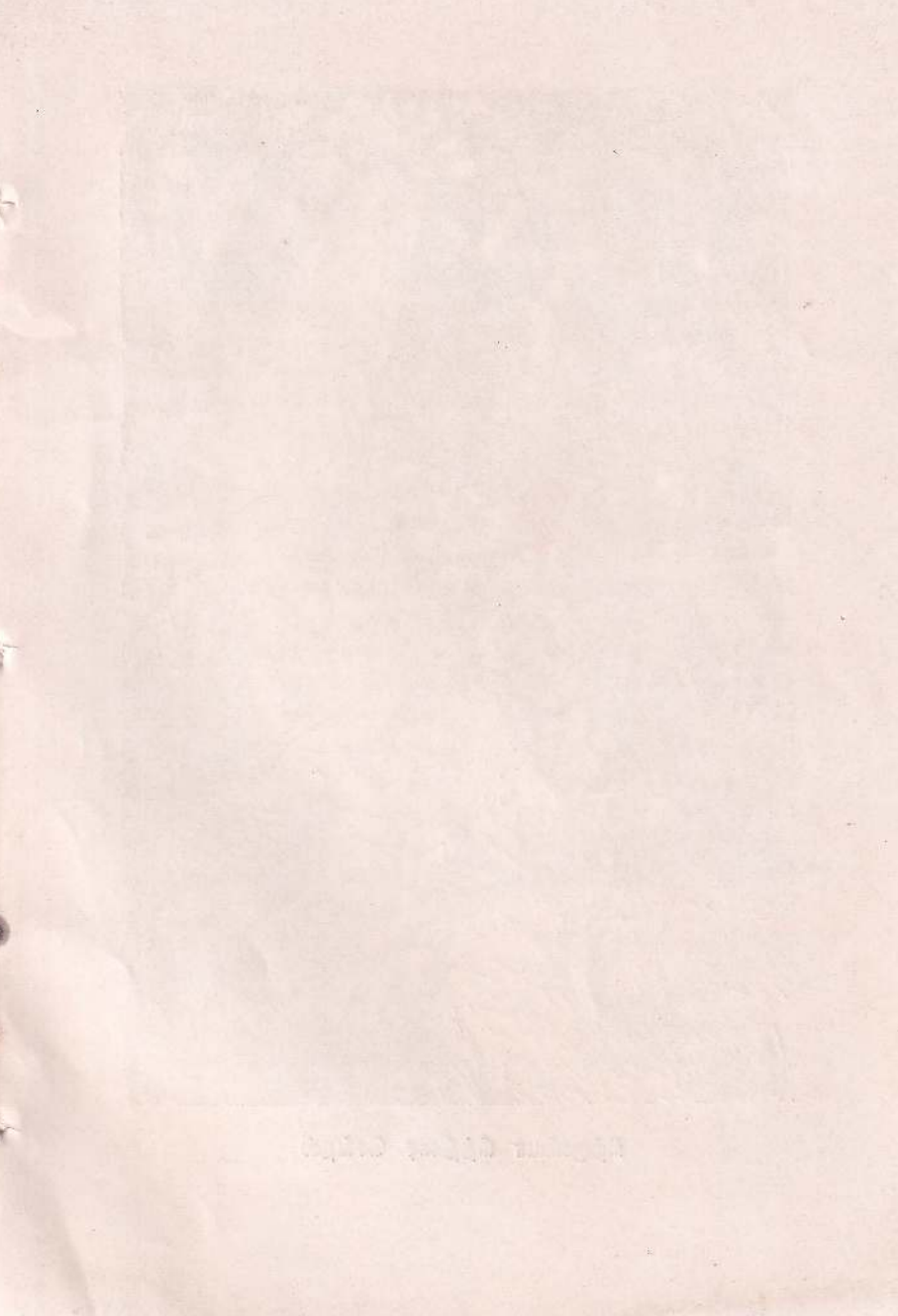
கெலனா வியப்பு மேலிட்டவளாய், டெமெற்றியஸ், லைசாண்டர், தன் உற்ற நண்பியாகிய கேமியா மூவருமாகச் சேர்ந்து ஏதோ சதி செய்து தன்னைப் பரிசுசிப்பதாக

எண்ணிக்கொண்டாள். கேமியாவும் கெலனவைப் போலவே அதிகமான ஆச்சரியமுடையவளாய் எதற்காகத் தன்னை முன்னர் காதலித்த இருவரும் தற்போது கெலனவின் காதலர்களாக மாறிவிட்டார்கள் என்பதை அறியாதிருந்தாள்; அவளுக்கு இந்த விஷயம் கேமியாகப்படவில்லை. முன்னர் நெருங்கிய நட்புப் பூண்டு இணைபிரியாத் தோழிகளாக இருந்தவர்கள் தற்போது வாக்குவாதஞ் செய்வதற்கு முனைந்தனர். கெலனா கேமியாவைப் பார்த்து, “இரக்கமற்ற கேமியா! நீதானே லைசாண்டரை ஏவி என்னைக் கேலிப் புகழ்ச்சி செய்யும்படி தூண்டி விட்டிருக்கிறாய்; மற்றக் காதலனாகிய டெமெற்றியஸ் என்னை எவ்வளவோ அவமதிப்பவன், அவனையும் என்மேற் காதல் புரியும்படி ஏவியதனால் அவன் என்னை “தேவி, அருமையானவளே!, அமிர்தமே!, தெய்வீகமானவளே!”, என்ற வார்த்தைகளாற் புகழ்கின்றான். வெறுக்கும் என்னை உன்னுடைய தூண்டுதலினால் தானே இத்தகைய சொற்களைப் பேசிப் புகழ்வது போல என்னை இகழ்ச்சி செய்கிறான். அன்பில்லாத கேமியா! ஆடவர்களுடன் சேர்ந்து உன் சிநேகிதியைப் பரிசுக்கிட்டுத் துணிந்து விட்டாய். எங்கள் பாடசாலை உறவை மறந்துவிட்டாயா? எத்தனை சமயங்களில் நாங்களிருவரும் ஒரே திண்டுமெத்தையிலிருந்து ஒரே பாட்டைப்பாடி, ஒரே பூவைத் தைத்து மகிழ்ந்திருக்கிறோம்? ஒரே நெட்டிலுள்ள இரு பழங்களைப் போன்று இணை பிரியாமல் இருந்திருக்கிறோம்? கேமியா! இச்செயல் சிநேகிதத்தின் பாற்பட்டதன்று, அதுவுமன்றி ஆடவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு ஒரு சிநேகிதியைப் பரிசுசிப்பது பெண்தன்மையுமல்ல” என்று கூறினாள்.

“உன்னுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு நான் மிகவும் ஆச்சரியங் கொள்கிறேன். நான் உன்னைப் பரிசுசிக்குவதில்லை, நீயே என்னை அப்படிச் செய்வதாகத் தோன்றுகிறது” என்று கேமியா சொல்லவும், கெலனா, “ஆ! போலித்தனமாக மிகவும் அடக்கமான பார்வைகளை உண்டாக்கி நான் திரும்பும்போது எனக்குப் பின்னால் உதட்டை நெளி! ஒரு

வர்க்கொருவர் கண்களைச் சிமிட்டிக் கேலி பண்ணுவதைத் தொடர்ந்து நடத்து! உன்னிடம் இரக்கம், மரியாதை போன்ற உணர்ச்சிகள் இருந்தால் நீ என்னை இப்படி அவமானஞ் செய்ய உடன்பட்டிருக்கமாட்டாய்” என்று கடிந்தாள். பெண்கள் இருவரும் இப்படிச் சச்சரவு பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, கெலனவின் காதலுக்காக டெமெற்றியசம் லைசாண்டரும் சண்டைபோடுவதற்குத் தோப்புக்குள் மறைந்து போயினர். ஆடவர்கள் போய்விட்டார்களென்றதை அறிந்த பெண்கள் அவர்களைத் தேடி மறுபடியும் அலைந்து திரிந்தனர்.

அவர்கள் சென்றதும், தேவதைகளின் அரசன் பக்குடன் இவர்களது சண்டைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டுப் பக்கை நோக்கி, “இது உன்னுடைய தவறுதலினால் ஏற்பட்டது, அல்லது வேண்டுமென்று தான் இப்படிச் செய்தாயா?” என்று கேட்டான். “என்னை நம்புங்கள் அரசே! அது ஒரு பிழை. நீங்கள் அந்த மனிதனுடைய உடைகளில் இருந்து அவன் அதென்ஸ் நகரவாசி என்பதை அறியலாம் என்று கூறவில்லையா? எப்படியிருந்தபோதும் இப்படி நிகழ்ந்ததற்காக நான் துக்கப்படவில்லை. ஏனெனில் அவர்களுடைய சச்சரவுகள் நல்ல பொழுதுபோக்காக அமைந்திருக்கின்றது என்று பக் பதில் கூறினான். “லைசாண்டரும், டெமெற்றியசம் தங்கள் காதலிக்காகச் சண்டை செய்வதற்குத் தகுந்த ஓரிடம் பார்த்துச் சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதை நீ கேட்டாயல்லவா? என் கட்டளைப்படி இன்றிரவைப் பனித் திரையால் மூடி அவர்கள் ஒருவரையொருவர் கண்டுபிடிக்கா திருக்கும்படி இருளிலே பிரித்துவிடு. இருவருடைய குரல்களைப்போலவும் நீ பேசித் தூஷணைசெய்து அவர்கள் உன்னைப் பின்பற்றிவரத் தூண்டிவிடு. இருவரும் உன் குரல்மாற்றத்தைக்கேட்டுத் தன் எதிரிதான் பேசுகிறான் என்று நினைத்துக் கொள்ளட்டும். அவர்கள் நன்றாகக் களைத்து நித்திரை செய்யும்போது இந்த மற்றப் புஷ்பத்தின் சாற்றை லைசாண்டருடைய கண்களிலே ஊற்றிவிடு. அவன் விழித்தெழும்போது கெலனவை மறந்து பழையபடி கேமியாவையே காதலிப்பான்.

ரிற்ருனியா நித்திரை செய்தல்

இதனால் இரு பெண்களும் தாம்தாம் விநும்புங் காதலனை அடைந்துகொள்ள ஏதுவாயிருக்கும். தற்போது நடந்ததெல்லாம் ஒரு விபரீதக் களவு என்று அவர்கள் எண்ணிக் கொள்வர். இந்த வேலையை மிகவுந் துரிதமாகச் செய்து முடிப்பாய். நான் சென்று நின்றூனியா எதைக் காதலித்தாள் என்பதைப் பார்க்கிறேன்” என்று உத்தரவிட்டபின்னர் ஒபெறன் தன் அரசியிடஞ் சென்றான்.

நின்றூனியா அப்பொழுதும் நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தாள். ஒபெறன் அங்கு வழிதெரியாமல் அலைந்துவந்த ஒரு அசடனைக்கண்டு, “இவன் நின்றூனியாவின் காதலகை இருக்கட்டும்” என்று கூறிக் கழுதையின் தலை ஒன்றை அவனுடைய தலையிலே கவிழ்த்துவிட்டான். அந்தக் கழுதையின் தலை அவனுடைய தோள்களிலிருந்தே உண்டானமாதிரி நன்கு அமைந்திருந்தது. மிக மெதுவாக ஒபெறன் கழுதைத் தலையை வைத்திருந்தபோதும் அந்தப் பித்துக்குளி விழித்துக்கொண்டான். தன்னிடம் கழுதைத் தலையிருக்கிறது என்பதை அறியாமலே அவன் நின்றூனியா படுத்துத் தூங்கும் இடத்தை நோக்கிச்சென்றான்.

நின்றூனியா விழித்துக்கொண்டதும் அவனைக்கண்டு “என்ன அழகு! நீ அழகுடையவனாய் இருப்பதுபோலப் புத்தியுமுடையவனா?” என்று அந்த அசட்டை வினவினாள். “தலைவியே! இந்தத் தோப்பிலிருந்து வெளியே செல்லக்கூடிய வழியைக் கண்டுவிட்டால் எனக்குப் போதுமானது” என்றான் அவன். “நீ இந்த இடத்தைவிட்டுப் போகாதே. நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன், என்னுடன் வா. உனக்குப் பணிவிடைகள் செய்வதற்குத் தேவதைகளைத் தருகிறேன்” என்று காதலினால் நொந்திருந்த நின்றூனியா அரசி கூறினாள். இப்படிக்கூறியதும் தன் தேவதைகளில் நால்வரை அழைத்து அந்த அசடனாகிய தன் காதலனுக்குப் பல ஏவல்கள் புரியுமாறு கட்டளையிட்டாள். பழவகைகளும் தேனும் உணவாகப் பரிமாறும்படி பணித்தாள். பின்னர் அவள் அவனைத் தன்னருகிலே இருக்கும்படி கூறிப் பலவிதமான காதல்மொழிகளைக் கூறிப் புகழ்ந்தாள். அவனோ

அவளிடம் அதிகம் கவனஞ்செலுத்தாது தனக்குப் புதிதாக அமைந்த பணியாட்களைப்பற்றிப் பெருமைகொண்டு அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அவரவர் பெயரால் அழைத்துத் தான் சொல்வதைச் செய்யுமாறு ஏவினான். தனக்குத் தேன் கொண்டு வரும்படியும் தன் தலையைச் சொறியும்படியும் கூறினான்.

“என் அருமைக் காதலனே! நீர் என்ன சாப்பிட விரும்புகிறீர்? என்னிடம் ஒரு தைரியமான தேவதை உண்டு. அவளிடம் உமக்காக அணில்களின் சேகரிப்பிலிருந்து புதிய விதைகளைக் கொண்டுவரும்படி சொல்லவா?” என்று நின்றூனியா அந்தக் கழுதைத் தலையைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“எனக்குக் காய்ந்த பயறு தந்தாற்போதும்” என்று சொல்லியதுடன் “தயவுசெய்து உன்னுடைய ஆட்கள் எவரையும் என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதபடி கட்டளையிடு. எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது” என்பதையுந் தெரிவித்தான்.

“அப்படியானால் நீர் நித்திரை செய்யும். நான் உம்மை என் கைகளிலே ஏந்திக்கொள்கிறேன். ஆ! நான் உம்மை எவ்வளவு காதலிக்கிறேன்!” என்று கூறிக்கொண்டே தேவதைகளின் அரசி அவளை அணைத்துக்கொண்டாள்.

நின்றூனியாவின் கரங்களிலே கழுதைத் தலையன் நித்திரை செய்வதைக் கண்ட அவளுடைய கணவன் அவளுக்கு முன்பாகத் தோன்றி அவள் அந்த அசடனைப் பாராட்டுவதற்காக நிந்தித்தான். இதை அவளால் மறுத்துக்கூற முடியாதிருந்தது; ஏனெனில் அப்பொழுது தான் அந்தப் பித்துக்குள் அவளாலே புஷ்பங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கழுதைத் தலையுடன் அவளுடைய கரங்களிலே துயின்றுகொண்டிருந்தான். சில நிமிஷங்களாக நிந்தனை செய்த ஒபெறன் மறுபடியும் அவளிடம் அந்தப் பையனைத் தரும்படி கேட்டான். நின்றூனியா தன் தலைவனுக்கு முன்பாகவே பிறிதொருவன்மீது தன் அன்பைச் சொரிந்துகொண்டிருந்தாளாதலால் மிகவுடன வெட்கமடைந்தவளாய்த் தன்னுடைய வளர்ப்புப் பையனைத் தன்னுடைய அரசனுக்குக் கொடுப்பதற்கு மறுத்துக் கூறத் துணியவில்லை.

பையனைத் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்ட தேவதைகளின் அரசன், தன்னுடைய அரசியின் அவமான நிலைமை தன்னாலேற்பட்டதென்பதை உணர்ந்து அவள்மீது இரக்கங் கொண்டவனாய் மற்றப் புண்பத்தின் சாற்றை அவள் கண்களின்மீது ஊற்றவும் அவள் மறுபடியும் பழைய நிலையை எய்தினாள். இப்பொழுது அந்தக் கழுதைத் தலையைப் பார்க்கக் கூட அவளுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. ஒபெறன் கழுதைத் தலையை எடுத்துவிட்டு அவனுடைய சொந்த அசட்டுத் தலையுடன் அவன் நித்திரை செய்யும்படி விட்டான்.

அரசனும் அரசியும் தற்போது சமாதானமடைந்துவிட்டதால் ஒபெறன் தன் மனைவிக்கு அத்தோப்பிலே வந்துள்ள காதலர்களைப் பற்றியும் அவர்களுடைய நடுச்சாமச் சச்சரவுகளைப் பற்றியும் விபரமாகக் கூறினான். இந்தச் சரிதையைக் கேட்ட அரசி அவர்களுடைய முடிவை அறிவதற்கு ஆவல் கொண்டவளாய்த் தன் கணவனுடன் கூடிச் சென்றாள்.

இருவரும் அந்தக் காதலர்கள் நால்வரும் ஒரு புற்தரையின் மீது ஒருவர்க்கொருவர் மிக நெருங்கிய தூரத்திலே துயின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். பக் மிகவும் சாவதானமாக அவர்களை ஒன்றுசேர்த்துவிட்டு லைசாண்டருடைய கண்களின்மீது தன் எசமான் கொடுத்த மற்றப் பூவின் சாற்றை ஊற்றிவிட்டான்.

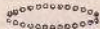
முதன் முதலாக கேமியா நித்திரை விட்டெழுந்தாள். அருகிலே லைசாண்டர் படுத்திருப்பதைக் கண்டு அவனுடைய மன மாற்றம் எதனாலேற்பட்டிருக்கலாம் என்றெண்ணியவளாய் அவளை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். இதே சமயத்தில் லைசாண்டர் தன் கண்களைத் திறந்து கேமியாவைக் கண்டு இதுவரையில் நடந்த சம்பவங்கள் யாவும் கனவாக இருக்கவேண்டுமென்று இருவரும் பேசிக்கொண்டனர். இருவரும் ஒரே விதமான கனவு கண்டது அவர்களுக்கு மிகவும் வியப்பாக இருந்தது. இதற்கிடையில் கெலனாவும் டெமெற்றியசும் விழித்தெழுந்தனர்; நன்கு துயின்றுகொண்டிருக்கும் போது கெலனாவின் கோபமும் ஆத்திரமும் அடங்கி அவளுடைய மனத்திலே சமாதானமுண்டாயிற்று. இதன் விளைவாக

டெமெற்றியஸ் காதல் மொழிகளை மறுபடியும் தொடர்ந்து பேசியபோது அவை நிசமானவையெனக் கண்டு அவள் மிக வுஞ் சந்தோஷப்பட்டாள்.

இந்த இரண்டு அழகிய நங்கையர்களும் தற்போது வீரோதங்களை எல்லாம் மறந்துவிட்டு உண்மைச் சினேகிதிகளாயினர். அவர்கள் ஆறுதலாகவும் அமைதியாகவும் தங்கள் நிலைமையில் எப்படி நடந்துகொள்வது உசிதமாயிருக்கும் என்பதைப் பற்றிக் கலந்தாலோசித்தனர். டெமெற்றியஸ், கேமியாவைத்தான் உரிமை பாராட்டுவதை நிறுத்திக் கொண்டதால் எப்படி அவளுடைய தகப்பனை வழிக்குக் கொண்டு வந்து லைசாண்டரை அவள் மணமுடிப்பதற்கு அவளை இசையச் செய்யலாமென்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்தான். தானே அதென்ஸ் நகரத்திற்குச் சென்று இந்த விஷயத்தைப்பற்றி அவனிடம் கூறி அவளை இணங்கச் செய்வதென்று தீர்மானித்தான். இந்த நல்ல கருமத்தை நிறைவேற்ற டெமெற்றியஸ் ஈஜியலைக் காணப்போக எத்தனித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவளை அவ்விடம் தங்களெதிரே நிற்பதைக் கண்ட காதலர்கள் ஆச்சரியவசத்தரானார்கள். அவன் ஓடிப்போன தன் மகளைத் தேடி அந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

டெமெற்றியஸ் தற்போது தன் மகளை விவாகஞ் செய்ய மாட்டான் என்பதை ஈஜியஸ் அறிந்துகொண்டதால் அவன் லைசாண்டரை மணமுடிப்பதை அவன் எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் அவர்களுடைய விவாகம் இந்தத் தீர்மானம் நடந்த அன்றிலிருந்து நான்காம் நாளிலே, எந்த நாளில் அவன் மரண தண்டனைக்கு ஆளாயிருந்தானோ, அதே நாளிலே நடக்க வேண்டுமென்று தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான். கெலனுவும், டெமெற்றியசும் தங்களுடைய விவாகத்தையும் அன்றே வைத்துக்கொள்ள முடிவுகட்டினர்.

இந்தச் சமாதான முடிவை எவருக்குத் தெரியாமலே கவனித்துக் கொண்டிருந்த தேவதை அரசனும் அரசியும் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தனர். வரப்போகும் விவாகங்களைக் கொண்டாடுவதற்குப் பல வினையாட்டுக்கள், கேளிக்கைகள் முதலியவற்றைத் தயார்பண்ணவேண்டுமென்று அவர்கள் தீர்மானித்து அவ்விடத்தை விட்டுத் தங்களிருப்பிடம் ஏகினர்.

நீ விரும்பியபடி (As You Like It)

விரூன்ஸ் (France) தேசம் மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்த காலத்திலே, ஒரு மாகாணத்தில் தன் தமையனான ருடைய இராச்சியத்தை அபகரித்த ஒரு தம்பி இருந்தான். இராச்சியத்தை இழந்த அரசன் தன் மேல் நம்பிக்கையுள்ள சில பிரபுக்களுடன் ஆடன் (Arden) என்ற காட்டிலே வசிக்கச் சென்றார். இங்கே அவர்களுடைய சீவியம் மிகச் சாதாரணமானதும் இலகுவானதுமாக இருக்கவே அவர்கள் அரண்மனைச் செளகரியங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து தங்களுடைய தற்போதைய சீவியத்தில் லயித்திருந்தனர்.

இந்தக் காட்டிலே பல இளைஞர்கள் தங்கள் நேரத்தை இன்பமாகக் கழித்துச் செல்ல வருவது வழக்கமாக இருந்தது. கோடை காலத்தில், அவர்கள் அங்குள்ள பெரிய மரங்களின் நிழலிலே படுத்துக்கொண்டு மான்களின் வேடிக்கைகளைப் பார்த்து மகிழ்வார். இந்த மான்களை அரசனும் மற்றையோருந் தங்கள் உணவுக்காகக் கொல்லவேண்டியிருந்ததனால் அவர்கள் மிகவும் வருத்தமடைந்தார்கள். குளிர் காலத்திலே அரசன் நானிழந்த சுகங்களை நினைக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தில், மிகவும் பொறுமையுடன் தன் நிலையைச் சமாளித்துக்கொண்டு, “இந்தக் குளிர் காற்றுக்கள் எங்கட்கு உண்மையான புத்திமதிகளைக் கூறுகின்றன. அவை வீண்புகழ்ச்சி செய்வதில்லை, அவற்றினாலேற்படுகின்ற குளிர், செய்கின்றி மறப்பது அல்லது அன்பின்றியிருப்பது போன்ற அளவுக்குப் பாதிப்பதில்லை. வறுமையைப் பற்றிப் பலர் இகழ்ந்து கூறியபோதும் அந்நிலையிலும் சில விசேஷ நன்மைகள் இருக்கின்றன.” என்று தன் புதிய அனுபவங்கள் எல்லாவற்றிலும் உள்ள விசேஷித்த தன்மைகளையே எடுத்துக் கூறி இன்பமடைவர். இவ்விதமான சீவியத்தில், அவர்

மரங்கள் பேசுவதையும், ஓடும் சிற்றறுகள் கற்றற்குரிய நூல் களாயிருப்பதையும், கற்களிலே பிரசங்கங்களின் அறிவிருப்பதையும் உணர்ந்து எல்லாவற்றிலும் நன்மையே கண்டார்.

அரசிழந்த பெரியாருக்கு ரோசலிண்ட் (Rosalind) என்னும் ஒரே ஒரு மகள் இருந்தாள். சதிகார அரசனாகிய ஹெடறிக் (Frederick) என்பவனுக்கு, சீலியா (Celia) என்னும் ஒரு மகள் இருந்தாள். அவன் கமையனுடைய மகளைத் தன் மகளுக்குத் துணையாக அரண்மனையிலேயே நிறுத்திக் கொண்டான். இரு பெண்களுக்குமிடையிலே பெரு கட்டி வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. ரோசலிண்ட் தன் தந்தையின் நிலைமையைக் குறித்து வருத்தப்பட்டுச் சந்தர்ப்பங்களில் சீலியாவுக்கு அவளைத் தேற்றுவதே குறிக்கோளாக இருந்தது. இரு தந்தையருக்கும் இடையில் எழுந்த வேற்றுமைகள் அவர்களுடைய அன்பை எவ்விதத்திலும் பாதிக்கவில்லை.

ஒரு நாள் வழக்கப்படி சீலியா தன் சகோதரியாகிய ரோசலிண்டைப் பார்த்து, “என் அன்புள்ள சகோதரியே! சந்தோஷமாயிரு,” என்று வேண்டிக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு தூதுவன் அங்கு எதிர்ப்பட்டு, “நீவிர் இருவரும் மல்யுத்தம் ஒன்றைப் பார்க்க விரும்பினால் உடனேயே அரண்மனை முன்றிலுக்கு வாருங்கள்” என்று விநயத்துடன் கூறிச் சென்றான். சீலியா, ரோசலிண்டின் மனத்திற்கு ஒரு ஆறுதலாக இருக்குமென எண்ணி அந்த யுத்தத்தைப் பார்க்கச் சம்மதித்தாள்.

அந்த நாட்களிலே மல்யுத்தம் அரசினங்குமரிகளுக்கும் பிற ஸ்திரீகளுக்கும் ஒரு பொழுது போக்காக அமைந்திருந்தது. ஆகவே சீலியாவும், ரோசலிண்டும் அந்த யுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்குச் சென்றார்கள். அங்கு சென்றபோது அவர்களுடைய மனம் வேதனைப்பட்டது. ஏனெனில் எத்தனையோ மல்யுத்தக்காரரைக் கொன்று வெற்றியடைந்தவனும், பல சாலியும், பருமனான தேகமுடையவனுமான ஒருவனுடன் அனுபவமற்ற ஒரு இளைஞன் போர் புரிவதற்கு ஆயத்தமாக இருப்பதைக் கண்டார்கள். பார்ப்போர் எல்லோரும் அந்த

இளங் காணையைப் பெரியவன் நிச்சயமாகக் கொன்றுவிடுவா
னென்று எண்ணிக்கொண்டனர்.

சீலியாவையும், றோசலின்டையும் கவனித்த அரசன்
அவர்களைப் பார்த்து “ஏது மல்யுத்தம் பார்க்க வந்திருக்கி
றீர்கள் போலிருக்கிறதே! அதிலே அவ்வளவு சந்தோஷத்தை
எதிர்பார்க்க முடியாது. இருவருக்குமிடையில் அதிக ஏற்றத்
தாழ்வு உண்டு. இந்த இளைஞன்காகப் பரிந்து அவனை யுத்
தஞ் செய்யாது தடுக்க எனக்கு விருப்பம்; நீங்கள் அவனு
டன் பேசி அவனைத் தடுக்கலாமோ என்பதை அறியுங்கள்,”
என்றான்.

இந்த மனுத்தன்மையான கருமத்தைச் செய்வதற்கு
அந்தக் குமாரிகள் மிகவும் விருப்புடையராய், அந்த இளைஞ
னிடம் சென்று முதலிலே சீலியா அவனுடைய எண்ணத்
தைக் கைவிட்டுவிடும்படி கேட்டாள். பின்னர் றோசலின்ட்
வெகு இரக்கமாக அவனுக்கு நேரவிருக்கும் அபாயத்தைக்
கூறி அவனை யுத்தம் செய்ய வேண்டாமென்று வேண்டிக்
கொண்டாள். றோசலின்ட் அன்புகனிந்த மொழிகளால் மிகப்
பணிவாக அவனைக் குறித்த யுத்தத்திலிருந்தும் விலகும்படி
கேட்டதே அவனை அந்தத் தொழிலில் உறுதியுடன் பிரவே
சிக்கச் செய்துவிட்டது. இந்த அருமையான பெண்ணின்
முன்னிலையில் தன் வீரத்தைக் காட்டி வெற்றிபெறவேண்டு
மென அவன் தீர்மானஞ் செய்துகொண்டான். இரு அரசி
ளங் குமாரிகளினதும் வேண்டுமோ அவன் மறுத்துக்
கூறும்போது உபயோகித்த வார்த்தைகளும், நடந்து
கொண்ட பணிவான தன்மையும் அவர்களது மனங்களை
மென்மேலும் அவனுக்காக உருக்கடையைச் செய்துவிட்டன.
அவன் தன்னுடைய மறுப்பின் இறுதியில் பின் வருமாறு
கூறினான்: “உங்களைப்போன்ற அழகிய பெண்மணிகளுக்கு
எதையும் மறுக்க என் மனம் மிகவும் வருந்துகின்றது.
இந்தச் சோதனையில் உங்கள் மென்மையான விருப்பங்களும்
அழகிய நயனங்களும் எனக்குத் துணையாக இருக்கட்டும்.
நான் தோல்வியடைந்தால் வெட்கப்படுவதற்கு நியாயமில்லை.
கொல்லப்பட்டால், இறப்பதற்கு விரும்பிய ஒருவனே மடிந்து

போகிறான்; என் நண்பர்களுக்கு ஒரு தீமையையும் நான் செய்யவில்லை, ஏனென்றால் எனக்காகத் துக்கப்படுவதற்கு எவருமில்லை, உலகிற்கு நஷ்டமில்லை. ஏனெனில் அதிலே எனக்கொன்றும் இருக்கவில்லை. இந்த உலகத்திலே நானிருக்குமிடம் வெறுமையானால் அந்த இடத்தை என்னிலும் பார்க்கச் சிறந்த ஒருவன் நிரப்புவான்.”

இவ்வாறு அவன் கூறிமுடிந்ததும், யுத்தம் ஆரம்பமாகியிற்று. சீலியா அந்த இளைஞன் தாக்கப்பட்டாமல் இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினான்; ஆனால் ரோசலின்ட் தான் அவனுக்காக மிகவும் வருத்தப்பட்டாள். அவன் தனக்கொரு வருமில்லையென்று கூறியதும், சாக விரும்புவதாகப் பேசியதும் அவளுக்குத் தன் நிலைமையை உணர்த்தின. தன்னைப் போன்ற துரதிர்ஷ்டசாலியே அவனென்று அவள் எண்ணி அவனுடைய அபாயத்தைப்பற்றி மிகவும் துன்பமடைந்தாள். பொதுவாகக் கூறினால் அவனிடத்து அவளுக்குக் காதுல் உண்டாயிற்றெனச் சொல்லக்கூடியதாக அவளுடைய நிலைமை இருந்தது. இரு பெண்மணிகளினதும் அன்பான வார்த்தைகளும் அவர்கள் அவன்மீது காட்டிய பரிவும் அவனுக்குத் தைரியத்தையும் துணிச்சலையும் தந்துதவின. ஆகவே அவன் அற்புதமான நிகழ்ச்சிகளைப் புரிந்து தன் எதிரியை வெற்றி கொண்டான். தோல்வியடைந்த மனிதன் சில நிமிஷங்களுக்கு எழுந்திருக்கவோ பேசவோ முடியாதவனாக இருந்தான்.

இந்த வெற்றியைக் கண்ணுற்ற விறைநெறிக் அந்த இளைஞனது பெயரையும் பெற்றோரது பெயர்களையும் அறிந்துகொண்டு தன்னுடைய பாதுகாப்பின்கீழ் அவனை வைத்திருக்கவேண்டுமென்று விரும்பினான். அந்த இளைஞன் தன் பெயர் ஒலாண்டோ (Orlando) என்றும் தன் தந்தையின் பெயர் சேர் ரோலன்ட் டெ போய் (Sir Roland de Bois) என்றும் தெரிவித்தான். ஒலாண்டோவின் தந்தை இறந்து சில வருஷங்களாகிவிட்டன. உயிருடனிருக்கும்போது அரசைப் பறிகொடுத்தவரின் உற்ற நண்பராயிருந்தார் அவர். ஆகையால் அவனுடைய தந்தையின் பெயரைக் கேட்ட மாத்

திரத்தே, அரசைக் கைப்பற்றியவனுக்கு, ஒலாண்டோவில் முன்னர் வைத்திருந்த நல்ல அபிமானமெல்லாம் வெறுப்பாக மாறிவிட்டது. அவன் அவ்விடத்தை விட்டுப் போகும்போது ஒலாண்டோ வேறொருவரின் மகனாயிருந்திருந்தால் தனக்கு உவப்பாயிருந்திருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியேறினான்.

ரோசலிண்ட், ஒலாண்டோ தன் தந்தையின் நண்பனின் மகன் என்று தெரிந்ததும், மிகவும் புளகாங்கிதமடைந்தாள். அவள் சீலியாவை நோக்கி, “என் தந்தை சேர் ரோலன்ட் டே போயில் மிகவும் அன்புடையவராக இருந்தார். இந்த இளைஞன் அவருடைய மகனென்பதை நான் அறிந்திருப்பேனாகில் என் வேண்டுகோளுடன் என் கண்ணீரையும் சேர்த்து அவனைத் தடுக்க முயற்சி செய்திருப்பேன்” என்று கூறினாள்.

பின்னர் இருவருமாக அவனிடம் சென்று உருக்கமான தையியமூட்டும் வார்த்தைகளைப் பேசினார். திரும்பிச் செல்லும்போது, ரோசலிண்ட் மேலும் சில அன்பான வார்த்தைகளைப் பேசிவிட்டுத் தன் கழுத்திலிருந்து ஒரு சங்கிலியைக் கழற்றி, “இதை எனக்காக அணிந்துகொள்ளுங்கள். நான் தற்போது அதிர்ஷ்டமற்றவளாக இருக்கிறேன். அல்லாவிட்டால் மேலதிகமான விலையுயர்ந்த ஒரு வெகுமதியை உங்களுக்குத் தந்திருப்பேன்.” என்று கூறி முடித்தாள்.

சீலியாவும், ரோசலிண்டும் தனியே இருக்கும்போது பிந்திய அரசினங்குமரி ஒலாண்டோவைப்பற்றியே நீண்டநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்ததால் முன்னையவள் தன் சகோதரி அந்த இளைஞனைக் காதலிக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

விறொடறிக் ஒலாண்டோவிற்கொண்ட வெறுப்பைத் தன் தமையனின் மகளிடத்திலே காட்ட ஆரம்பித்தான். பலர் அவளுடைய விசேஷ குணங்களைப் பாராட்டுவதுடன் அவளுக்கும் அவளுடைய தந்தைக்கும் நேர்ந்த துரதிர்ஷ்டத்திற்காகவும் மனம் வருந்துவர். இதெல்லாம் இராச்சிய அபகா

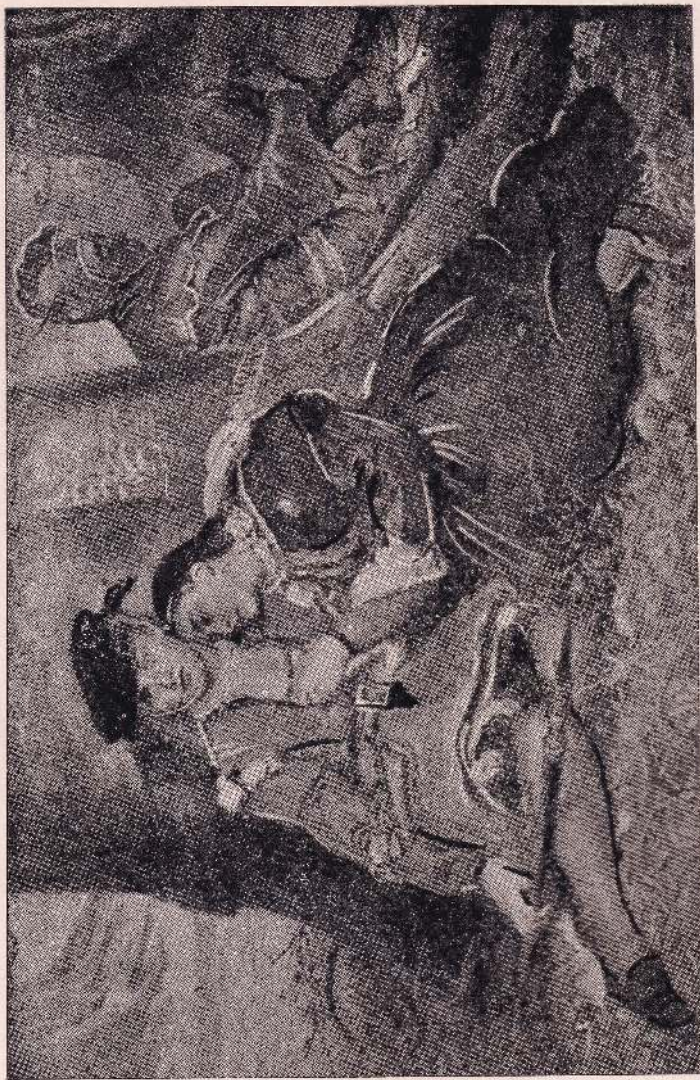
ரிக்குப் பிடிப்பதில்லை; ஒரு சமயம் அவனுடைய மகனும் ரோசலிண்டும் ஒலாண்டோவைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, அவன் அவர்களிருந்த அறைக்குட் சென்று, ரோசலிண்ட் உடனே அரண்மனையிலிருந்தும் வெளியேறவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான். சீலியா அவளை எவ்வளவோ வேண்டிக்கொண்டபோதும் அவன் ரோசலிண்டை நிறுத்துவதற்கு உடன்படவில்லை.

சீலியா தன் தந்தை ஒரு போதும் தன் முடிவை மாற்றிக்கொள்ளமாட்டார் என்பதை நன்கு அறிந்ததும் தானும் ரோசலிண்டுடன் அன்றிரவே வெளியேறச் சித்தமாயிருந்தாள். இருவரும் ஆடன் காட்டுக்குச் சென்று ரோசலிண்டினுடைய தகப்பனைத் தேடிப் பிடிப்பதெனத் தீர்மானித்தனர்.

வெளியேற முன்னர் சீலியா தன் சகோதரியைப் பார்த்து, “ நாம் இவ்வளவு விலையுயர்ந்த உடைகளோடு வெளியேறுவது அபாயம், ஆகையால் கிராமப் பெண்களைப் போன்ற உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு செல்வோம், ” என்று ஆலோசனை கூறினாள். ரோசலிண்ட் அதற்கு, “ நம்மில் ஒருவன் ஆடவனைப் போன்ற உடை தரித்துக்கொண்டால் மேலும் எங்களுக்குப் பாதுகாப்பாகவிருக்கும் ” என்று சொன்னாள். இதைக் கேட்ட சீலியா, ரோசலிண்ட் உயரங் கூடியவளாக இருந்ததால் அவளையே ஆடவனுக்குரிய உடையைத் தரிக்கச் சொல்லித் தான் ஒரு கிராமப் பெண்ணாக மாறினாள். பின்னர் இருவரும் சகோதரனும், சகோதரியும் என்று தங்களைக் கூறிக்கொண்டு முறையே கனிமீட் (Ganymede), ஏலியனா (Aliena) என்ற பெயர்களையும் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இந்த வேஷங்களுடன், அரசினங் குமாரிகள் இருவரும் தங்கள் ஆபரணங்கள், பணம் முதலியவற்றைத் தங்கள் செலவுக்காக எடுத்துக்கொண்டு, நெடுந் தூரத்திற்கப்பால் இருக்கும் ஆடன் காட்டை நோக்கி விரைந்தனர். வழியிலே கனிமீட் தன் தங்கை ஏலியனாவை இடையிடையே உற்சாகமுட்டி அநேக மைல்களைக் கடக்க உதவி புரிந்தான்.

கனிட்டும் ஏலியனாவும்

ஆடன் காட்டைக் கிட்டியதும் ரோசலின்ட் மிகவுங் களைப்புடையவளாய்த் தன் வேஷத்தையும் மறந்து ஒரு பெண்பிள்ளையைப்போல் அழவேண்டும் போன்று காணப்பட்டாள். சிலியாவுங் களைப்பு மேலீட்டால் மேலே நடக்க முடியாமற் கஷ்டப்பட்டாள். உடனே கனிமீட் தான் ஒரு ஆடவனாக நடிப்பதால், ஒரு பெண்ணைக் காப்பாற்றுவது தன் கடமையென எண்ணித் தன் தங்கையைப் பார்த்து “நாம் இப்பொழுது எங்கள் பிரயாணத்தின் இறுதிக்கு வந்துவிட்டோம். ஏலியனா சந்தோஷமாயிரு” என்று உற்சாகப்படுத்தினான். ஆனால் எவ்வளவு நேரத்திற்கு வேஷம் நின்று பிடிக்கமுடியும்? இருவரும் சோர்ந்து களைத்து உணவின்றிக் கஷ்டப்பட்டார்கள். காட்டிலே அலைந்து உணவின்றி அவர்கள் இறந்தேபோயிருப்பர். ஆனால் நல்லகாலமாக அவ்விடத்திலே ஒரு கிராமவாசி தோற்றமளித்தான். புத்தரையிலே சோர்ந்து வாடியிருந்த சகோதரிகள் அவனைக் கண்டார்கள். கனிமீட் தன் வேஷத்திற்கேற்ற குரலிலே அவனைப்பார்த்து “ஆட்டிடையனே! “தங்கம்” அல்லது “அன்பு” இங்கே எவ்விடத்திலாவது எங்களுக்கு உணவுதருமாயின் தயைகூர்ந்து எங்களை அவ்விடத்திற்கு அழைத்துச்செல். இந்நங்கை நல்லாள் என் தங்கை உணவுக்காகக் கஷ்டப்படுகிறாள்” என்றான்.

அந்த மனிதன், “நான் இடையன் அல்ல. அவனுடைய வேலைக்காரன். என் எசமானுடைய வீடு விற்பனையாகப் போகிறது. ஆகையால் அங்கே அதிக சலுகைகள் கிடைக்க மாட்டா. ஆனாலும் என்னுடன் வந்தால் ஏதோ இருப்பதைத் தரலாம்” என்று பதிலளித்தான். அவனுடன் சென்ற அவர்கள் இளைப்பாறிக் களைப்பு நீங்கியதும் அந்த இடையனுடைய சுத்தமான குடிசையைத் தாங்கள் விலையாக வாங்கிக்கொண்டார்கள். அங்கே தேவையான உணவு முதலியனவும் இருந்தன. ஆகையால் அவர்கள் இராச்சியத்தை இழந்த அரசனைக் கண்டுபிடிக்கும்வரை அவ்விடத்திலே இருக்கச் சம்மதித்தனர்.

பிரயாணத்தின் களைப்பு முற்றாக நீங்கியதும் அவர்கள் ஆரம்பித்த புதுச்சீவியத்திலே அவர்களுக்கு விருப்பம் உண்டாயிற்று. வேஷந்தாங்கியமாதிரியே உண்மையாகச் சீவிக்க

முயற்சித்தார்கள். இருந்தபோதும், ரோசலின்ட் அடிக்கடி ஒலான்டோவை நினைவுகூராமல் இருக்க முடியவில்லை. கனிமீட் தன் காதலன் எத்தனையோ மைல்களுக்கு அப்பால் இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டான். ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக அவனும் இந்தக் காட்டுக்கே வந்துசேரவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் உண்டாயின.

சேர் ரோலன்ட் போயின் இளைய மகனே ஒலான்டோ. அவனுடைய தந்தையார் இறக்கும்போது அவன் மிகச் சிறுவனாக இருந்ததால் அவனை, அவன் மூத்த தமையனாகிய ஒலிவரிடம் (Oliver) ஒப்புக்கொடுத்து அவனுக்கு நல்ல கல்வியூட்டவேண்டும் என்றும் தங்கள் வமிசத்திற்கு ஏற்ப அவனுடைய சீவியத்திற்கான வசதிகளைச் செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டார். ஆனால் அந்த மூத்தவனே தகுதியற்ற தமையனாகவே நடந்துகொண்டான். தன் தந்தையின் வேண்டுகோளைச் சற்றேனும் சட்டைசெய்யாது அவன் தன் தம்பியைப் பள்ளிக்கு அனுப்பிலன், வீட்டிலே நிறுத்தி எவ்வித கவனமுமின்றி வளர்த்தான். இயல்பாகவே தன் தந்தையின் நற்குணங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கே உடைய வனான தம்பி கல்வியின்றியே மிகக் கவனமாக வளர்த்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு இளைஞனாகத் திகழ்ந்தான். சிறப்பான குணங்களும், அழகான தேகமும், நல்லொழுக்கமும் அவனைத் தன் தந்தைக்கு நிகராக்கின. ஒலிவர் அவனைக்கண்டு பொருமைத் தீயினால் பொசுக்கப்பட்டு எவ்விதத்திலேனும் தன் சகோதரனை அழித்துவிடவேண்டுமென்று கங்கணங்கட்டினான். இதன் விளைவே, பிறர்தூண்டுதலினால் ஒலான்டோ எத்தனையோ மனிதரைக் கொன்றவனும், பேருடல்வாய்ந்தவனுமான மல்யுத்தக்காரனுடன் போர்புரியவேண்டி நேர்ந்தது. தமையனின் பராமுகமான வளர்ப்பும் அவனுடைய அக்கிரமச் செயல்களுமே ஒலான்டோவைச் சாவை விரும்பச்செய்தன. தன் கொடிய எண்ணங்களுக்கு மாறாகத் தன் தம்பி வெற்றியடைந்ததும் ஒலிவருடைய பொருமையும் நச்சுத் தன்மையும் எல்லையின்றி விட்டதால் ஒலான்டோ நித்திரை செய்யும் அறையைத் தீக்கிரையாக்குவதாக அவன் சத்தியஞ்

செய்தான். இவன் சத்தியஞ்செய்தது ஒரு முதிர்ந்த வேலைக் காரனுடைய செவிகளுக்கெட்டியது. இவன் ஓலாண்டோ வீடம் அதிக அன்புடையவனாக இருந்தான். தான் செவி மடுத்ததை அந்த இளைஞனுக்குக் கூறி அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கிவிடும்படி இரந்து வேண்டிக்கொண்டான். “என் நல்ல எசமானே! ஏன் நீங்கள் இவ்வளவு நற்குணங்கள் உடைய வராக இருக்கின்றீர்கள்? சேர் ரோலண்டின் ஞாபகச் சின்னமே! உங்கள் தயாள குணங்கள் அல்லவா உங்கள் உயிருக்கு உலையாக இருக்கின்றன கொடிய அரசுக்களைய உங்கள் தமையன் உங்களை உயிரோடேயே தீக்கிரையாக்குவதற்குத் துணிந்துவிட்டான். ஆகையால் என் அன்புநிறைந்த எசமானே! இன்றே இவ்விடத்தைவிட்டுச் சென்றுவிடுங்கள்” என்று அழாக்குறையாக மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டான். பின்னர் அவன் ஓலாண்டோவீடம் பணியில்லையென்று தெரிந்தவனாகையால் தன் முதுமைக்கெனச் சேகரித்து வைத்திருந்த ஐந்துறு கிறவுண் (Crown) பணத்தை அவனுடைய கையிலே கொடுத்து, “இதை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள், உங்கள் தந்தையின் சேவையிலிருக்கும்போதே இதை மிச்சம்பிடித்து என் முதுமைக்கெனக் காப்பாற்றி வைத்திருந்தேன். பறவைகளுக்கு உணவளிக்கும் அந்தக் கடவுள் எனக்கும் வழிகாட்டுவார். நான் முதியவனாகத் தோன்றினாலும் உங்களுக்குச் சேவைசெய்ய விரும்புகின்றேன்” என்றுபணிவுடன் மொழிந்தான். எல்லாவற்றையும் கேட்டுநின்ற ஓலாண்டோ “நீ அக்காலத்து நல்ல மனிதன்! இந்த நாட்களிலே உன்னைப்போன்ற ஒருவர் கிடைப்பது அரிது. சரி, என்னுடன் வா, உன் பணத்தை நாமிருவரும் செலவழித்து முடிப்பதற்குள் நான் ஏதாவது ஊதியஞ் சம்பாதிப்பதற்கு வழிதேடுகிறேன்” இவ்வாறு கூறிவிட்டு இருவரும் அந்தக் கொடியவனுடைய வீட்டினின்றும் வெளியேறினர்.

இருவருமாக நடந்து அலுத்து ஆட்காட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களையும் வேஷந்தாங்கிய அரசினங்குமாரிகளை வாட்டி வதைத்த பசிப்பிணி வாட்டியது. எங்கேயாவது மன்தர் வசிக்குமிடந்தென்படுமா என்று அவர்கள் அலைந்து

தேடினார்கள். பசியுங் களைப்பும் அவர்களைப்பீடித்தன. இறுதியில் அந்தக் கிழவன் அடம் (Adam) “என் எசமானே! உணவுக்காக நான் சாகிறேன். என்னால் இனி நடக்கவே முடியாது” என்று இரந்தான். கிழவனின் தள்ளாத நிலைமையைக் கண்ட இளைஞன் அவனைத் தன் கரங்களிலே எடுத்துச் சென்று நன் மரங்களின் நிழலிலே கொண்டு சேர்த்தான். “சந்தோஷமாயிரு அடம், உன் தளர்ந்த உடம்பை அமைதியாக வைத்து இளைப்பாற்றிக்கொள். சாகிறதைப் பற்றி பேசவே வேண்டாம்” என்று அன்பாகப் பேசினான்.

பின்னர் அவன் உணவு தேடிச் சென்றபோது நாடு கடத்தப்பட்ட அரசனிருந்த காட்டுப்பகுதியை அடைந்தான். அப்பொழுதுதான் அரசனும் நண்பர்களும் உணவருந்தப்போகும் சமயமாயிருந்தது; எல்லோரும் மர நிழலிலே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். உணவைக் கண்ட ஒலாண்டோ தன் வாளையுருவி, “சாப்பிடாதேயுங்கள்! அந்த உணவு எனக்குத் தேவை,” என்று அவர்களுக்குக் கூறினான். அவனுடைய சொற்களைக் கேட்ட அரசன், “பசியினால் ஏற்பட்ட துணிச்சலா? அன்றேல் ஒழுக்கம் தெரியாதவனா?” என்று கேட்டதற்குத் தான் அதிகம் பசியுடையவனாக இருப்பதாகக் கூறினான் இளைஞன். இதைக் கேட்ட அரசன் தம்முடன் அவனையும் உணவருந்துமாறு அழைத்தார். அரசை இழந்த அப்பெரியார் மிகவும் தயாளமாகப் பேசுவதைக் கேட்ட ஒலாண்டோ தன் வாளை உறையிலே போட்டுவிட்டுத் தான் உணவைப் பிடுங்கிக் கொள்வதற்கு உபயோகித்த முரட்டுத்தனமான செய்கையை நினைத்து மிகவும் வெட்கமடைந்தான். “என்னை மன்னித்துக் கொள்ளும்படி உங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன், இங்கே எல்லாமே மிருக சபாவமுடையவை என்று நான் எண்ணிக்கொண்டு தான் அந்த விதமான முரட்டுத்தனத்தை உபயோகித்து உணவை அபகரிக்க முயன்றேன்; ஆனால் நீங்கள் பண்பாடுடையவர்களென்பதையும் நன்றாகச் சீவியம் நடாத்தியவர்களென்பதையும் அறியக்கிடக்கின்றது. உங்களிடம் இரக்க சபாவமுண்டெனின் எனக்கு மனிதனுக்குரிய மரியாதையைச் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்று விநயமாகக் கூறினான். அதற்கு அரசன் “ஆமாம்! உண்மை

யிலே நாங்கள் இதைவிட அதிர்ஷ்டமான நாள்களைக் கண்டுங் களித்தும் இருக்கின்றோம். நல்ல மனிதரின் விருந்துகளிலே பங்கு பெற்றிருக்கின்றோம். எங்கே இரக்கங் காண்பிக்க வேண்டுமோ அங்கே எங்கள் கண்ணீரைப் பெருக்கி ஆக வேண்டியதைச் செய்திருக்கின்றோம். ஆகையால் நீ எங்களுட னிருந்து உன் தேவைக்கவசியமான உணவை அருந்து” என்று அவனை மறுபடியும் வரவேற்றார். இதற்கு விடையாக, “அங்கே ஒரு வறிய கிழவர் இருக்கின்றார், அவர் அன்பு காரணமாக என்னைப் பின்தொடர்ந்து பல மைல்கள் வந்து களைப்பு மேலீட் டினால் நடக்க முடியாமற் கஷ்டப்படுகிறார். பசியும், முது மையும் அவரைப் பாதிக்கின்றன; அவருடைய தேவை களைத் திருப்தி செய்ய முன்னர் ஒரு அணுவளவேனும் நான் தொடுவதற்கில்லை,” என்று கூறி முடித்தான் இளைஞன். அரசன் அவனை விளித்து, “அந்த மனிதனை இங்கே கொண்டு வா,” என்று சொல்லவும் அவன் விரைந்து சென்று கிழவ னைத் தன் கரங்களிலேந்திக் கொண்டு வந்தான். அரசனும் மற்றவர்களும் கிழவனை உபசாரஞ் செய்து வேண்டிய உண வைக் கொடுக்கவும் அவன் மறுபடியும் தன் சுகத்தைப் பெற் றுத் தைரியமுடையவனாயிருந்தான்.

பின்னர் எல்லோருஞ் சாப்பிட்டானதும், அரசன் ஒலான் டோவை யாரென்று வினவியபோது அவன் தன் அருமை நண்பனாகிய சேர் ரோலன்டின் மகனென்பதை அறிந்து அவனையுங் கிழவனையும் தன் பாதுகாப்பிலே இருக்கச் சொல்லவும் அவர்களும் இசைந்து அக்காட்டிலே ஏனையோ ருடன் வசித்தனர். ஒலான்டோ அங்கே கனிமீட்டும் ஏலிய னையும் வந்த சில நாட்களில் வந்து சேர்ந்தான். பெண்கள் இருவரும் ரோசலின்ட் என்ற பெயர் மரங்களிலே செதுக்கப் பட்டிருப்பதையும் அப் பெயரின் கீழே காதற் கவிகள் ஏழு தப்பட்டிருப்பதையுங் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி அவர்கள் மேலும் அதிசயப்பட் டுக் கொண்டிருக்கையில், தற்செயலாக ஒலான்டோவைச் சந்தித்து அவனுடைய கழுத்திலே ரோசலின்ட் கொடுத்த தங்கச் சங்கிலியும் இருப்பதைக் கண்டார்கள். அவன், கனி

மிட் என்ற வாலிபன், ரோசலின்ட் அரசினங்குமரி என்பதைச் சற்றேனும் அறிந்திலன்; ஆனால் இந்த வேஷம் பூண்ட கனி மீட்டில் அவன் தன் காதலியாகிய ரோசலின்டின் சாங்கங்கள் சில இருப்பதாக நினைத்து அந்த இடையனுடன் பேச்சுக் கொடுத்து மகிழ்ச்சியடைவான். இவ்வித சம்பாஷணைகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும்போது ஒரு சமயம், கனி மீட் அவனிடம், “இங்கே யாரோ ஒருவன் தன் காதலியின் பெயரை மரங்கள், செடிகள் முதலியவற்றிலே செதுக்கியிருப்பதுடன், அநேக காதற் கவிதையும் புனைந்து ஒட்டி விடுகிறான். எங்கே பார்த்தாலும் அவன் பெயரும், அவனைப் பற்றிய புகழ்ச்சியுமே காணப்படுகின்றன; அந்தக் காதலனை நான் காண்பேனாயின் அவனுடைய காதற் பைத்தியத்தை மாற்று வதற்கான புத்திமதியைக் கூறி அவனை அதனின்றும் விடுதலை அடையச் செய்துவிடுவேன்” என்று கூறினான்.

இதைக்கேட்ட ஒலாண்டோ தானே அந்தக் காதலனென்றும் கனிமீட்டைத் தனக்கு அந்தப் புத்திமதியைக் கூறும் படியும் கேட்டான். அதற்குக் கனிமீட், அவனைத் தானும் ஏளியனாவும் வசிக்கும் குடிசைக்குத் தினமும் வரும்படி கூறி, மேலும் தொடர்ந்து, “நீ அங்கே வந்து என்னை உன் காதலியாகப் பாவித்து அவன் மேற் சொரியும் அன்புடன் கனிவு நிறைந்த வார்த்தைகளையும் பேசவேண்டும். நான் எப்படிக்காதல் புரியும் ஸ்திரீகள் தங்கள் காதலர்களிடம் நடந்து கொள்கிறார்களோ அதே விதமாக நடந்து காட்டுகிறேன். என்னுடைய நடத்தை உன்னை வெட்கமடையச் செய்யும், அவ்விதமாகவே உன் காதலுக்கு மாற்று மருந்து தர நான் வழி கூறுகிறேன்” என்று சொல்லி முடித்தான்.

இந்த மருந்திலே ஒலாண்டோவுக்கு நம்பிக்கை இல்லை யாயினும் அவன் தினமும் அந்த வேஷதாரிகளின் குடிசைக்குச் சென்று கனிமீட்டின் மீது தன் காதலை வெளிப்படுத்தி அன்பைச் சொரிந்து, புகழ்ச்சிக்குரிய வார்த்தைகளையும் கூறிக்கொண்டு வந்தான். இந்தத் தினசரி காதல் நாடகத்தினால் கனிமீட் ஒலாண்டோவை எவ்விதமாகவும் மாற்றவில்லை.

ஆனால் இருவரும் அந்த நாடகத்திலே ஒரு விதமான இன்பத்தை அனுபவித்தனர்.

இவ்வளவுதான் அகே நாடகம் கழிந்தன; ஏலியனா, கனிமீட் மிகவும் சந்தோஷமாயிருப்பதைக் கண்டு தானும் அந்த நாடகத்திலே ஒரு பொழுதுபோக்கைக் கண்டு, ரோசலிண்ட் தன் தந்தையாகிய அரசனுக்கு இதுவரையில் தன்னை யாரென்று வெளிப்படுத்தவில்லையென்பதை ஞாபகமுட்டுவதைப் பற்றி வாளா விருந்தாள். ஒலாண்டோவிடமிருந்து அவருடைய இருப்பிடத்தை அறிந்திருந்தார்கள். ஒரு நாள் அரசன் கனிமீட்டைச் சந்தித்துப் பேசியபோது அவனுடைய பெற்றோரைப் பற்றி விசாரித்தார். அதற்கு அவன் “நானும் உங்கள் வமிசத்தைச் சார்ந்தவனே,” என்று சொன்னதைக் கேட்ட அரசன் புன்சிரிப்புடையவராய்க் காணப்பட்டார். அவர் எள்ளளவேனும் அந்த அழகிய இடையன் அரசவமிசத்தைச் சேர்ந்தவனென்று நினைக்கவில்லை. கனிமீட், அரசன் சுகமாகவும், சந்தோஷமாகவுமிருக்கக் கண்டதால் மேலும் சில நாட்களைத் தள்ளிப்போட்ட பின் எல்லாவற்றையும் விளக்கலாமென்று உன்னிப் பேசாதிருந்தான். ஒரு நாட்காலை, ஒலாண்டோ, கனிமீட்டைச் சந்திக்கச் சென்றுகொண்டிருக்கும்போது, வழியிலே, தரையிலே ஒரு மனிதன் படுத்திருப்பதையும் அவனுடைய கழுத்தைச் சுற்றி ஒரு பச்சைப் பாம்பு இருப்பதையும் கண்டான். இவனைக் கண்டதும் பாம்பு பற்றைகளுக்குச் சென்று மறைந்துவிட்டது. ஒலாண்டோ சமீபத்திற் சென்று பார்த்தபோது அங்கே ஒரு பெண்சிங்கம்பதுங்கிக்கொண்டு படுத்திருக்கும் மனிதன் விழிக்கும் வரை காத்துக்கொண்டிருந்தது. கடவுளாகவே இந்த மனிதனைப் பாம்பினின்றும், சிங்கத்தினின்றும் காப்பாற்றுவதற்காக ஒலாண்டோவை அனுப்பியதாகத் தோன்றிற்று. ஆனால் அந்த மனிதனுடைய முகத்தைப் பார்த்ததும், ஒலாண்டோ, அவன், தன்னை இம்சைப் படுத்தித் தீக்கிரையாக்க இருந்த தன் சொந்தச் சகோதரனை ஒலிவரென்பதை அறிந்தான். இதை அறிந்தபோது அவனைப் பெண்சிங்கத்திற்கு இரையாக விட்டுவிட்டுப் போக முதலிலே எண்ணினான். ஆனால் அவனுடைய சகோதர பாசமும், இரக்கமான சபாவமும்

சேர்ந்து அவ்விதம் செய்யவிடாமற் தடுத்தன. அவன் தன் வானையுருவி அந்தப் பெண் சிங்கத்தைக் கொண்டு தன் தமையனை இரண்டு அபாயங்களினின்றுங் காப்பாற்றினான். இதனால் அவனுடைய கரமொன்றை அந்தச் சிங்கம் பதம் பார்த்துவிட்டது.

ஒலாண்டோ சிங்கத்தோடு போர்புரிந்துகொண்டிருக்கையில், ஒலிவர் விழித்தெழுந்து தன்னை அபாயத்தினின்றுங் காப்பாற்றியவன், தான் நிந்தனையாக நடத்திய தன் சகோதரனென்பதை அறிந்ததும், வெட்கமும் துக்கமும் அவனை ஆட்கொண்டன. அவன் தன் குருரமான செயல்களுக்காக மனம் வருந்திக் கண்ணீர் பெருக்கித் தன்னை மன்னித்துவிடுமாறு தன் தம்பியிடம் இரந்தான். ஒலாண்டோ, உண்மையிலேயே தன் சகோதரன் பச்சாத்தாபமுறுவதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டவனாய் உடனேயே எல்லாவற்றையும் மன்னித்துவிட்டான். ஒலிவர் காட்டுக்கு வந்தது ஒலாண்டோவை ஒழித்துக்கட்டுவதற்காக இருந்தபோதும், இப்பொழுது உண்மையாகவே தன் தம்பியைச் சகோதரவாஞ்சையுடன் நேசித்தான்.

ஒலாண்டோவின் கையிலிருந்த காயத்திலிருந்து அதிகமான இரத்தம் சேதமானபடியால் அவன் தானாகவே கனிமீட்டைச் சந்திக்க முடியாதிருந்தான். ஆகையால், அவன் தன் சகோதரனை அவனிடம் தூதனுப்பினான். ஒலிவர், கனிமீட், ஏலியனா இருவரையும் கண்டு எப்படித் தன் தம்பி தன்னைக் காப்பாற்றியதன்றி காயமடைந்தான் என்பதை விளக்கிக் கூறினான். எவ்வளவோ அக்கிரமமாகத் தன் சகோதரனை முன்னர் நடத்தியிருந்தபோதும் இப்பொழுது தாங்களிருவரும் ஒற்றுமையாகி விட்டதையும் தெரிவித்தான்.

உண்மையாகவே ஒலிவர் தன் பாவச் செயல்களுக்காகக் காட்டிய பச்சாத்தாபம் ஏலியனாவின் இரக்கமுள்ள இதயத்தைத் தொட்டுவிட்டதனால் அவனிடத்திலே அவளுக்கு அன்பு பிறந்தது. ஒலிவரும் ஏலியனா தன் துக்கத்தைக் கண்டு துயரப்படுவதை அவதானித்ததும் அவனிடம் காதல்கொண்டான்.

இப்படி இருவரும் ஒருவர்மீதொருவர் அன்பு கொண்டிருந்தாலும் ஒலிவர் கனிமிட்டுக்கு ஒலாண்டோவின் காயத்தைப்பற்றி விபரிக்கத் தவறவில்லை. இந்தத் துன்பச் செய்தியை அறிந்ததும் அவன் உடனே மூர்ச்சையடைந்துவிட்டான்; எனினும் உணர்ச்சிபெற்றபோது தான் உண்மையாகவே ரோசலின்ட் எப்படிச்செய்வாளோ, அப்படியே நடிக்கவேண்டியிருந்ததென்றும், தன் தம்பிக்கு எப்படி கனிமிட்டு மூர்ச்சித்தமாதிரி நடித்தான் என்பதையும் கூறும்படி ஒலிவருக்குச் சொன்னான். ஆனால் ஒலிவர் அந்த இளைஞனின் முகம் வெளுத்திருந்ததைக் கவனித்து “இவ்வளவு பலவீனமுடையவனா இவன்” என்று தன் மனத்திலே சிந்தித்தவனாய், கனிமிட்டை விளித்து “சரி நீ பாசாங்குக்கு மூர்ச்சையடைந்திருந்தால் இப்பொழுது ஒரு இளைஞனைப்போலத்தையரியமாயிரு” என்றான்.

ஒலிவர் குடிசையிலிருந்து திரும்ப மிக நீண்ட நேரமெடுத்தது. இறுதியில் அவன் தன் தம்பியிடம் சென்றபோது, அவனிடம் அனேக புதினங்கள் சொல்லத் தயாராயிருந்தான். ரோசலின்ட் எப்படிக்காயத்தைப்பற்றிக் கேட்டவுடன் மூர்ச்சித்தாளென்பதையும், தான் ஏலியனாவிடங் காதல் கொண்டிருப்பதையும், அவளுந் தன்னைக் காதலிப்பதாகவும் மற்றும் விபரங்களையும் கூறினான். இறுதியாக ஏலியனாவுக்காகத் தான் இந்தக் காட்டிலேயே ஒரு இடையகை வசிக்கப்போவதாகவும் தன்னுடைய வீடு, நிலம் முதலியவற்றை ஒலாண்டோவுக்கே கொடுத்துவிடுவதாகவும் வாக்களித்தான்.

பதிலுக்கு ஒலாண்டோ, “உங்கள் விவாகத்திற்கு நாளைக்கே ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நான் அரசனையும் நண்பர்களையும் வரவழைக்கிறேன். நீங்கள் போய் உங்கள் ஏலியனாவையும் இதற்குச் சம்மதப்படுத்தும்படி செய்யுங்கள். இப்பொழுது அவள் தனிமையாகவே இருப்பாள். ஏனெனில் அதோ அவளுடைய சகோதரன் வந்துகொண்டிருக்கிறான்” என்றான். ஒலிவர் ஏலியனாவிடம் சென்றான். கனிமிட்டு தன் நண்பனுடைய காயத்தைப்பற்றி விசாரிக்க வந்தான்.

இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒலிவர், ஏலியனு இருவருக்குமிடையில் உண்டான திடீர் காதலைப்பற்றிய செய்தியும் வந்தது. ஒலாண்டோ கனிமீட்டைப்பார்த்து, “நான் என் தமையனரிடம் நாளைக்கே விவாகத்திற்கு ஒழுங்குசெய்யும்படி கூறிவிட்டேன். அவர் ஏலியனிடம் அனுமதி கேட்கச் சென்றிருக்கிறார். நாளைக்கே நானும் என்னுடைய ரோசலின்டை மணம்புரிந்தால், எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்” என்று கூறினான். இந்த ஒழுங்கு கனிமீட்டுக்கும் மிகவும் விருப்பமாயிருந்ததால் அவன் ஒலாண்டோவைப்பார்த்து, “உண்மையில் நீங்கள் ரோசலின்டை மணமுடிக்க விரும்பினால், நாளைக்கே நான் அவளை இங்கே கொண்டு வந்து நிறுத்துவேன்,” என்று பதிலளித்தான்.

கனிமீட்டே ரோசலின்டாக இருந்தபோது அவளை அங்கு நாளைய தினம் வரச் செய்வது இலகுவான காரியமே; ஆனால் ஒலாண்டோ இதெப்படிச் சாத்தியப்படக் கூடும் என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவன், “என் மாமனார் ஒருவர் பெரிய மாந்திரீகள், அவரிடமே நானும் சில மாந்திரீக வித்தைகளைக் கற்றிருக்கிறேன்; ஆகையால் உங்கள் விருப்பப்படி ரோசலின்டை இங்கே வரச்செய்ய என்னால் முடியும்” என்று சொன்னான். இதைக் கேட்ட ஒலாண்டோ, பாதி நம்பியும் பாதி நம்பாமலும் அவளை நோக்கி, “நீ உண்மையாகவே அப்படிச் செய்வாயா?” என்று கேட்க அவன், “என் உயிர் மீதானே, நான் ரோசலின்டை நாளை இங்கு வரச் செய்வேன்” என்று உறுதி கூறினான். பின்னர் நாளைக்கு அவன் விவாகஞ் செய்யப் போவதால் நல்ல உடைகளை அணியும்படியும் அரசனையும் அவனுடைய நண்பர்களையும் விவாகத்திற்கு வரவழைக்கும்படியும் கூறினான்.

அடுத்த நாட் காலை ஒலிவரும் ஏலியனும் அரசன் முன்னிலையில் வந்தார்கள். அவர்களுடன் ஒலாண்டோவும் வந்தான். இந்த ஆரட்டை விவாகங்களைப் பார்ப்பதற்காகவும் கொண்டாடுவதற்காகவும் எல்லோருங் குழுமியிருந்தார்கள். ஆனால் மணப்பெண்களில் ஒருவரைக் காணவில்லை; ஆகை

The end of the world - 1918

யால் கனிமீட் ஒலாண்டோவுக்கு வினையாட்டாகக் கூறியிருக்கலாம் என்று சம்சயப்பட்டார்கள்.

அரசன் தன் சொந்த மகனையே அங்கு கொண்டு வருவதாகக் கனிமீட் கூறியிருப்பதால் அவர் ஒலாண்டோவைப் பார்த்து, “ நீ அந்த இடையனை நம்புகிறாயா? அவன் வாக் குப்பண்ணியபடி ரோசலின்டை இங்கே கொண்டு வர முடியுமா? ” என்று கேட்டதற்கு அவன் என்ன சொல்வதென்று தனக்குத் தெரியவில்லை என்று பதிலளித்தான். இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் கனிமீட் அவ்விடம் வந்து அரசனைப் பார்த்து, “ ரோசலின்ட் இங்கே வருவாளாயின் நீங்கள் அவள் ஒலாண்டோவை மணப்பதற்கு உடன்படுவீர்களா? ” என்று கேட்டாள். “ நான் சம்மதிப்பதுடன் என் இராச்சியமும் என்னிடமிருக்குமானால் அதையுந் சேர்த்து அவனுக்குக் கொடுப்பேன், ” என்றார். பின்னர் அவன் ஒலாண்டோவைப் பார்த்து “ ரோசலின்ட் இங்கு வந்தால், நீங்கள் அவளை மணம்புரிவது நிச்சயம் தானே, ” என்று கேட்டாள். “ கட்டாயமாகவே, நான் பல இராச்சியங்களின் அரசனாக இருந்தாலும் அவனையே என் மனைவியாக்குவேன், ” என்று பதிலளித்தான்.

கனிமீட்டும் ஏலியனாவும் பின்னர் வெளியே சென்றார்கள். ரோசலின்ட் பெண் உடைகளைத் தரித்ததும் எந்த மந்திர சக்தியின் உதவியுமின்றி அவள் தன் உருவத்தைப் பெற்றாள். ஏலியனாவும் தன் பழைய விலையுயர்ந்த ஆடைகளைத் தரித்ததும் அரசினங்குமரி சீலியாவாக மாறிவிட்டாள். இவர்கள் வெளியே சென்றபோது அரசன் ஒலாண்டோவுக்குத் தான் கனிமீட்டென்னும் இடையன் தன் மகளாகிய ரோசலின்டைப் போலவே இருப்பதாக நினைக்கிறதாகச் சொல்லவும் அவனும் தான் கவனித்த ஒற்றுமைகளைக் கூறினான்.

இதெல்லாம் எப்படி முடியப் போகிறதென்று எவரும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு அங்கு நேரமிருக்கவில்லை. ஏனெனில் ரோசலின்ட், சீலியா என்ற இரு அரசினங்குமரிகளும் தங்கள்

சொந்த உடைகளிலே காட்சியளித்தனர். உடனேயே தன் தந்தையின் பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கினான் ரோசலின்ட். அவள் அங்கு திடீரெனத் தோற்றமளித்ததை மாந்திரீக சக்தியினால் உண்டாயிற்றென்றுங் கூறலாம். ஆனால் ரோசலின் டுக்கு இனிமேலும் தன் தந்தைக்கு உண்மையைக் கூறுதிருப்பது சரியல்லவென்று தோன்றவே அவள் ஆதியோடந்தமாக நடந்த எல்லாவற்றையும் விபரமாய்க் கூறினாள்.

அரசன் ஏற்கனவே சம்மதித்தது போல இப்பொழுதும் அவருடைய விவாகத்திற்கு உடன்பட்டதாகத் தெரிவித்தார். ஆகவே இரு சகோதரிகளுக்கும் இரு சகோதரர்களுக்கும் முறைப்படி விவாகம் நடந்தேறியது. இந்தக் காட்டிலே இந்த வைபவத்தை அவர்களுடைய சம்பிரதாயப்படி நடத்த முடியாதிருந்தபோதும் இதே விவாகங்களில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சந்தோஷம் கணக்கிட முடியாதிருந்தது. நல்ல குளிர்ச்சியான மரநிழலிலே அவர்கள் மான் இறைச்சியைப் புசித்துக் களித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அங்கே ஒரு தூதுவன் தோன்றி அரசையிழந்த பெரியாரிடம் அவருடைய இராச்சியம் மறுபடியும் அவருக்குக் கிடைத்துவிட்டதாகத் தகவல் தெரிவித்தான்.

இராச்சியத்தை அபகரித்த அவருடைய தம்பி தன் மகனும், ரோசலின்டும் அரண்மனையிலிருந்தும் வெளியேறியதை அறிந்து மிகவும் சினங்கொண்டவனாய் இருந்தான். அத்துடன் நாளுக்குநாள் நாட்டிலுள்ள பிரபுக்களும், நல்ல மனிதர்களும் ஆட்காட்டுக்குச் சென்று தன்சகோதரனுடன் சேர்ந்து இருப்பதையும் அறிந்திருந்தான். இதனால் அவன் மேலும் கோபங்கொண்டு ஒரு படைதிரட்டிக்கொண்டு காட்டுக்குச் சென்று தன் தமையனையும் மற்றவர்களையும் ஒழித்துவிடத் தீர்மானம் செய்தான். இந்தத் திட்டப்படி அவன் சேனையுடன் வந்து கொண்டிருக்கையிலே, தெய்வத்தின் சகாயத்தினால் அவன் ஒரு சன்மார்க்கக் குருவைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவர் தன் நல்ல தனத்தினாலும் சாமர்த்தியத்தினாலும் அவனுடைய கெட்ட எண்ணத்தை அடியோடு மாற்றிவிட்டார். இதன் பயனாக அவன் அபகரித்த அரசைத் திருப்பிக்கொடுத்து விட்டுத்தன்

சீவியத்தை ஒரு துறவியாகக் கழிப்பதற்கு மிகவும் விரும்பினான்.

முதற் காரியமாகத் தன் தமையனுக்கும் அவருடைய நண்பர்களுக்கும் தான் அபகரித்த எல்லாவற்றையுந் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவதாகச் செய்தி அனுப்பினான். அதன் காரணமாகத்தான் அக்காட்டிலே அந்தத் தாதுவன் தோன்றி அந்த நல்ல செய்தியை ரோசலின்டின் தந்தைக்குத் தெரிவித்தான்.

அரசினங்குமரிகளின் விவாகங்களிலே களிகொண்டிருந்தவர்களுக்கு இந்த வரவேற்பான செய்தி மேலும் அதிக சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. சீவியா இப்பொழுது தன் பதவியை இழந்து விட்டாலும் தன் சகோதரிக்கு அந்தப் பதவிகிடைத்ததைப் பற்றி மிக மகிழ்ச்சி கொண்டாள். இரு சகோதரிகளுக்குமிடையில் நிஹிய அந்த அன்பு, பொருமைக்கோ, அகுவைக்கோ இடங்கொடுக்கவில்லை.

அரசைத் திரும்பவடைந்ததும் ரோசலின்ட் தந்தை, தன் கஷ்டகாலத்தில் தன்னைப் பிரியாதிருந்த கனவான்களுக்குப் பல வெகுமதிகள் கொடுத்து அவர்களை மகிழ்வித்ததுடன் இராச்சியத்தையும் மிக நன்றாகப் பரிபாலனஞ் செய்து குடிமக்களிடத்தே சமாதானமும் சந்தோஷமும் நிலவச்செய்தார்.

ரோமியோவும் ஜூலியற்றும் (Romeo and Juliet)

வெரோனா (Verona) நகரத்திலே மிகப் பழமையான கௌரவம் வாய்ந்த கப்பியூலெற், (Capulet); மொன்ரேக் (Montagu) என்னும் இரு பிரபுக்களின் குடும்பங்கள் இருந்தன. அரச பரம்பரைக்குரிய உதிரம் அவர்கள் நரம்புகளில் ஓடிக் கொண்டிருந்தபோதும் இரு குடும்பங்களுக்கும்டையே நீண்ட காலமாகத் தகராறு இருந்து வந்தது. வேலைக்காரர் முதற் கொண்டு தங்கள் எசமானர்களைப் போலவே விரோதத்தை வளர்த்து வந்தனர். ஒரு வேலைக்காரன் இன்னொரு வேலைக்காரனையோ, ஒரு பிரபுவின் குடும்பத்தினன் ஒருவன் மற்றப் பிரபுவின் குடும்பத்தினன் ஒருவனையோ கண்டாற் போதும் உடனே வலுச்சண்டை உண்டாகிவிடும். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களிலே பெரியவர்கள், அதாவது அந்தப் பிரபுக்கள், அவர்களது மனைவிமார் எல்லோரும் வெளியே வந்துவிடுவார்கள். சண்டை மேலும் வளர்ந்துகொண்டே போகும்.

அந்நகரத்தை ஆண்டுவந்த சிற்றரசன், அவர்கள் இப்படிப் பல சந்தர்ப்பங்களிலே கலகங்களை உண்டாக்கி வருவது சரியல்ல என்று கூறியிருந்தான். ஒரு நாள் இரு குடும்பத்தினரதும் வேலைக்காரர்களுக்கிடையே எழுந்த தகராறு முற்றி எசமான்கள், எசமாட்டிகள் உட்பட எல்லோரும் வெளிப் போந்தனர். அப்பொழுது அவ்வழியே போய்க்கொண்டிருந்த அரசன் அவர்களுடைய நிலைமையைப் பார்த்து அவர்களை வெகுவாகக் கண்டித்து, “முன்னர் இரு முறை நான் உங்களை எச்சரித்திருக்கிறேன்; உங்களுடைய கலகங்களால் நகரிலே அனுவசியமான தொந்தரவு உண்டாவதுடன் எல்லோருடைய சமாதானமும் கலைக்கப்படுகிறது. நீங்கள் மிக்க கௌரவமான குடும்பங்களைச் சார்ந்தவர்களாயிருந்தும் இப்படி நடப்பது வருந்தத்தக்கது. நாட்டின் நன்மைக்காக நீங்கள் தண்டிக்

கப்படவேண்டும். பின்னுமோர் முறை இந்த விதமான கலகம் விளைவிப்பீர்களாயின் மரண தண்டனைக்குள்ளாக நேரிடுமென்று மிகவும் கோபத்துடன் கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

மொன்ரேக்குக்கு ரோமியோ (Romeo) என்ற பெயருடைய அருமை மகன் ஒருவனிருந்தான். அவன் கப்பியூலெற்றின் மருமகனாகிய ரோசலின் (Rosaline) என்னும் ஒரு பெண்ணை மிகவுங் காதலித்தான். அவன் அவளிடம் எவ்வளவு அன்பு பாராட்டியும் அவன் அவளை வெறுத்து ஒதுக்கினான். இதனால் மனம் மிகக்களைத்துச் சலிப்படைந்த ரோமியோ எதிலும் விருப்பின்றி, உணவு, உடை முதலியவற்றிலே கூடக் கவனமின்றி, நண்பர்களிடமும் அதிகம் உரையாடமற் தனக்குட்தானே சீவித்துக் கொண்டிருந்தான். மொன்ரேக்கின் மருமகனும் ரோமியோவின் மைத்துனனுமாகிய பென்வோலியோ (Benvolio) என்பான் தன் உறவினனை ரோமியோவிலே மிகவும் அன்புடையவனாக இருந்தான். ஆகையால் அவன் தன்னுற் கூடியமட்டும் தன் மைத்துனைச் சந்தோஷமாக இருக்கச் செய்வதற்கு முயற்சித்தும் பயனில்லாது போயிற்று.

இதற்கிடையில் கப்பியூலெற் வழக்கம் போல நடைபெற்ற பெரிய விருந்தொன்றுக்குத் தன் உறவினரையும் நண்பரையும் வரவழைத்திருந்தான். எவரையுந் தவறவிடாமலிருப்பதற்காக வேலைக்காரனொருவனிடத்து எல்லோருடைய பெயர்களும் எழுதப்பெற்றிருந்த பட்டியல் ஒன்றைக் கொடுத்து எல்லோருக்கும் வரவழைப்பு அனுப்பப்பட்டதா என்றதைச் சரி பார்க்கும்படி ஒப்புவிக்கப்பட்டிருந்தது. அவனுக்குச் சரியாக வாசிக்கத் தெரியாதபடியால் தற்சமயமாகச் சந்தித்த ரோமியோவிடம் அதைக் கொடுத்துப் படிக்கச் சொல்லும்படி வேண்டிக்கொண்டான். அப்பட்டியலிலே ரோசலினுடைய பெயருமிருந்தது. அதனால் அவனைக் காண்பதற்கு ரோமியோ விழைந்தான். பென்வோலியோ அவளை மறந்துவிடும்படியும், அவளிலும் பார்க்கப் பன்மடங்கு அழகுள்ள பெண்களைத் தான் அவனுக்குக் காட்டுவதாகவும் ஏற்கனவே ரோமியோவுக்குச் சொல்லியிருந்தான். நடக்கப்போகும் விருந்துக்கு வெறேனாவிலுள்ள பல பேரழகிகள் வரவழைக்கப்பட்டிருந்த

னர்; இது பென்வோலியோவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆகையால் அவன் ரோமியோவை நோக்கி, “நீ என்னுடன் வா, உனக்குப் பல பேரழகான பெண்களைக் காட்டுகிறேன்; அவர்களோடு உன் ரோசலினை ஒப்பிட்டால், பல அன்னங்களுக்கிடையே தோன்றும் ஒரு காகம் போலத்தான் அவள் தோன்றுவாள்” என்றான். ரோமியோவுக்கும், பென்வோலியோவுக்கும் நண்பனாக இருந்த மேக்கியூற்றியோ (Mercutio) என்பவன் கப்பியூலெற்றியினும் மூவரும் மிக நட்பாயிருந்தார்கள். மூன்றாமவன் விருந்துக்குத் தடையின்றிப் போகலாம், மற்ற இருவரும் போவது சாத்தியமில்லை. ஆகையால் அவர்கள் அந்தக் காலத்திலே இருந்த ஒரு வழக்கப்படி முகமூடிகளை அணிந்துகொண்டு போகலாமென்று கூறி அப்படியே செய்யத் தீர்மானித்தார்கள்.

கப்பியூலெற்றுக்கு மிக மிக எழிலுடைய (Juliet) ஜூலியற்றின்னும் ஒரே ஒரு பெண்ணிருந்தாள். அழகியென்றால் அவளுக்கு அவளே இளை; அவளுக்குப் பதினாறு வயசு கூட இன்னமும் நிரம்பவில்லையென்றாலும் அவளைக் கைப்பிடிக்க (Paris) பாறீஸ் என்னும் ஓர் அழகிய, சகல நற்குணங்களும், பெருஞ் செல்வமும் படைத்த இளைஞன் ஒருவன் அவளுடைய தந்தையைக் கிட்டினான். செல்வமகனும் ஒரே பிள்ளையுமாகிய அந்தச் செல்வியை அந்தக் குழந்தைப் பராயத்திலே மணமுடித்துக் கொடுக்க அவன் விரும்பவில்லை. பாறீஸிடம் அவன் “இன்றைக்கு நடக்கும் விருந்துக்கு வா, அங்கே அநேக அழகு வாய்ந்த பருவம் நிரம்பிய பெண்கள் சமுகமளிப்பார்கள், நீ அவர்களில் ஒருத்தியைத் தெரிந்தெடுக்கலாம்; அப்படியில்லாவிட்டால் என் மகனையே இரண்டு வருஷங்களின் பின்னர் நீ விவாகஞ் செய்துகொள்ளலாம்” என்றான்.

ஜூலியற்றின் தாய் அவளை அழைத்து அவளை மணமுடிக்க விரும்பிய அந்த இளைஞனுடைய அந்தஸ்து, அழகு, குணதிசயங்கள் எல்லாவற்றையும் புகழ்ந்து அவளுக்கேற்ற வரன் அவனொருவனே என்றும் அவளை விவாகம் செய்துகொள்ளும் படியுங் கேட்டுக் கொண்டாள். விருந்து நடக்கும்போது அவளைக் கவனித்து அவளுடைய விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கு

மாறு சொன்னான். ஜூலியற்றின் செவிலித்தாயும் குறித்த வரனை நன்கறிந்தவளாதலால் அவளை வேண்டியமட்டும் புகழ்ந்து தன் வளர்ப்பு மகளை அவனையே ஏற்றுக்கொள்ளும் படி புத்தி புகட்டினான்.

விருந்து ஆரம்பமானதும், ரோமியோவும் தன் நண்பர்களுடன் அதிலே கலந்து கொண்டான். நடனமாடும் நேரம் வந்தபோது பேரழகு வாய்ந்த ஒரு இளங்கை மிக நன்றாக ஆடுவதைக் கண்டு அவளைக் கவனித்தான். அவளுடைய ரூபலாவண்யம் அவளை ஒரே மயக்கமாய் மயக்கிவிட்டது, அவன் அவளை மிகவுங் காதலித்தான். இது வரையிலே தான் காதலித்த ரோசலினுக்கும் இவளுக்கும்மிடையிலே எவ்வளவு வித்தியாசமென்பதை அவன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தவறவில்லை. அது மாத்திரமா? முந்தியவள் அவனுடைய காதலை எவ்வளவு துச்சமாக நடத்தினாள் என்பதை நினைக்கும் போது ஜூலியற்றின் மேல் அவனுடைய காதல் மேன்மேலும் வளர்ந்தது. தான் கண்ட அந்தப் பெண் யாராயிருக்கலாம் என்பதை அவனறிந்து கொள்ள விரும்பி அங்குள்ள ஒரு வேலைக்காரனிடம் அந்தப் பெண்ணரசி யாரென்று கேட்டான், அவன் தனக்குத் தெரியாதென்று கூறிவிட்டான். ரோமியோ அவளுடைய அழகை வர்ணித்துப் புகழ்ந்துகொண்டிருப்பதைக் கப்பியூலெற்றின் மருகனும் மிக ரோஷமுள்ளவனுமான ரைபோல்ட் (Tybalt) என்பவன் கேட்க நேரிட்டது. அந்தக் குரல் ரோமியோவினுடைய தென்பதை அவனறிந்து கொள்ள அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. அவன் தன் குடும்பத்தினருக்கு ஜன்மவிரோதியாக இருக்கும்போது இங்கு வந்திருப்பது ஏதோ சூழ்ச்சி செய்யத்தானென்று நினைத்து அவளைக் கொன்றுவிட எண்ணினான். இயல்பாகவே மிக்க விறுவிறுப்பும், ஆர்ப்பரிக்குந் தன்மையுமுடைய அவன் ரோமியோவோடு மிகக் கடுமையான குரலில் நெருங்கினான். அவனுடைய கொக்கரிப்பைக் கேட்ட கப்பியூலெற், விஷயம் என்ன என்று விசாரித்தான். விரோதி குடும்பத்தைச் சார்ந்தவனான ரோமியோவின் வருகையே தன் மருமகனுடைய ஆத்திரத்தைக் கிளப்பிவிட்டதென்று அறிந்தான். அவன் ரைபோல்ட்ரைப் பார்த்து, "எதிரி

யாயிருப்பினும் வீட்டுக்கு விருந்தாளியாக வந்தவனை அதே வீட்டில் வைத்து அவமானம் பண்ணுவதோ, தண்டிப்பதோ தகாத காரியம். அன்றியும் அந்த இளைஞன் ஒரு மொன்ரேக் கணியிருந்த போதும் வெறேனா நகரிலுள்ள எல்லோருமே அவனை ஒரு நற்குணசாலி என்றும், மிகப் பெருந்தன்மையுள்ள ஒரு கனவான் என்றும் புகழ்ந்து கொள்வதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். நீ கோபத்தை அடக்கிச் சமாதானமாயிரு," என்று மொழிந்தான். இதைக் கேட்டவன் மேலும் வெகுண்டு "சரி இங்கேயில்லாவிட்டாலும், இன்னேரிடத்திலே அவனைச் சந்திக்கும்போது நான் யாரென்பதை அவனுக்குக் காட்டிக்கொள்கிறேன்" என்று கறுவிக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

ரோமியோ தான்கண்ட அந்த அழகிய நங்கையின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு "இங்கே ஒரு புனிதமான கோயில் இருக்கிறது; அதை நான் மாசு படுத்தியிருந்தால் அதே கையை நான் முத்தமிட்டு அதைப் பரிசுத்தமாக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன், நான் ஒரு யாத்திரிகன்" என்று கூறினான். அவள் பதிலுக்கு, "உன் பண்புகள் ஒரு யாத்திரிகனுக்கு உரித்தானவையல்ல; அவை ஒரு அரண்மனைக்கேற்றவை; ஞானிகளுக்கு கைகள் இருக்கின்றன, அவற்றை யாத்திரிகர் தொடலாம். ஆனால் முத்தமிடக்கூடா" தென்று உரைத்தாள். ரோமியோ அவளை நோக்கி, "ஞானிகளுக்கு உதடுகள் இருக்கின்றன. யாத்திரிகர்களுக்கும் அவை உண்டுதானே" என்றான். அவள் "ஆமாம், அந்த உதடுகள் பிரார்த்தனை செய்வதற்குரியவை. முத்தமிடுவதற்கல்ல," எனப் பதிலிறுத்தாள். "அப்படியாயின் நீங்கள் என் பிரார்த்தனையைக் கேட்டு இந்தக் கையை முத்தமிட அனுமதி தாருங்கள்" என்று ரோமியோ வேண்டிக்கொண்டான். இவ்விதமான இங்கிதமான வார்த்தைகளிலே தமாஷாகத் தங்கள் காதலை இருவரும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். நேரமாகி விட்டதால் ஜூலியற்றின் செவிவித்தாய் அவளை அவளுடைய அன்னை அழைப்பதாகத் தெரிவித்தாள். ரோமியோ அவளை விளித்து "இந்தப் பேரழகியான நங்கை நல்லாள் யாரெனக் கூறுமின்" என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

அந்தச் செவிலித்தாய், “இந்த இளநங்கை இவ்வீட்டின் அரசி; கப்பியூலெற் தம்பதிகளின் ஒரே செல்வப் புதல்வி” என்று விடை யிறுத்தாள். ரோமியோ தன் காதலி எதிரி குடும்பத்தினள் என்று அறிந்ததும் அவனுக்கு விசாரமுண்டாயிற்று. ஆனால் அவள் மேலுள்ள காதல் கிஞ்சித்தேனுங் குறையவில்லை. அவளுடைய காதலினால் அவன் பிரேமையடைந்திருந்தான்.

விருந்து முடிந்து வரும் சமயம் நள்ளிராவாகி விட்டதால் ரோமியோ தன் நண்பர்களுடன் வெளியேறினான். சில நிமிஷங்கள் தான் சென்றிருக்கும், அவன் அவர்களை விட்டு விலகித் தன் காதலியின் வீட்டுக்குப் பின்னாலிருக்கும் ஒரு பழத்தோட்டத்தின் மதில் மீதேறி உள்ளே குதித்தான். காதற் புயலிலே கடுமையாகச் சிக்கிக்கொண்ட ஜூலியற் மாடி அறையன்னல் ஒன்றில் தன் கன்னத்தின் மீது கையை வைத்துக் கொண்டு ஜகஜ்ஜோதி போற் காட்சியளித்தாள். ரோமியோ அவள் அழகைப் பருகிக்கொண்டு நின்றான். அப்போது அவ் விடந்தோன்றிய இளஞ்சந்திரன் அவனுக்குப் பிரபையுள்ளதாகத் தோன்றவில்லை. ஜூலியற் தன்னையும் மறந்தவளாய் ரோமியோவுடைய பெயரை உச்சரிப்பதைக் கேட்டவன், அவளுடைய தீங்குரலில் மயங்கியவனாய் “தேவதூதர்களைப் போன்றவளே! உன் குரல் தேனினிமையாக என் காதிலே விழுகிறது; மேலும் பேசவாயாக என் அருமையானவளே,” என்று சொல்லிக் கொண்டான். இதொன்றையும் அறியாத அந்தக் காதலி, “ரோமியோ! ரோமியோ! நீ ஏன் ரோமியோவாக இருக்கவேண்டும்? எனக்காக உன் பெயரையும் உன் தந்தை பெயரையும் கைவிடுவாயா? அது முடியாவிட்டால் நீ என் மேற் கொண்டிருக்கும் அன்பு பரிசுத்தமானதென்றால் நான் என் குடும்பத்தின் பெயரை விட்டுவிடுகிறேன்” என்று மனத்திலெண்ணியதை உரத்துக் கூறிவிட்டாள். தன் மேல் அவன் உண்மையாகவே காதல் கொண்டிருக்கிறாளென்றதை நிச்சயித்துக் கொண்ட ரோமியோ, “என் பெயர் உனக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் “அன்பே” என்றோ அன்றேல் உனக்கு விருப்பமான வேறெந்தப் பெயராலோ நீ அழைக்கலாம், என் அன்பின்

சொருபமே!” என்று பேசியதைக் கேட்ட அவள் மனிதக் குரலாயிருப்பதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டாள். மிக மிகப் பயந்த வளாக, “மானிடக் குரல் இந்த இரவிலே பொல்லாத இருவிலே கேட்கிறதே, அவன் யாராயிருக்கலாம்? எப்படி இங்கே வந்தான்?” என்ற வினாக்களைக் கேட்டுக் கொண்டாள். ஆனால் மறுதரம் அந்தக் குரல் கேட்டதும் அது யாருடையது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள அவளுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. “எப்படி இங்கே வந்தீர்கள்? யார் வழி காட்டியது?” என்று அவளை அவள் கேட்க, அவன் “காதல்தான் வழி காட்டிற்று; நீ பல கடல்களுக்கப்பால் வசித்தாலும், எவ்வளவு கஷ்டங்களையும் பாராட்டாது நான் உன்னை நாடி வந்துவிடுவேன்” என்றான். தன் காதலன் தான் சொன்னவற்றைக் கேட்கும் தூரத்தில் இருக்கிறனென்பதை அறியாது அவன் மேலுள்ள காதலைச் சொற்களில் வெளியிட்டதை நினைக்க அவளுக்கு நாணத்தால் முகம் சிவந்தது. இனிமேல் எப்படி உள்ளதை மறைக்க முடியும்? பெண்களுக்குரிய இயல்பான சபாவத்திற்கேற்ப மறைமுகமாகக் கூறவேண்டியதைத் தற்சமயம் வெளிப்படையாகவே சொல்லிவிட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் அவளுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது; எனவே அவள் ரோமியோவுக்குத் தான் அவனைக் காதலிப்பதாகப் பகர்ந்தாள்.

ஜூலியற்றின் களங்கமற்ற சபாவத்தையும் யோக்யதையையும் நன்கறிந்த ரோமியோ அவள் உண்மை கூறியதையிட்டு மிகவும் சந்தோஷமடைந்ததனாய் அவளுடன் சல்லாபித்துக் கொண்டிருந்தான். காதலர் பேசவும் விஷயத்திற்குப் பஞ்சமா? அவர்களுக்கு நேரம் போனதே தெரியாமலிருந்து விட்டார்கள். ஜூலியற்றின் செவ்வித்தாய் அவளைக் கூப்பிட்டு, “விடிகிற சமயமாகி விட்டதே, நீ இன்னமும் தூங்காமலிருக்கிறதை உன் தாயார் அறிந்தால் என்மேற் கோபிப்பாளே! இங்கே வந்து படுத்துக்கொள்” என்று சொல்லி அழைத்தாள். அவளுடைய கண்டிப்பைக் கேட்டுத் திரும்பியவள் மறுபடியும் ரோமியோ நிற்குமிடத்திற்கு விரைந்து வந்து, “உங்களுக்கு என்மேலிருக்கும் அன்பு நேர்மையானதும் அதன் நோக்கம் விவாகமுமாயிருந்தால் நான் நாளைக்கு

உங்களுக்கு ஒரு ஆஸிடர் தகவல் அனுப்புவேன்: அந்த ஆஸிடம் விவாகத்திற்குரிய நேரத்தைக் கூறிவிடுங்கள்; அந்தக் கிரியை நடந்து முடிந்ததும் என்னிடமிருப்பவையும் நானும் உங்களுடையதே, நீங்கள் எங்கே போனாலும் நான் உங்களுடன் வர ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்," என்று சொல்லி முடிந்ததும் தன் படுக்கை அறையை நாடிச் சென்றுவிட்டார்.

காதலர்கள் இருவரும் பிரிந்து செல்லும்போது விடியும் நேரமாகி விட்டது. ரோமியோ தன் காதலியின் நினைவாகவே இருந்தானாலால் வீட்டுக்குப் போக மனமில்லாதவனாய் தனக்கு நன்றாகப் பழக்கமுள்ள ஒரு குருவின் மடத்தை நண்ணி அங்கேயிருந்த லோறன்ஸ் (Laurence) குருவைக் காண விழைந்தான். அவர் தன் பக்திக்கான காலைக்கடன் களை முடிப்பதற்கு அதிகாலையிலேயே எழுந்திருந்தார்; ஆனால் ரோமியோவை அந்த நேரத்திலே காண நேர்ந்தபோது அவன் இரவு நித்திரை செய்யவில்லையென்றும் ரோசலின் மேல் உண்டான காதல் நோய் தான் அப்படி அவனை விழிக்கச் செய்திருக்க வேண்டுமென்றும் எண்ணியவராய் அவனை வரவேற்றார். அவர் கருதியபடி முதலாவது விஷயம் சரி, இரண்டாவது விஷயத்தில் அவனுடைய காதலி வேரோர் பேரழகியென்பது அவருக்குத் தெரியாமலிருந்தது. ரோமியோ அவரை நோக்கி, "நான் கப்பியூலெற் பிரபுவின் செல்வமாக ளாகிய ஜூலியற்றை உண்மையாகவே காதலிக்கிறேன்; அவளும் என்னை மிகவுய் காதலிக்கிறாள்; ஆகையால் தயை கூர்ந்து இன்றைக்கே எங்களிருவரையும் நீங்கள் விவாகம் செய்து வைக்கவேண்டும்," என்று இறைஞ்சினான். இதைக் கேட்ட அந்த நல்ல குருவானவர் ஆச்சரியம் மேலிட்டவராய்த் தன் புருவங்களை உயர்த்தி அவனைப் பார்த்து, "ஆண்கள் காதல் கண்களிலே தான் தங்கியிருக்கிறது போலும்; அதற்கிடையில் எப்படி அந்த ரோசலின் என்னும் பெண்ணை மறந்தாய்?" என்று கேட்டார். ரோசலினுடைய காதல் விஷயத்தில் ரோமியோவின் சார்பாக அவர் சிரத்தை எடுத்திருந்தார், அதனால் அவருக்கு அவளை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மறந்து வேறொருத்தியைக் காதலிக்கிறேன் என்று அவன்

சொன்ன புதிர் விளங்கவில்லை. றேமியோ பதிலுக்கு, “றேசலினை நான் விரும்பியும் அவளென்னை நிராகரித்துத் தள்ளியது உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமல்லவே; இந்தக் கட்டழகியோ என் மேற் பூரணமான அன்புடையவளாய் இருக்கிறாள்; நாமிருவரும் ஒருவர்மேலொருவர் அன்பும் விசுவாசமும் கொண்டிருக்கிறோம்” என்று அவருக்கு விளங்க வைத்தான். அவனுயை நியாயங்களை அவர் ஓரளவு ஏற்றுக் கொண்டு குறித்த காதலரை விவாகம் செய்து வைப்பதால் இரு குடும்பங்களுக்குமிடையே நிலவும் பெரும் பூசல் ஒருவாறு தீர்ந்து ஒற்றுமையாகி விடும் என்ற நோக்கத்துடன் அன்றைக்கே ஒரு நேரத்தைக் குறித்து ஜூலியற்றை அழைத்து வரும்படி சொன்னார். பேரழகியும் செல்வதியுமான ஜூலியற்றான் றேமியோவுக்கு வாக்குப்பண்ணியபடி தன் செவிவித்தாயை மணவினைக்கான நேரத்தை அறிந்து வரும்படி தூதாக அனுப்பினாள். திரும்பி வந்த அந்த முதாட்டி றேமியோவின் அழகு, கம்பீரமான தோற்றம், குணதிசயங்கள் முதலியவற்றைத் தான் வளர்க்கும் அந்தப் பெண்ணரசிக்குக் கூறி மகிழ்ந்து புகழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். தன் காதலனை வாளாளாவப் புகழ்வதைக் கேட்ட அவள் மகிழ்ச்சிக் கடலில் நீர்திக் கொண்டிருந்தாள். விவாகச் சடங்குகளுக்கான நேரம் வந்ததும் லோறன்ஸ் குரு அவர்கள் இருவரையும் மணமுடித்து வைத்தார்.

ஜூலியற் உடனே வீட்டுக்கு விரைந்தாள்; இரவு எப்போ வருமென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மிகவும் பொறுமையிழந்தவளாய்க் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய நிலை ஒரு குழந்தை ஒரு விசேஷ தினத்தன்று தன் புது ஆடைகளைத் தரிப்பதற்கு எப்போ அந்த நாள் வருமென்று எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருப்பது போல இருந்தது.

இந்தக் காதலர்கள் விவாகஞ் செய்துகொண்ட அன்றே அவர்களுடைய வாழ்க்கைப்புயல் ஆரம்பமாயிற்று. அன்றைய தினம் மத்தியானப் பொழுதில் றேமியோவின் நண்பர்களான பென்வோலியோவும் மேக்கியூற்றியோவும் வெறோன நகரத்து வீதிவழியே போய்க்கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களை, விருந்தன்று ரோமியோவுடன் கறுவிய அதே ரைபோல்தரும் வேறு சில நண்பர்களும் சந்தித்தார்கள். அவன் மேக்கியூற்றியோவை ரோமியோவுடன் நட்புக் கொண்டாடித் திரிகிறுனென்று சொல்லிக் கண்டபடி ஏசித் திட்டினான். வாஸ்பினை அந்த இளைஞன் அந்த வயதிற்குரிய கோபத்துடனேயே அவனுக்குச் சவால் விடுத்தான். இருவருக்குமிடையிலே கடும் போர் உண்டாகப்போகிறதைக் கண்ட பென்வோலியோ தன்னாலியன்றளவு அவர்களைத் தடுக்க முயற்சித்தான். அந்தச் சமயத்திலே ரோமியோ அவ் விடம் வந்ததைக் கண்ட ரைபோல்தர் தன் எதிரியை விட்டுவிட்டு அவனை வில்லன் (Villain) என்றழைத்து அவன் மேற் பாய்ந்தான். தன் காதலியின் உறவினனும் அவன் மிக்க அன்பு கொண்டிருப்பவனுமாகிய தன் எதிரியை ரோமியோ தாக்க எத்தனிக்கவில்லை. அவன் சமாதானஞ் செய்யும் நோக்கத்துடன் தன் விரோதியை “நல்ல கப்பியூலெற்” என்று கூறி வந்தனம் புரிந்தான். அவனுடைய அந்தப்போக்கை அறவே வெறுத்தான் அந்தக் குணக்கேடான கப்பியூலெற். அவன் மொன்ரேக்கினரை நரகத்திலும் பார்க்க அதிகமாக வெறுத்தான். ஆகையால் தன் ஆபுதத்தை வெளியே எடுத்துப் போருக்கு ஆரம்பித்தான். எக் காரணத்திற்காக ரோமியோ அவ்வளவு பணிவுடன் காணப்பட்டானென்பதை அறியாத மெக்கியூற்றியோ அவன் நேர்மையற்ற முறையிலே நடந்துகொண்டதாக எண்ணிக்கொண்டு ஆரம்பத்திலே தன்னைப் போருக்கிழுத்த காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு தன் எதிரியைப் பல இழிவான சொற்களைப் பேசிக் கோபமூட்டிச் சண்டையைத் தன் பக்கமாகத் திருப்பினான். ரோமியோவும் பென்வோலியோவும் அவர்களை விலக்கிவிடப் பிரயத்தனஞ் செய்தும் பயனில்லாது போயிற்று. ரைபோல்தர் விரோதியைக் கடுமையாகத் தாக்கி அவனை வீழ்த்திவிட்டான். அவன் இறந்ததைக் கண்டபின்னர் ரோமியோ அடக்கமுடியாத சினங்கொண்டவனாய்த் தன்னை அவன் எப்படி வில்லன் என்று அழைத்தானோ அதேவிதமாகவே தானும் அவனை அழைத்துப் போருக்குத் தயாரானான். இருவருங் கடுமையாகச் சண்டைசெய்து இறுதியில் ரோமியோ எதிரியைக் கொன்றுவிட்டான்.

வெரோனா வீதியில் நடுப்பக்கலிலே இந்தக் குருரமான சண்டை நிகழ்ந்ததால், புதினத்தைக் கேள்விப்பட்ட பலர் அவ்விடம் வந்து குழுவியிருந்தனர். பெரும் குடும்பத்தினராகிய மொன்ரேக்கும், கப்பியூலெற்றும் தம் மனைவிமாருடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். இவர்களோடு கூட அந் நகரத் தரசனும் வந்திருந்தான். அவன் அந்தக் குடும்பத்தின் தலைவரை வெகுவாகக்கண்டித்துப்பேசி அவர்களுடைய நீண்ட தகராறிலேயே இப் படுகொலைகள் நிகழவேண்டியிருந்தன வென்றும் அவர்களுடைய வீண் சண்டைகளால் நகரத்தின் அமைதி சீர்குலைந்துவிடுகிறதென்றுங் கோபித்துக்கொண்டான். மேக்கியூற்றியோ அவனுக்கு உறவினன். அவன் குற்றவாளிகளைக் கடுமையாகத் தண்டிப்பதாகக் கூறி ரோமியோவை அன்றையிலிருந்தே நாடுகடத்திவிட்டான்.

சொற்ப நேரத்திற்கே மணமகளாயிருந்த ஜூலியற் இந்தப் பயங்கரமான புதினத்தைக் கேட்டு எல்லை மீறிய துயரத்தில் ஆழ்ந்தான். அவள் ரோமியோவைப் பல முரண்பாடான சொற்களினால் கூறி அழைத்துத் தன் துக்கத்தை வெளிப்படுத்தினாள். “அழகுள்ள கொடியவன்;” “தேவதூதனைப் போன்ற பிசாசு”; “காக்கையின் தன்மை கொண்ட புறா”; “ஓநாய் போன்ற ஆட்டுக்குட்டி”; “பாம்பின் நஞ்சை அடக்கிய மலர் போன்ற முகம்” என்றெல்லாங் கூறி அழதாள். ஆனால் அவள் ரோமியோவிடங் கொண்டிருந்த காதல் உடனேயே அவளுடைய எண்ணங்களை அவன் பக்கமாகத் திருப்பியது. அவன் இறந்துவிடாமற் தப்பிவிட்டதற்காக இதுவரையும் அவள் சிந்திய கண்ணீர் மகிழ்ச்சித் துளிகளாக மாறுதலடைந்தன. அவன் நாடுகடத்தப்பட்டு விட்டானென்பதை அறிந்த அவள் உள்ளம் மிக்க வேதனையடைந்து துக்கம் பீறிட்டுக்கொண்டு கண்ணீர் அருவியாகச் சொரிந்தது. ரோமியோ லோறன்ஸ் குருவின் அறையிலே தஞ்சம் புகுந்திருந்தான். அவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பு மரணத்தினுங் கொடிதாக இருந்தது. வெரோனா நகரமே அவன் உலகமரகவும் தன் காதலியில்லாத இடத்தில் சீவியமில்லையெனவும் அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

சூரியோவும் ஜூலியற்றும்

லோறன்ஸ் குரு அவனுக்குச் சமாதான வார்த்தைகளைக் கூறி ஆறுதலளிக்க எண்ணினாரெனினும் அவன் எதையுமே காதிலே போட்டுக் கொள்ளாதவனாகத் தன் கேசத்தைப் பிய்த்துக்கொண்டும் தரையிலே விழுந்து புரண்டு தன் பிரேதக் குழிக்கு அளவெடுப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டும் ஒரு பைத்தியக்காரன் போல நடந்து கொண்டான். அவனுடைய காதலி அவனுக்கு ஒரு செய்தி அனுப்பியிருந்தாள்; அது அவளை எழுந்திருக்கச் செய்ய உதவியது. இந்தத் தருணத்தைப் பயன்படுத்தி அந்தக் குரு அவனுடைய அந்தப் பல வீனத்தை மிகவுங் கண்டித்தார். அவன் சற்றுச் சமாதான மடைந்த போது அவர் அவனைப் பார்த்து “ இன்றிரவு நீ உன் மனைவியிடம் சென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு நாளைக் காலை யில் மஞ்சவா (Mantua) என்ற இடத்திற்குச் சென்று அங்கே இரு; நான் காலத்திற்குக் காலம் இங்குள்ள புதினங்களை அறிவிக்கிறேன்; உங்கள் விவாகத்தை வெளியிட வாய்ப்பான காலம் வரும்போது நான் அப்படிச் செய்வேன்; அதனால் உங்கள் குடும்பங்கள் ஒற்றுமையாகலாம், அரசனும் உனக்கு மன்னிப்புத் தரக்கூடும்; அப்பொழுது நீ இப்போ அனுபவிக்கிற துக்கத்தைப் போன்ற இருபது மடங்கு மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பி வருவாய்,” என்று சொல்லவும் அவன் அதற்கிணங்கி அன்றிரவு தன் மனைவியைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டான்.

முதல் நாள் அவனைச் சந்தித்த அதே தோட்டத்தின் வழியாகச் சென்று அவனைக் கண்டு பேசினான். அவன் அவனைத் தன்னறைக்குள் வர அனுமதித்து இருவரும் அன்றிரவை வெகு சந்தோஷமாகக் கழித்தார்கள். இன்பத்தில் மூழ்கியிருந்த அவர்கள் தங்கள் பிரிவை எண்ணியும் முதல் நாள் நடந்த சம்பவங்களை நினைத்தும் துன்பப்பட்டனர். வரவேற்க விரும்பாத காலை மிக விரைவில் வந்துவிட்டது. ஜூனியர் வானம்பாடியின் காலைப்பாட்டைக் கேட்டு அது நைற்றின் கேலுடையதாக (nightingale) இருக்கக்கூடாதா என்று விரும்பினான். கிழக்குத் திசையிலே சூரியனுடைய ஒளிக் கதிர்கள் தோன்றி அவர்கள் பிரிய நேரமாகிறதென்பதை அறிவித்தன. ரோமியோ மிகப் பாரமான இருதயத்துடன் தன்

மனைவியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவளுடைய அறையன் னலிலிருந்து கீழே இறங்கி நின்றான். அப்படி நிற்கும்போது ஜூலியற் அவனைப் பார்த்தாள். அவளிருந்த துயரமான மனோ நிலையில் அவன் ஒரு கல்லறையிலே இறந்து கிடப்பதைப் போன்ற தோற்றம் அளித்தான். நன்றாக விடிந்து விட்டால் ரோமியோ மரண தண்டனைக்குள்ளாக நேரிடும் ஆகையால் அவன் ஆழ்ந்த துயரத்துடனிருந்தானாயினும் விரைவில் அவ் விடத்தை விட்டு நீங்கினான். மனைவிக்குத் தினமும் கடிதம் எழுதுவதாகக் கூறி அவளுக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டுத் தான் புறப்பட்டான்.

இந்த அதிர்ஷ்டமற்ற காதலரின் துயரமான முடிவுக்கு இந்தப் பிரிவு ஆரம்பமாயிருந்தது. ரோமியோ சென்ற சில நாட்களில், கப்பியூலெற் தன் அருமை மகளுக்குப் பெருமை வாய்ந்த குடும்பத்தில் உதித்தவனும், அழகும் கம்பீரமும் நிறைந்தவனும், பெருஞ் செல்வத்துக்கு அதிபதியானவனுமான பாரிஸ் (Paris) என்பவனை மணனாக்கக் கருதித்தன் எண்ணத்தை மகளுக்கும் எடுத்துரைத்தான். இதைக் கேட்ட ஜூலியற்றுக்கு என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை. தந்தைக்குப் பதிலாக அவள் தனக்கு இன்னமும் விவாகத்திற்கேற்ற வயசு வரவில்லையென்றும், தன் உறவினன் இறந்த துயரத்தினால் இப்பொழுது ஒரு கணவனைச் சந்தோஷமாக வரவேற்பது சாத்தியமில்லையென்றும், இறந்தவனுடைய ஈமக் கிரியைகள் சரியாக முடியமுன்னர்தான் விவாகம் செய்து கொள்வது தங்கள் குடும்பத்திற்கே ஒரு பேரிழுக்காகும் என்றும் இன்றோரன்ன பல நியாயங்களை எடுத்துக் கூறித் தான் விவாகம் செய்துகொண்ட அந்த உண்மையான நியாயத்தை மட்டும் மறைத்து விட்டாள். கப்பியூலெற் இந்த நியாயங்கள் ஒன்றையுங் கேட்டுக்கொள்ளத் தயாராயில்லை; அவன் தன் மகளை விளித்து, “வருகிற வியாழக்கிழமைக்கிடையில் நீ விவாகம் செய்வதற்குத் தயாராக இருக்கவேண்டு”மென்று மிகக் கண்டிப்பாகக் கூறி விட்டுச் சென்றான். தன் செல்வ மகளுடைய நல்லதிர்ஷ்டத்தை விரும்பி அவளுக்குச் சகல விஷயங்களிலும் ஏற்ற வரன் பாரிஸ் என்பதை அவன் உணர்ந்தே

அவனைக் கட்டாயப்படுத்த நேர்ந்தது. அழகு, குணம், பதவி இளமை எல்லாமே ஒருங்கு சேர்ந்த அவனை எந்தக் கன்னியும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கமாட்டாள். அவனை அடைந்தால் அதைவிடப் பெரும் பாக்கியம் வேறுகிடையாது என்ற எண்ணமே அவளிடத்து உண்டாகும். அப்படிப்பட்ட ஒரு மாப்பிள்ளையை ஜூலியற் நிராகரிப்பது அவளுடைய தந்தைக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருந்தது.

ஜூலியற் தன் நிலையை எண்ணிக் கதி கலங்கினாள்; தகப்பனின் பிடிவாதம், ரோமியோவின் காதல், இருவரும் செய்து கொண்ட இரகசிய விவாகம்; இவைகளை எண்ணியெண்ணி மனமிகப் புண்ணாயினாள். இறுதியில் பல இக்கட்டான சந்தர்ப்பங்களில் தனக்கு நல்லுரை கூறி ஆறுதலளிக்கும் லோறன்ஸ் குருவிடம் போய்த் தன் துன்பங்களைத் தெரிவிக்க எண்ணி அவரிடம் விரைந்தாள். அவள் சொல்லியவற்றைக் கேட்ட அந்தக் குரு தன்னிடம் ஒரு மருந்து இருக்கிற தென்றும் அதை அவள் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பினாள் தான் உதவி செய்யக்கூடுமென்றுங் கூறினார். பதிலுக்கு அவள், “என் அருமையான அன்புக்குரிய கணவனுக்காக நான் எதையும் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்,” என்றுரைத்தாள். அவர் அவளை விளித்து, “நீ உன் தந்தை சொற்படி அவர் குறித்த வரனை மணந்துகொள்வதாகச் சொல்; நான் உனக்கு ஒரு சிறு புட்டி மருந்து தருகிறேன், அதைக் குடித்தால் நாற்பத்திரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு வெளிப்பார்வைக்கு முற்றிலும் இறந்தவன் போற் காணப்படுவாய், குறித்த நேரத்தின் பின்னர் தூக்கத்தினின்றும் விழித்தெழுவது போல் நீ எழுந்துவிடுவாய்; உன்னுடைய விவாக தினத்தன்று முதல் நாளிரவு அதைக் குடித்தாயானால் மறு நாட் காலை சங்கீதத்துடன் உன்னை அழைத்துப்போக வரும் மணாளன் உன் பிரேதத்தையே காண்பான்; பின்னர் உங்கள் குடும்பத்திற்கான கல்லறையிலே உன்னை வைப்பார்கள்; நான் ரோமியோவுக்குக் கடிதமெழுதி விஷயத்தைத் தெரிவித்து உன்னை வந்து அழைத்துச் செல்லும்படி ஒரு தூதுவனை அனுப்புவேன்”, என்று தனக்குத் தெரிந்த ஒரு உபாயத்தை அவளுக்கு ஒதி

னார். இந்தப் பரீட்சைக்கு அவள் உடன் படுவதாயிருந்தால் அந்தப் புட்டி மருந்தை அவளிடங் கொடுப்பதாகச் சொன்னார். மிகவும் பயங்கரமான பரீட்சையாகவே ஜூலியற்றுக்குப் புலப்பட்டதெனினும் அவள் வேறு வழியின்றி இரண்டாவது தரம் விவாகம் செய்துகொள்ளும் பாவத்தினின்றும் தன்னை மீட்டுக்கொள்வதற்காகக் குருவானவருடைய பரீட்சையை ஏற்றுக்கொள்வதாகச் சொல்லி அப்புட்டி மருந்தையும் வேண்டிக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

ரோமியோவுக்காக அவள் அந்தப் பரீட்சைக்குடன்பட்டாளாயினும் அவளுக்குச் சில ஐயங்களும் உண்டாயின. அந்தக்குரு தங்கள் இரகசிய விவாகத்திற்கு உடந்தையாயிருந்தாரென்பதைப் பிறரறிந்தால் தமக்கு ஆபத்து நேருமென்றெண்ணித் தான் தப்புவதற்காக ஒரு வேளை இந்த மருந்தைத் தந்திருக்கக்கூடும் என்பது ஒன்று. அதைக் குடித்தால் அவர் சொன்னபடி நாற்பத்திரண்டு மணித்தியாலங்களில் பிழைத்தெழுந்து விடுவோமா என்ற வினா மற்றொன்று. இப்படியே அதை வைத்துக் கொண்டு பலபல எண்ணி மனம் வருந்தினாள். கடைசியாகத்தான் அதைக் குடிப்பதென்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தாள்.

வியாழக்கிழமையன்று காலை அவளுக்கு மாலை குட்டுவதற்குப் பாரிஸ் வருவான், ஆனால் அவள் புதன்கிழமை இரவு அந்த மருந்தைத் தன் வாயில் ஊற்றிக் கொண்டாள். மணமகள் அந்நகர வழக்கப்படி காலையிலே சங்கீதத்துடன் அவளை அழைத்துப் போவதற்கு அவளுடைய அறைக்குச் சென்றாள். எங்கும் நிசப்தம் நிலவியது, உள்ளே யாரும் இருப்பது போன்ற ஒரு அடையாளமும் இல்லை. அவள் அறைக்குள்ளே பார்த்தாள். என்னே பரிதாபக் காட்சி! பேரழகியான தன் மணமகள் இறந்துகிடப்பதைக் கண்டு அவள் பதைபதைத்தாள். பாவம்! அவள் துயரம், ஏமாற்றம் இவற்றினால் தாக்குண்டு மனம் நைந்து நைந்து உருகினாள். சில வினாடிகளுக்குள் மணவீட்டில் எல்லோருக்கும் புதினம் வெளியாயிற்று; வீடு முழுவதுமே அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. கப்பியூலெற் தம்பதிகள் ஆற்றொணைத் துயரத்தி

னால் அதிர்ச்சியடைந்து விட்டார்கள்; தங்கள் அருமையுள்ள ஒரே செல்வப் புதல்வியின் நலன் கருதித் தாம் செய்த ஒழுங்கு இப்படி விபரீதமாய் முடிந்துவிட்டதே என்றெண்ணி எண்ணி ஏங்கித் தவித்தார்கள். மண வீட்டுக்கென ஏற்படுத்திய ஒழுங்குகள் தற்சமயம் மணமகளுடைய ஈமக் கிரியை களுக்கான முறையில் மாற்றமடைந்தன. கல்யாண விருந்து ஜூலியற்றை அடக்கம் செய்வதற்கான விருந்தாயிற்று; இன்பமான மணவிளைக்கான பாக்கள் துயரம் செறிந்த துன்பமாலையாயிற்று; மகிழ்ச்சிக்குரிய மங்கலக் கருவிகள் அமங்கலத்தை உணர்த்தும் மணிகளாயின; மணமகளுடைய பாதையிலே சொரியவேண்டிய மலர்களெல்லாம் அவளுடைய பிரேதத்தின் மேற் சொரிவதற்குதவின. பிரபுக்களின் குடும்பங்களுக்கேற்ற முறையில் சகல கிரியைகளும் செய்து முடிந்த பின்னர் ஜூலியற் கப்பியூலெற் சந்ததியின் கல்லறையிலே அடக்கஞ் செய்யப்பட்டாள்.

துக்ககரமான சம்பவங்களைப் பற்றிய புதினம் வெகு சீக்கிரமே பரவுவது வழக்கம். அதேபோல் ஜூலியற் இறந்து அடக்கம் செய்யப்பட்டாள் என்னும் புதினம் மஞ்சவாலிலிருந்த ரோமியோவின் செவிகளுக்கெட்டியது. லோறன்ஸ் குரு உண்மையான விபரங்களை எழுதிய கடிதத்தைக் கொண்டுசென்ற தூதுவன் அவனிடம் அதைச் சமர்ப்பிக்கமுன்னர் ரோமியோ தன் மனைவி இறந்துவிட்டாளென்னும் செய்தியை அறிந்திருந்தான். ஆகையால் அவன் பரபரப்பாகக் குதிரைகளுக்கு ஏற்பாடுசெய்துவிட்டு ஒரு வைத்தியனிடந் சென்று தனக்குப் பாஷாணம் தரும்படி கேட்டான். அந்த வைத்தியன் ஆரம்பத்திலே சில நியாயங்களைக்கூறித் தரமுடியாதென்று மறுத்தாயினும் ரோமியோ பணங் கொடுத்தபின்னர் கொல்லும் விஷத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தான். அதையும் வாங்கிக்கொண்டு வேகமாகச் சவாரிசெய்துகொண்டு தன் அருமையானவள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட கல்லறையை நாடி வந்தான். அவளைத் தான் கடைசிமுறையாகக் கண்டு அவள்மீது முத்தங்களைச் சொரிந்து தன் அவர்வைப் பூர்த்திசெய்தபின்னர் நஞ்சைச்

பருகி அவளருகிலேயே உயிர்துறப்பதென்ற ஒரே எண்ணத்துடன் விரைந்து வந்துகொண்டிருந்தான். பாரிஸ் தனக்கென நியமிக்கப்பட்ட மணமகள் மீது மிகவும் அன்புடையவனாக இருந்தான்; அவன் தன் பணியாளருடன் அவளுடைய கல்லறைக்கு வந்து அவளை முத்தமிட்டு அவன்மீது புஷ்பங்களைச் சொரிந்து தன் துக்கத்தை ஆற்றிக்கொள்வதற்காகப் புறப்பட்டிருந்தான். அவன் ரோமியோவை முந்திக்கொண்டான்; அவன் பணியாளனை வெளியே அனுப்பிவிட்டுத் தனியே கல்லறைக்கு வந்திருந்தான். ரோமியோவும் அவ்விடம் வந்துசேர்ந்தான். அவன் ஒரு மொன்ரேக்கன் என்பதும் அவன் விரோதி யென்பதும் மாத்திரம் பாரிசுக்குத் தெரியும். ஜூலியற்றுக்கும் அவனுக்குமிடையிலுள்ள தொடர்பை அவன் அறிந்திலன் எனவே அவனைக் கண்டதும் “இழிவான மொன்ரேக்கே!” என்று கூவிய சத்தத்தைக் கேட்டு ரோமியோ திடுக்கிட்டான். நேரம் நடுச்சாமமாகி இருந்தது, கல்லறையைத் திறப்பதற்கு ஆயத்தமான கருவிகளுடன் வந்திருந்த ரோமியோ தான் செய்யத் தொடங்கிய வேலையை அப்படியே கைவிட்டுவிட்டுக் குரல் வந்த திசையைப் பார்த்தான். பாரிஸ் அவன் ஒரு மொன்ரேக்கனாய் இருந்தமையால் விரோதத்தின்பொருட்டு இறந்த சடலங்களுக்கு ஏதோ கெடுதி செய்யத்தான் வந்திருக்கிறனென எண்ணி அவனுடன் சண்டைக்குப்போனான். ரோமியோ ரைபோல்ற்றைக் கொன்றதை ஞாபகப்படுத்தித் தன்னுடன் வீணை போர் தொடங்கவேண்டாமென்று எச்சரித்தான். பாரிஸ் அவன் எச்சரிக்கையைக் காற்றிலே பறக்கவிட்டு ரோமியோவின்மீது பாய்ந்தான். பாரிஸ் இறக்கவேண்டி நேர்ந்தது. ஜூலியற்றை விவாகம் செய்வதற்காகப் பாரிஸ் அவளுக்கு வரகை அவளுடைய தந்தையால் நிச்சயப்படுத்தப்பட்டிருந்தானென்பதை ரோமியோ வழியிலே அறிந்திருந்தான்; ஆனால் அவனுக்குத் தான் கொன்றது அதே பாரிஸ் தானென்பது அந் நேரம் தெரியவில்லை. போர் முடியக் கிட்டத்தட்ட விடியுந் சமயமாகிவிட்டது. ரோமியோ தன் எதிரி யாரென்பதை அப்பொழுது தானறிந்தான். பாவம்! அவனும் தன்னைப்போலொத்த துயரமனுபவிப்பனே

என்றது அவனுக்குப் புலப்பட்டதும் அவனை ஜூலியற்றுக்கு அருகே அடக்கம் செய்வதெனத் தீர்மானித்தான். பின்னர் தன் மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவள் எழில் சற்றேறனும் மங்காமல் மிக அழகாகத் தென்பட்டாள். அவள் மீது வேண்டிய முத்தங்களைச் சொரிந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு தான் கொண்டு வந்திருந்த பாஷாணத்தை அருந்தி உயிர் நீத்தான்.

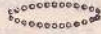
இதற்கிடையில் லோறன்ஸ் குரு ரோமியோவுக்குத் தான் அனுப்பிய கடிதங் கிடைக்கவில்லையெனத் தெரிந்து ஜூலியற்றை விடுவிப்பதற்காக ஓடோடியும் வந்தார். அவர் விளக்குக் கொண்டு வந்திருந்தார், ஆனால் அவர் தூரத்திலே வரும் போதே அங்கே வெளிச்சங் காணப்பட்டது. கிட்ட நெருங்கியபோது ரோமியோ, பாரிஸ் இருவரும் இறந்து கிடப்பதையும் அவர்களுக்கருகிலே வாள்களிருப்பதையும் கண்டு மிகவும் வியப்படைந்தார். என்ன நடந்தது? எப்படி? ஏன்? என்றெல்லாம் அவர் யூகித்துக்கொள்ள முன்னர் ஜூலியற்றிழித்தெழுந்து அங்கே தங்கள் குரு நிற்பதைக் கண்டு தாலெங்கே இருக்கிறேனென்பதை உணர்ந்தவளாய் ரோமியோ எங்கேயென்று விசாரித்தான். அப்பொழுது ஏதோ அரவங் கேட்டது; லோரன்ஸ் குரு அவனைக் கல்லறையினின்றும் வெளியே வரும்படி சொன்னார். மேலும் அவனை நோக்கி, “நாம் எண்ணியதற்கு மாறாக ஏதோ ஒரு பெருஞ் சக்தி தன் மகத்துவத்தைக் காட்டிவிட்ட”தென்று சொல்லி முடித்தார். இவ்வாறு சொல்லி முடிக்கவும் சனங்கள் வரும் சத்தங் கேட்டு அவர் ஓடி மறைந்து விட்டார். ரோமியோ ஒரு கிண்ணத்தை வைத்திருப்பதைக் கண்ட அந்தப் பெண்ணரசி அவனுடைய முடிவுக்குக் காரணம் அவன் உட்கொண்ட விஷம் தானென்பதை அறிய அதிக நேரம் அவளுக்குச் செல்லவில்லை. அவனடியில் வீழ்ந்து அவனை முத்தமிட்டு விட்டுத் தன் உறையிலிருந்த ஒரு ஈட்டியாற் தனக்கும் முடிவு கட்டினள்.

பாரிசுடன் வந்திருந்த பணியாள், அவனும் ரோமியோவும் சண்டையிடுவதைக் கண்டு வீட்டுக்குப் போய்த் தகவல்

கொடுத்தான். அவன் அறிவித்த அபாயச் செய்தி அங்கே பலரைக் கூட்டங் கூடச் செய்தது. அரை குறையாக மட்டும் செய்தியைக் கேள்வியுற்ற சனங்கள், “ஒரு பாரிஸ், ஒரு ரோமியோ, ஒரு ஜூலியற்,” என்று சொல்லிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் அலைந்தனர். எல்லோரும் சேர்ந்து சத்தமிட அது பெருஞ் சத்தமாகிவிடவே, படுக்கையிலிருந்த பிரபுக்களும் மற்றும் அவர்கள் குடும்பத்தினரும் வெளிப்போந்தனர். அரசனும் அங்கே சமுகமளித்திருந்தான். ஒருவராலும் நடந்ததென்ன என்பதை விடுவிக்க முடியாதிருந்தது. காவற் காரர் சிலர், லோறன்ஸ் குரு அங்கேயிருந்து நடுநடுங்கிக்கொண்டு, நெட்டுயிர்த்துக் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டு போனதைத் தாம் கண்டதாக உரைத்தனர். கப்பியூலெற் கல்லறையைச் சுற்றிச் சனத்திரள் ஒன்று மாபெருங் கூட்டமாய் நின்றது. அரசன் லோறன்ஸ் குருவிடம் நடந்ததென்ன என்று விசாரித்தான். அவர் ஆதியோடந்தமாக எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டு இறுதியில் “இந்தப் பெருமை வாய்ந்த குடும்பங்களின் பிளவு இவர்களுடைய விவாகத்தால் ஒற்றுமைப்பட்டு விடுமென்றெண்ணியே அந்தச் சடங்கை நான் செய்து வைத்தேன்; ஜூலியற் இரண்டாவது முறை விவாகம் செய்வதைத் தடுக்கவே அந்தத் தூக்க மருந்தை அவளுக்குக் கொடுத்தேன்; ரோமியோ, ஜூலியற், இவர்களின் மணவினையை வெளிப்படுத்தத் தகுந்த காலத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்: என்னே ஏமாற்றம்! என்னே பரிதாபம்! இப்படி விபரீதமாக எல்லாம் நேர்ந்து விட்டதே,” என்று அழாக் குறையாகத் தன் பங்கையும் தன் எண்ணத்தையும் வெளியிட்டார். விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டவர்கள் அவர் சொல்வது உண்மையென்று ஒப்புக் கொண்டனர்.

அரசன் அந்தப் பிரபுக்கள் இருவரையும் விளித்து, “இப்போ கண்விழித்துப் பாருங்கள். உங்களுக்கிடையிலே நிலவிய பகை இந்த இளைஞர்களுடைய உயிர்களைக் குடித்து விட்டது. இனிமேலாயினும் தெய்வரீதியைக் கடைப்பிடித்து ஒற்றுமையாக வாழுங்கள்,” என்று சொல்லிச் சென்றான்

மொன்ரேக்கும், கப்பியூலெற்றும் தங்களுக்கேற்பட்ட எல்லை கடந்த துயரத்தால் பகையை மறந்து ஒருவருக்கொருவர் அளவளாவிக் கொண்டார்கள். மொன்ரேக் தன் மகனுக்கு மனைவியாக வரவிருந்த அந்தக் கட்டழகிக்கு ஒரு தங்கச்சிலை செய்வதாகக் கூறியபோது, கப்பியூலெற் உண்மைக் காதலனாகிய ரோமியோவுக்குத் தான் ஒரு சிலை செய்வதாகக் கூறினான். இறந்தவர்களுடைய ஈமக்கிரியைகள் செவ்வனே செய்து முடிந்ததும் எல்லோரும் சமாதானமாய் வாழ்ந்தார்கள்.

லீயர் அரசன் (King Lear)

அநேக வருஷங்களுக்கு முன்னர் பிரித்தானியாவை லீயர் என்னும் அரசர் ஒருவர் ஆண்டு வந்தனர். அவருக்கு மூன்று பெண்கள்; மூத்தவள் பெயர் கோனறில் (Goneril) இரண்டாமவள் பெயர் ரீகன் (Regan); மூன்றாமவள் பெயர் கோடிலியா (Cordelia) மூவரும் விவாக தசையை எட்டி நின்றதை உணர்ந்த அவர்களுடைய தந்தை அவர்களுக்குத் தகுந்த வரன்களைத் தேடுவதில் முனைந்தார். அவருக்கு வயசாகிவிட்டதால் அரசியலையும் அவர்களிடமே ஒப்படைத்துவிட்டுத் தான் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றெண்ணினார். இத்திட்டத்தின்படி கோன்வால் (Cornwal) சிற்றரசரும், அல்பனி (Albany) சிற்றரசரும் முறையே ரீகனுக்கும், கோனறிலுக்கும் மாலையிட்டனர். இனைய அரசிளங் குமாரியின் கைப்பிடிக்க பேர்கண்டிச் (Burgundy) சிற்றரசரும் விரான்ஸ் (France) அரசரும் காத்திருந்தனர்.

லீயர் தற்பெருமை கொண்ட ஒரு அரசனாயிருந்தமையால் தன் மக்கள் தன்னை எவ்வளவு நேசிக்கிறார்கள் என்பதை அறிதற்பொருட்டுத் தன் மூத்த குமாரியை விளித்து, “நீ என்னை எவ்வளவாக நேசிக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். பதிலுக்கு அவள், “என் கட்பார்வை, சொத்து, சுதந்திரம்; இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக என் உயிரினும் பார்க்க உங்களிடம் அன்பாக இருக்கிறேன்” என்று கூறினாள். இந்தப் பசப்பு வார்த்தைகளைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்த அரசன் தன் இராச்சியத்தின் மூன்றிலொரு பாகத்தை அவளுக்கென ஒதுக்கி அதன் பரிபாலனத்தையும் அவளிடமும் கணவனிடமும் ஒப்படைத்தார். பின்னர் ரீகனையும் மூத்த மகளிடம் கேட்ட அதே கேள்வியைக் கேட்டார். “என் சகோதரி கூறிய விதமாகவே எல்லாவற்றிற்கு

கும் மேலாக உங்களிடம் அன்பாயிருக்கிறேன். உங்கள் மேல் அன்பு செலுத்துவதனால் எனக்கு உண்டாகும் சந்தோஷம் வேறென்றிலுமில்லை” என்று அவள் விடை பகர்ந்தாள். அரசன் மேலும் மகிழ்ச்சியடைந்தவராய்த் தன் இராச்சியத்தில் மூன்றிலொரு பங்கை அவளுக்கும் கணவனுக்கும் கொடுத்தார். இறுதியாகத் தன் கடைசி மகளைப் பார்த்து “என் இளைய மகளே! நீ எவ்வாறு என்னை நேசிக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். “ஒரு மகள் தன் தந்தையை எவ்விதம் நேசிக்க வேண்டுமோ அந்த அளவிற்கு கூட்டியும் குறையாமலும் தங்களை நான் நேசிக்கிறேன்” என்று பதில் வந்தது. வீண் பகட்டு வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் களிப்பெய்தும் லீயருக்கு இந்தப் பதில் வெகு ஏமாற்றத்தை அளித்தது. அவர் கோடிவியாவை நோக்கி “சற்று மிதானமாக யோசித்துச் சொல், அன்றேல் உனக்குச் சேரவேண்டிய சொத்தை இழக்க நேரிடும்”, என்று எரிச்சலுடன் கூறினார். “பிரபோ! என்னைப் பெற்று வளர்த்து பாராட்டியதற்கு நான் உங்களுக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டவன். உங்களிடம் எனக்கு அன்பு, வணக்கம், நன்றி எல்லாம் உண்டு. உங்கள் சொற்படி நடக்கவும் சித்தமாயிருக்கிறேன். என் சகோதரிகள் உங்களையே முற்றாக நேசிக்கிறார்களாயின் அவர்கள் ஏன் விவாகம் செய்து கொண்டார்கள்? நான் விவாகம் செய்து கொண்டால் என் கணவனிடம் அன்பாயிருக்கவேண்டாமா?” என்று உரைத்ததைக் கேட்க அரசனுக்கு மேலும் கோபம் அதிகரித்தது. அவள் தன் அன்பை வெளிப்படுத்துவதற்கு வீண் வார்த்தைகளை உபயோகிக்கவில்லை. லீயர் எத்தனையோ விதங்களிலே முயற்சித்துப் பார்த்தும் அவர் எதிர் பார்த்த அந்தப் பொய்யுரைகள் கோடிவியாவிடமிருந்து வரவில்லை. இறுதியிலே மனமுடைந்தவராய் அவளுடைய பங்கு இராச்சியத்தையும் மூத்த இரு சகோதரிகளுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிட்டுத் தனக்கென நூறு வீரர்களை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டார். கோனறில், நிகன் இருவரிடமும் தான் மாசத்திற்கு மாசம் அவர்களுடைய வீடுகளிலே தன் பரிவாரங்களுடன் முறையே தங்கியிருக்கப் போவதாக வெளியிட்டார்.

அரசனுடைய இந்த நீதியற்ற செய்கையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த கென்ற் (Kent) என்னும் பிரபு ஒருவர் அவர் செய்வது சரியல்லவென்பதை எதிர்த்துப் பேசிச் சுட்டிக்காட்டினார். அரசன் அவரிடம் கோபம் கொண்டு வானையுருவியபோதும் அவர் பஃப்டாமல் “உண்மையை எடுத்துக்காட்டி என் கடமையைச் செய்வதிலே நான் உயிர்நீழப்பினும் காரியமில்லை” என்று வாதித்தார். இதைக் கேட்ட அரசனுக்குச் சினம் பொங்கியெழவும், “பத்து நாட்களுக்குள் இந்தத் தேசத்தை விட்டு நீ சென்றுவிட வேண்டும்”, என்று மிகவும் கண்டிப்பான உத்தரவு பிறப்பித்தார்.

இந்தச் சமயத்தில் குளொஸ்டர் (Gloucester) என்னும் மற்றோர் பிரபு அரசன் ஆக்ரைப்படி பேர்கண்டி, விருன்ஸ் சிற்றரசர்களுடன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார். முதலிலே அரசன் பேர்கண்டியைப் பார்த்து “இவளுடன் வேறுமென்ன சீதனமாகப் பெற விரும்புகிறாய்?” என்று கோடிவியாவைச் சுட்டிக்காட்டி அவரிடம் விசாரித்தார். “நீங்கள் அவளுக்கெனத் தரும் பங்கையே பெற விரும்புகிறேன்; கூடவோ, குறையவோ நான் கேட்கப் போவதில்லை,” என்றான். அதற்கு “அவரிடம் நான் அன்பாக இருந்தபோது அவளுக்குக் கொடுப்பதாக இருந்த இராச்சியத்தை இப்போது நான் கொடுப்பதற்கில்லை. என்னுடைய சாபத்தையும் வெறுப்பையுமே அவளுக்குச் சீதனமாகத் தரவிருக்கிறேன். உமக்குச் சம்மதமானால் ஏற்றுக்கொள்ளும்,” என்று கடிந்து கூறினார். அரசனுடைய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பேர்கண்டி கோடிவியாவை நிராகரித்து விட்டான். பின்னர் லீயர் விருன்சை விளித்து, “அரசே! என் வெறுப்பையும் சாபத்தையுமே தனக்காக்கிக்கொண்டு வெறுமையாக நிற்கும் இவளை உமது மனைவியாக்க நான் விரும்பவில்லை; ஆகையால் தயை கூர்ந்து நீர் வேறொரு அரசிள்ந்குமரியை வரிப்பதே தகுதி” என்று கூறினார். அவருடைய கூற்றைக் கேட்ட விருன்ஸ் “இதேது மிகவும் விசித்திரமாயிருக்கிறதே! கணப் பொழுதிற்கு முன் உங்கள் அன்பையும், மதிப்பையும், புகழ்ச்சியையும் பெற்றிருந்த இந்த யுவராணியைத் தற்போது யாது

காரணம் பற்றித் துவேஷிக்கிறீர்கள்? அவள் செய்த மாபெருங் குற்றமென்ன என்பதை அறியலாமோ?" என்று மிகவும் விநயமாக அரசனிடங் கேட்டான். இந்த வினாவுக்கேற்ற விடையைக் கோடலியாவே தெரிவித்தாள் " வழவழப்பான வார்த்தைகளிலே உண்மையல்லாதவற்றை உண்மைபோலக் கூறக்கூடிய நா ஒன்று எனக்கில்லாததே என் பெரிய தவறாகும். எவற்றை நான் அன்புடனுங் கடமையுடனும் செய்ய முடியுமோ அவற்றையே என் அருமைத் தந்தையிடம் கூறினேன். வேறு பெருங் குற்றமொன்றும் நான் செய்திலேன்," என்றாள்.

" இவ்வளவு தானா? பசப்பிப் பேச முடியாதிருந்தால் அவரவர்கள் செய்கையிலே உண்மை வெளியாகுமே; " என்று வினாள்ஸ் கூறிவிட்டுப் பேர்கண்டியைப் பார்த்து, "பேர்கண்டி! இந்த அரசினங்குமரியே பெரிய சீதனமாக விளங்குகிறாள், உமக்கு அவளை ஏற்றுக்கொள்ளச் சம்மதமா? " என்று கேட்டான். பதிலுக்குப் பேர்கண்டி லீயரை நோக்கி, "நீங்கள் உங்கள் இளைய மகளுக்குக் கொடுப்பதாக வாக்களித்த அந்தப் பங்கு இராச்சியத்தைக் கொடுங்கள்; நான் அவளை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்" என்றான். அரசன் மறுக்கவும் அவன் கோடலியாவை நோக்கி " நீ உன் தந்தையை இழந்தது மாத்திரமன்றி உனக்கு வரவிருந்த கணவனையும் இழந்தாய் " என்றான். இதைக்கேட்ட அரசகுமாரி, " மிகவும் நன்று, நீர் என் சொத்தையே காதலித்ததால் நான் உமது மனைவியாக இருக்க விரும்பவில்லை" என்று பதிலளித்தாள். எல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்து கொண்ட வினாள்ஸ் கோடலியாவை அன்புடன் விளித்து " உன்னிடமுள்ள நற்குணங்களும் நீயுமே எனக்குப் பெரிய சீதனமாகும். பிறரால் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்ட உன்னை நான் ஏற்றுக்கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறேன். அவர்கள் உன்னை வெறுத்தபோதிலும் நீ என்னுடன் வர முன்னர் அவர்களிடம் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொள் " என்று கூறினான். இதைக் கேட்ட லீயர், " எனக்கு இவளைப் போன்ற ஒரு மகளில்லை, நீ விரும்பினால் அவளை ஏற்றுக் கொள்; இவள் முகத்தில் இனிமேல் நான் விழிக்கப் போவதில்லை; நீவிர் இருவரும் என் ஆசியைப் பெற்றுக்கொள்ளா

மலே சென்று விடுங்கள்," என்று சொல்லியதும் அவ்விடத்திலிருந்து வெளியேறிவிட்டார். அவர் சென்றதும் இளைய அரசுகுமாரி தன் சகோதரிகளைப் பார்த்து, "உங்கள் வார்த்தைகளிலே பொதிந்துள்ள செயல்களை என் தகப்பனருக்குச் செய்யுங்கள். உங்களை எனக்குத் தெரியுமாதலால் அவரை வேறொரு நல்ல இடத்திலே வைத்திருக்க எனக்கு விருப்பமாயிருக்கிறது; ஆனால் அவரென்னை முற்றிலும் வெறுப்பதால் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை," என்று மிக வருத்தத்துடன் கூறினாள். அவள் பேசி முடிந்ததும், நீகன் அவளைப் பார்த்து "எங்கள் கடமையை நீ எங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை," என்று படபடத்தாள். கோளறில், "அதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும், நீ உன்னை வெறுமையாக ஏற்றுக்கொண்ட உன் கணவனைத் திருப்தி செய்வதற்கு வழிபார்," என்று கேலியாகக் கூறினாள். விருன்ஸ் கோடிலியாவைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்று விட்டான்.

சகோதரிகள் இருவரும் தங்கள் தந்தையின் திட்டத்தால் தங்களுக்கு ஏற்படப் போகும் கஷ்டங்களைப் பற்றிக் குறையிரந்து பேசிக்கொண்டனர். நன்மை செய்த கென்ரை நாடு கடத்தியது, அன்புமிகுந்த கோடிலியாவை உடனுக்குடனே வெறுத்துத்தள்ளியதுமான செயல்கள் தங்கள் தந்தையின் விபரீத குணத்தின் விளைவுகளென்றும், அதே விதமான செயல்களைத் தம்முடன் அவர் வசிக்குங்காலங்களிலே எதிர் பார்க்கலாமென்றுங் கதைத்துக் கொண்டனர்.

லீயர் அரசனிடம் உண்மையான விசுவாசமுள்ள குளொஸ்டர் பிரபுவின் சொந்த மனைவிக்குப் பிறந்த மகன் எட்கார் (Edgar) என்னும் பெயர் பூண்டவன்; அவருடைய வேண்டாத மனைவிக்குப்பிறந்தவன் எட்மன்ட் (Edmond). இவன் பிறப்பை பலரும் இகழ்ந்து பேசுவதைக் கேட்டுக் கேட்டுச் சிறுவயசிலே தொடக்கம் அவனிடத்திலே பழிவாங்கும் குணம் வளர்ச்சியடைந்துவந்தது. எட்கார் மிகவும் உத்தமபுத்திரன். தந்தையின் அன்புக்கும், சலுகைகளுக்கும் முற்றிலும் பாத்திரமானவன்; அவருடைய சொத்துக்கு உரிமையாளன். எட்மன்ட்டுக்குத் தன்னையறியாமலே எட்காரிடம் ஞானமையும், துவேஷப

மும் ஏற்பட்டன. இதன் விளைவாக எட்கார் எழுதியது போல் ஒரு கடிதத்தை எழுதிப் பொய்க் கைச்சாத்துடன் குளொஸ்தெரிடங் கொடுப்பதற்கு ஆயத்தமாக எட்மன்ட் வைத்திருந்தான். தகப்பனாரின் வருகையை அறிந்து கொண்டு அக் கடிதத்தை மறைக்க முயற்சித்தது போலப் பாசாங்கு பண்ணி விட்டு இறுதியில் அவரிடம் அதைச் சேர்த்துவிடுகிறான். அவர் அதைப் படித்ததும் அதிலுள்ளவற்றை அவரால் நம்பவே முடியவில்லை. அவரை நம்பச்செய்வதற்காக எட்மன்ட் தன் தந்தையிடம் “பிரபோ! இன்றிரவே தங்களுக்கு என் சகோதரனின் சூழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறேன்” என்று சொன்னான். அவருக்கு இப்படிச் சொல்லிவிட்டு எட் காரைத் தேடிச் சென்றான். அவனைக் கண்டதும், “அண்ணா! அப்பா உங்கள் பேரில் மிகவும் கோபமாக இருக்கிறார். அவர் எதிரே போகாதீர்கள். அத்துடன் நீங்கள் எப்பொழுதும் ஆயுத பலத்துடனே தான் நடமாட வேண்டும்; இந்த வேண்டு கோளை மறுக்காதீர்கள் அண்ணா! நான் உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று நயவஞ்சக வார்த்தைகளை அள்ளிக் கொட்டினான். சூதுவாது ஏதுமறியாத எட்கார் நம்பி விடுகிறான். என்றாலும் தன் தந்தை எதற்காகத் தன் மேற் கோபங் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை அவனால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை.

அல்பனியின் அரண்மனையில் வயோதிப அரசனாகிய லீயர் அங்குள்ள ஒரு வேலைக்காரனை அடித்ததைக் கேள்வி யுற்ற அவருடைய மகள் கோனறில், ஒஸ்வால்ட் (Oswald) என்பவனிடம் அதைப்பற்றி விசாரனை நடத்தினாள். அவள், அவர் அடித்தது உண்மைதானென்று கூறவும், அவள் அவனைப் பார்த்து, “இரவும் பகலும் ஏதாவது தொந்தரவு தந்து கொண்டேயிருக்கிறார். அவர் வேட்டையிலிருந்து திரும்பி வந்தால் நான் அவரைச் சந்திக்கப்போவதில்லை; எனக்குச் சுகமில்லையென்று நீ கூறிவிடு. அத்துடன் அவரிடங் கட்டளைகளைச் சிரத்தையின்றி அசட்டையாகவும் அலுப்புடனும் செய்.” என்றிப்படிக்க் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே அரசன் வேட்டையிலிருந்து தன் பரிவாரங்களுடன்

வரும் சத்தம் கேட்டது. ஒஸ்வால்ட் அரசன் வருகிறார் என்பதைத் தன் எசமாட்டிக்கு அறிவித்தான். அவள் பதிலுக்கு, “நான் சொன்னவற்றை மறந்து விடாதே; நீயும் மற்ற வேலைக்காரரும் அவரிடம் வெகு அசட்டையாயிருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு விரைவில் அவ்விடத்தைவிட்டுச் சென்றாள். சென்றவள் நீகனுக்குத் தன் தந்தையைப்பற்றிப் புகார்செய்து கடிதம் எழுதி அவரை வேண்டாவெறுப்புடன் நடத்துமாறு அதிலே காட்டியிருந்தாள்.

நாடு கடத்தப்பட்ட கென்ற மாறுவேடம் பூண்டு லீயரிடம் சேவைக்கு அமர்ந்திருந்தார். வேட்டையிலிருந்து திரும்பிய கிழவர் ஒஸ்வாலிடம் தன் மகனெங்கே என்று வினவினார். அவன் விடைதராமல் முணுமுணுத்துக்கொண்டு சென்றதைக் கண்ட அரசன் அவனைக் கூட்டிவரும்படி தன் ஏவலாளொருவனை அனுப்பினார். அவன் திரும்பி வந்து அவன் வர மறுத்ததாகவும் அவருடைய மகளுக்குச் சுகமில்லையென்று கூறினானென்றுத் தெரிவித்தான். மேலும் அவன் தொடர்ந்து தற்சமயம் அரண்மனையிலுள்ளோர் யாவரும் அரசனை அசட்டைசெய்வதாகத் தனக்குத் தெரிவதாகவுங் கூறினான். அவன் பேசியதைக் கேட்ட கிழவர் “ஆமாம்! நீ சொல்லுவது சரிதான், நானும் அதைக் கவனித்தேன். ஆனால் அவர்கள் வேண்டுமென்று அப்படி நடந்ததாக நான் நினைக்கவில்லை; இனிமேல் நான் கவனித்துக்கொள்கிறேன்” என்றார். பின்னர் அங்கு நின்றவர்களில் இருவரை அழைத்து ஒருவனைத் தன் மகனைக் கூட்டிவரும்படியும் மற்றவனைத் தன் விதாஷகனைத் தேடிக்கொண்டு வரும்படியும் சொன்னார். இந்தச் சமயத்தில் ஒஸ்வால்ட் அங்கு வந்துகொண்டிருந்ததைக்கண்டு அவனைப் பார்த்து, “இங்கே வா, நான் யார் என்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டார். “நீங்கள் என் எசமாட்டியின் தந்தை” என்றான் அவன். அவர் அவனை வாய்க்கு வந்தபடி யெல்லாம் ஏசியதுடன் நல்ல அடியுங் கொடுத்தார். அடியை வாங்கிக்கொண்டு அவரை எதிர்த்துப் பேசினான். இதைக் கேட்ட கென்ற அவனைத் தரதரவென்று இழுத்து வெளியே தள்ளியதைக் கண்ட லீயர் அவரை மெச்சினார்.

அரசன் கோனறிலிடம் அவளுடைய ஏவலாட்களைப் பற்றி முறையீடு செய்தார். அவள் அவரைப் பார்த்து, “நீங்களும் உங்கள் வீரரும் தகாத முறையிலே நடந்துகொள்வதுடன் அவசியமான சத்தங்களினால் பிறருக்கு அதிக தொந்தரவை உண்டாக்குகிறீர்கள். இனிமேலும் அப்படிச் செய்வதாயிருந்தால் நான் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டியிருக்கும்” என்றுங் கூறினாள். லீயர் தன் செவிகளை நம்பவில்லை. தன்னுடைய மகள்தான இவ்விதம் பேசுகிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள அவருக்குச் சில நிமிஷங்கள் சென்றன. கோபம் அனல் வீசிற்று, மகளை வெறுத்துச் சபித்தார். பின்னர் தன் தலையிலடித்துக்கொண்டு தன்னுடன் இருந்தவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளியேறினார். அவர் றீகனிடம் போவாரென்பதை அறிந்தவளாய்த் தன் தங்கைக்கு லிகிதம் எழுதிச் செய்தியை அறிவித்தாள் மூத்தவள்.

எட்மன்ட் தன் வஞ்சகச் சூழ்ச்சியின் பயனாக எட்காரை ஓட்டிக் கலைத்துவிட்டான். குளொஸ்ரர் “எட்கார் எங்கே?” என்று அவனைக் கேட்டதற்கு, “இதோ இந்த இடத்திலே வாளைக் கையிலேந்திக்கொண்டு ஏதேதோ எல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு நின்றார்” என்றான். “இப்போ அவனை இங்கே காணோமே, எங்கே போய்விட்டான்?” என்று சத்தமிட்டார்: “இங்கே பாருங்கள், என் கையிலிருந்து இரத்தம் வடிகிறது. அவர் உங்களை நான் கொலைசெய்யவேண்டும் என்று வற்புறுத்தியும் நான் அதற்கு இசையாததால் எனக்கே காயம் ஏற்படுத்திவிட்டார், நான் பயந்து சத்தமிட்டேன், அவர் ஓடி மறைந்துவிட்டார்;” என்று நல்லாகப் புளுகினான். சினம் மேலிட்ட குளொஸ்ரர் எப்படியாவது எட்காரைக் கண்டு பிடிப்பதென்று சபதமிட்டார்.

றீகனும் அவள் கணவனும் குளொஸ்ரர் வீட்டுக்கு வரப் போகிறார்களென்பதை அறிந்த அவர் எதற்காக வருகிறார்களோ தெரியவில்லையென்று கூறிக்கொண்டு அவர்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். கோன்வால் அவ்விடம் வந்ததும் குளொஸ்ரரை விளித்து, “இப்போ நான் இங்கேவந்து சேர்ந்தேன், விபரீதமான செய்தியொன்று என் செவிக்கெட்டியது.”

என்று சொல்லவும் நீகன், “ஆமாம், நாம் கேள்விப்பட்ட செய்தி உண்மையாயிருப்பின் குற்றவாளிக்குத் தகுந்த தண்டனை விதிக்கவேண்டும்” என்று எட்காரைக் குறித்து அவ் விதம் சொன்னான். ஏற்கெனவே துயருற்றிருந்த குளொஸ்ரர் பதிலுக்கு, “என் இதயம் சக்குநூறுக வெடிக்கிறது; என்னால் நிலைமையைத் தாங்கமுடியவில்லை” என்று பரிதாபமான குரலிலே கூறினார். நீகன் அவரைப்பார்த்து “அவன் உங்களைக் கொலைசெய்ய இருந்தானா? அவன் என் தந்தையின் களிவெறியாட்டு வீரர்களுடன் இருந்தானல்லவா?” என்று கேட்டான். அவர் எதுவும் பேசவில்லை, ஆனால் எட்டமன்ட் அவளுடைய வினாக்களை ஆமோதித்துப் பதிலிறுத்தான். கோன்வாலும் மனைவியும் லீயர் தங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்தால் தாங்கள் அங்கே இருக்கப்போவதில்லை என்று கூறினார்.

ஓஸ்வால்ட், கென்ற், இருவரும் குளொஸ்ரர் வீட்டுக்குத் தூது வந்தவர்கள், வாயிலிலே நின்று சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ஓஸ்வால்ட் பெருஞ்சத்தமிட்டுக் கத்தவே, எட்டமன்ட் தன் வாளை உருவிக்கொண்டு ஓடிவந்து அவர்கள் இருவரையும் விலக்கிவிட்டான். அங்கு வந்த கோன்வால்ட் கென்ரை விலங்கிட்டு வைக்கவேண்டுமென்று கூறி அவ் விதமே செய்தான். குளொஸ்ரர் எவ்வளவோ பரிந்து வேண்டாம் என்று தடுத்ததை அவன் காதிலே போட்டுக்கொள்ளவில்லை. குளொஸ்ரர் தனிமையில் கென்ரைச் சந்தித்து அவருடன் இதமாகப்பேசி அவரை விடுதலைசெய்வதாகக் கூறினார்.

தம்பியினுடைய சூழ்ச்சியால் ஓடிப்போன எட்கார் தன்னைத் தேடிப்பிடிப்பதற்கு ஆட்கள் எல்லா இடங்களிலும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து ஒரு பைத்தியம் பிடித்த பிச்சைக்காரனைப்போல் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு தலைமறைவாகத் திரிந்தான்.

கோனறினுடன் கோபித்துக்கொண்ட லீயர் தன் வருகையைப்பற்றி அறிவிக்கும்படி நீகனிடம் ஒரு தூதுவனை அனுப்பியிருந்தார். அவன் வரப்பிந்தியதாற் காரணமென்ன என்று கேட்டுத் தன் மகளுங் கணவனும் குளொஸ்ரர் வீட்டுக்குச்

சென்றிருப்பதாக அறிந்துகொண்டார். அறிந்ததும் தன் விதூஷகனுடன் பின்னுமோர் வீரனையும் அழைத்துக் கொண்டு குளொஸ்ரர் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கே தன் ஏவலாளனாகிய கென்ற் விலங்கிடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு “இது யாருடைய வேலை?” என்று கேட்கவும் “உங்கள் மகனும் அவளுடைய கணவனுமாகச் சேர்ந்து செய்த வேலை” என்று குளொஸ்ரர் பதில் உரைத்தார். செய்த பிழை யாதென்பதற்குப் பதில் கென்ற் கூறினார். “ஓஸ்வால்ட் மிகவுந் தகாத முறையில் என்னுடன் நடந்துகொண்டதனால் அவனைக் கண்டித்தேன், அதன் பயன் தான் இது” என்று விளக்கினார். லீயர் குளொஸ்ரரிடம் தன் மகனைப் பார்க்க விரும்புவதாகத் தெரிவித்தார். றீகனும், கோன்வாலும் அவரைப் பார்க்கமுடியாதென்று குளொஸ்ரரிடம் செய்தி அனுப்பினார்கள். அவர் மிகவும் பிடிவாதமாகப் பார்க்கத்தான் வேண்டுமென்று அடம் பிடித்ததால் மகனும் மருமகனும் வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் லீயர் அவர்களுக்கு நல்லாசி கூறினார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கென்ற் விடுதலை செய்யப்பட்டார். லீயர் தன் மூத்த மகள் வெகு அலட்சியமாகத் தன்னை நடத்தியதாக இரண்டாவது மகளுக்கும் மருமகனுக்கும் முறையிட்டார். இதைக்கேட்ட றீகன், “அக்கா மிகவும் நல்லவள். உங்களால் அவளுடைய நற்குணத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை” என்று தகப்பனரைக் குறை சொன்னார். தொடர்ந்து “எனக்குத் தற்சமயம் உடம்பு சுகமில்லை. உங்களைக் கவனிப்பதற்கேற்ற வசதிகளும் பொருள்களும் வீட்டிலே இல்லை. நீங்கள் ஐம்பது வீரர்களைக் குறைத்துக்கொண்டு மற்றைய ஐம்பது பேருடன் இந்த மாசம் அக்கா வீட்டிலேயே தங்கியிருங்கள்” என்று கூறி முடித்தான். லீயர் முழந்தாட்படியிட்டுத் தனக்குத் தேவையான உணவு, உடை முதலியவற்றைத் தரும்படி மன்றாடிக் கேட்டபோதும் அவள் சற்றேனும் இரங்கினாஸில்லை. அடுத்தமாசம் தன்னுடன் இருக்க வரும் போது இருபத்தைந்து ஆட்களுடன் தான் வரவேண்டும் என்று நிபந்தனை இட்டாள். இதைக்கேட்ட லீயர், “கோனரில் ஐம்பதுபேர் இருக்கலாமென்றான். நான் அவளிடம் போகிறேன்” என்றார். அதற்கு றீகன், “உங்களுக்கு ஆட்கள்

எதற்கு? ஒருவன்தானும் அவசியமில்லையே! என் வீட்டில் இருக்கும் பணியாட்கள் உங்கள் சேவைகளைச் செய்வார்கள்” என்றான். கிழஅரசன் முற்றாக மனமுடைந்தவராய் இருந்த போதும் தான் அழப்போவதில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டகன்றார். அவருக்குப்பின்னால் குளொஸ்ரர், கென்ற் அவருடைய விதூஷகன் மூவரும் சென்றார்கள்.

இருந்தாப்போலிருந்து பெரும்புயல் ஒன்று ஆரம்பமாவதைக் கவனித்த கோன்வால் தன் மனைவியையும் அங்கு வந்த தன் மைத்துனி கோனறிலையும் உள்ளே வரச்சொல்லிக் கூட்டிச் சென்றான். இரு சகோதரிகளும் லீயர் மட்டும் தனியே தங்களுடன் இருக்கச் சம்மதப்பட்டால் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்வதாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். கோனறில் குளொஸ்ரர் எங்கேயென்று விசாரித்தாள். அவர் தன் தகப்பனுடன் சென்றிருப்பதாக நீகன் அறிவித்தான். அவர் திரும்பி வந்ததும் தங்கள் தகப்பனாரைக்கே இருக்கிறாரென்பதைப்பற்றி விசாரித்தார்கள். அவர் தனக்குத் தெரியாதென்று கூறவும் பெண்களிருவரும் அவருக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாதென்றும் கதவுகளை அடைக்கும்படியும் சொல்லி விட்டுத் தாங்கள் மட்டுப் பாதுகாப்பாக உள்ளே இருந்தார்கள். புயல் கடுமையாக வீசிக் கலவரமுண்டாக்கியது. இதைக் கண்ட கென்ற் ஒரு ஏவலாளனைத் தனக்காக விருன்சக்குத் தூது போகும்படி வேண்டிக்கொண்டார். கடிதமொன்றுடன் தன் கணையாழியையும் கொடுத்து, “இந்த மோதிரத்தைக் காட்டினால் கோடிலியா இளவரசி எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்வாள்”, என்று சொல்லி அவளை அனுப்பி வைத்தார். லீயரும் விதூஷகனுமாகப் புயலைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் இடத்திற்குக் கென்ற் வந்து சேர்ந்தார். வந்தவர் அரசனை நோக்கி, “இவ்விடத்திற்கு அருகாமையில் ஒரு குடிசை இருக்கிறது, நான் உங்களை அங்கே அழைத்துச் செல்லுகிறேன்”, என்று கூறி அவரை அவ்விடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். புயலின் அகோரத்திற்குப் பயந்து எட்கார் அவ்விடத்தில் ஒரு வைக்கோற் போருக்குள் ஒளிந்து கொண்டிருந்தான். ஆட்களின் அரவங் கேட்கவும் ஏதேதோ சொல்லிப் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தான். “நீ யார்?” என்று

கென்ற விசாரிக்கவும் அவன், “என் பெயர் ரொம் (Tom). எனக்கேதாவது உதவி செய்யுங்கள்”, என்று கேட்டான். அச்சமயத்தில் குளொஸ்ரர் ஒரு தீப்பந்தத்துடன் தன் எசமானாகிய லீயரைத் தேடிக்கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவருடைய மனம் வேதனையாற் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. தன் சொந்த வீடாக இருந்தும் வயோதிபாகிய தன் அரசனுக்கு அங்கே அடைக்கலங் கொடுக்கப் படாதென்று தடுத்த கோள்வால் மீதும், இளவரசிகள் மீதும் அவருக்கு ஆத்திரமாயிருந்தது. தீயைக் கண்டதும் எட்கார் “பிசாக! பிசாக! என்று ஓலமிட்டான். அவனைப்பற்றி விசாரித்தபோது, “என் பெயர் ரொம்; தவணை, பல்லி போன்றவை என் உணவு; பாசிபடர்ந்த நீர் என் பானமெ”ன்று மூச்சு விடாமற் கூறிக்கொண்டே போனான்.

குளொஸ்ரர் லீயரைப் பார்த்து, “உங்கள் மக்களின் கொடிய கட்டளைகளினால் இதற்கு முன்னரே என்னால் வர முடியவில்லை; இப்பொழுதும் ஒளிந்துகொண்டே இத் தீப்பந்தத்துடன் வந்திருக்கிறேன். உங்களை நான் உணவும் பாதுகாப்புமுள்ள ஒரு இடத்திற்குக் கூட்டிச் செல்லவே வந்தேன்”, என்றார். கென்ற எட்காரை வேறிடத்திற்குக் கூட்டிச் சென்றார். குளொஸ்ரர் லீயரை அழைத்துக்கொண்டு போனார். நயவஞ்சகனான எட்மன்டிடம் குளொஸ்ரர் எல்லா இரகசியங்களையும் சொல்லிவிட்டதன் பயனாக அவன் யாவற்றையுங் கோள்வாலுக்குப் புகார் செய்துவிட்டான். லீயருக்காகப் படை திரட்டப்படுகிறதாக எழுதியிருந்த ஒரு கடிதத்தை எட்மன்ட் கோள்வாலுக்குக் காட்டவும் அவன் மிகவுங் கோபங்கொண்டவனாய் எட்மன்டையுங் கூட்டிக்கொண்டு றிகனிடம் சென்றான்.

லீயரை அழைத்து வந்த குளொஸ்ரர் அவரைத் தன் தோட்டத்திலிருந்த ஒரு சிறு வீட்டிலே தங்கச் செய்தார். எட்காரையும் தன்னுடன் வரும்படி லீயர் கேட்டுக்கொண்டதால் அவருடன் கென்ற, எட்கார், விதூஷகன் மூவரும் இருந்தார்கள். உணவுடன் திரும்பிவந்த குளொஸ்ரர் லீயரெங்கே என்று கென்றை விசாரிக்கவும், அவர், “தயவு செய்து அரசனைத்

தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்; அவர் மூளையே கலங்கிவிட்டது" என்றார். பதிலுக்கு, குளொஸ்ரர் "என் அருமை நண்பனே! அவருடைய உயிருக்கு ஆபத்து நேரப்போகும் சதியொன்று கேள்விப்பட்டேன். அவருக்கு உதவி செய்கிறவர்களுக்கும் அதே கதிதான். ஆகையால் அவரை இவ்விடத்திலிருந்து வேறெங்கேயாவது தூக்கிச் சென்றுவிடு" என்று மிகவும் விசனத்துடன் கேட்டுக் கொண்டார். கென்ற், விதாஷ்கனுடைய உதவியுடன் அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்றார். தனியே விடப்பட்ட எட்கார் ஓரிடத்தில் ஒளிந்து கொண்டான்.

கோன்வால் எட்மன்ட் கொடுத்த கடிதத்தைக் கோனறிலுக்குக் காட்டி அவளிடம் அல்பனியை வரவழைக்கும்படி ஏவினான். இதற்கிடையில் மூவரும் சேர்ந்து குளொஸ்ரரை ஆக்கினை செய்தார்கள். நீகன் அவரைத் தூக்கிவிடச் சொன்னான். கோனறில் அவருடைய கண்களைப் பிடுங்கிவிடும்படி கூறினான். கோன்வால் எல்லாவற்றையும் தான் கவனிப்பதாகக் கூறி குளொஸ்ரரைக் கூட்டி வர ஒரு ஆளை அனுப்பினான். அவன் அவரை வேறும் ஆட்களின் துணையுடன் இங்கு கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். கணவனும் மனைவியுமாகச் சேர்ந்து தூஷ்கனை வார்த்தைகளால் நிந்தனை செய்ததுடன், அவரைக் கதிரையுடன் பிணைத்துக் கட்டிக் கண்களிரண்டையும் அவித்துவிட்டார்கள். குளொஸ்ரர் தன் மகன் எட்மன்டைத் தனக்காகப் பழி வாங்கும்படி கூறியதைக் கேட்ட நீகன் உண்மையைச் சொல்லி அவனுடைய நயவஞ்சகத்தைத் திறந்து காட்டிவிடுகிறான். அவனுடைய வாக்குமுலத்தைக் கேட்ட குளொஸ்ரர் தன் அருமையான மகன் எட்கார் ஒரு சதிக்குள்ளாகி விட்டதை நினைத்துப் புலம்பி மனமிக நொந்திருந்தார். தற்சமயம் அவருடைய உடலும் மிகவும் வாதைக் குட்பட்டிருந்தது. நீகன் ஒரு ஏவலாளனிடம் அவரைக் கேற்றுக்கு வெளியே கொண்டுபோய் விடும்படி சற்றேனும் ஈவி ரக்கமின்றிக் கட்டளையிட்டான். அவன் அப்படியே கொண்டு போய் விட்டான். குளொஸ்ரரிடம் மிகவும் அன்பும் விசுவாசமும் உள்ள ஒரு வேலைக்காரன் கோன்வலைத் தாக்கவும் அவனுக்குக் காயமேற்பட்டது. அவன் மனைவி அவனைக் கூட்டிச் சென்றாள். குளொஸ்ரரின் வேதனையைக் கண்ட

அவருடைய பணியாளன் முட்டையின் வெள்ளைக்கருவை அவருடைய கண்களுக்கு வைத்துக் கட்டிவிட்டான்.

எட்கார் தன்னை எவருங் கண்டுபிடிக்க முடியாமலிருக்கிறதைப் பற்றித் தனக்குள்ளே பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு கிழவன் தன் தந்தையைக் கூட்டி வருவதைக் கண்ணூற்று “என் தந்தைக்கு என்ன நேர்ந்திருக்கலாம்” என்று துயரப்பட்டான். குளொஸ்ரர் கிழவனை அப்பாற் போகும்படி சொல்ல அவன் “இந்த எண்பது வருஷகாலமாக உங்களிடத்திலும் உங்கள் தகப்பனரிடத்திலும் சேவைசெய்து வந்திருக்கிறேன்; எப்படித் தான் கண்ணொளியிழந்த உங்களைத் தனியே விடுவேன்?” என்று ஆற்றொணைத் துயரத்துடன் கூறினான். “நீ என்னுடன் காணப்பட்டால் உனக்கும் ஆபத்தாகும்” என்று அவர் சொல்லவும், “உங்களைத் தனியே விட்டுச் செல்ல என் மனம் ஒப்பவில்லை” என்று பரிதாபப்பட்டான். அப்பொழுது எட்கார் அங்கு நின்றதை யூகித்து, “யார் இங்கே நிற்கிறது?” என்று கேட்கப் பதிலுக்கு அவன் தான் ஒரு பிச்சைக்காரனென்று விடையளித்தான். அவன் உடுக்கத் துணியின்றி இருக்கிறான் என்பதை அறிந்த அவர், “பாவம், இவனைப் போல் ஒருவனைப் புயல் அடிக்கும் நேரத்திற் கண்டேன். அவனுடைய குளிரைப் போக்குவதற்காக ஏதாவது ஒரு போர்வை அவனுக்குக் கொடு,” என்று தன்னுடன் வந்த கிழப்பணியாளனுக்குச் சொன்னார். அவன் போர்வை எடுப்பதற்காக வீட்டுக்குச் சென்றான். குளொஸ்ரர் பைத்தியமாய் நடித்த எட்காரிடம் “உனக்கு டோவர் மலையிருக்குமிடம் தெரியுமா?” என்று கேட்டதற்கு அவன், “ஆம், எனக்கு நல்லாய்த் தெரியுமே!” என்றான். “அந்த இடத்திலே ஒரு பாறை உயர்ந்து வளைந்து கீழ்நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறது தெரியுமல்லவா? தயவு செய்து என்னை அந்தப்பாறையின் அந்தம் வரை கூட்டிச் சென்று வழி காட்டிவிடு. அப்பால் எனக்கு வழி தேவையில்லை” என்றார். எட்கார் அவரை அந்த இடத்திற்குக் கூட்டிச் செல்வதாக ஒப்புக்கொண்டு அவருடன் வழிகாட்டியாகச் சென்றான்.

விருன்சிலிருந்து படையெதிர்ப்பு வந்திருக்கிறதென அல்பனிக்குத் தெரிவிக்கும்படி கோனறில் ஒரு ஏவலாளனை அனுப்பியிருந்தாள். அவன் திரும்பி வந்ததும் தன் கணவனெங்கே யென்று அவனிடம் விசாரித்தாள். அவன் மிகவும் பணிவுடன் “அவர் யாதொன்றுக்கும் அஞ்சுவதாகக் காணப்படவில்லை, அவர் நான் அறிவித்த செய்தியைக் கேட்டுப் புன்முறுவல் செய்தார். குளொஸ்ரருடைய சதியைப் பற்றியும் அவருடைய மகனுடைய விசுவாசத்தையும் பற்றித் தெரிவித்தபோது என்னை மடையென்றும் நான் ஏதோ பொய் பேசுவதாகவும் வேறும் ஏதேதோ எல்லாம் சொன்னார்” என்று பதிலிறுத்தான். அவன் எட்மன்டைப் பார்த்து, “என் கணவர் பிழைகளை அறிந்துகொள்ள மாட்டார், அவருடன் காலத்தைச் செலவழிப்பதிலே பிரயோசனமில்லை, நீ என்மைத்துனர் கோன்வாலிடன் சென்று இதைத் தெரிவி,” என்று சொல்லி அவனுக்கு ஒரு முத்தமிட்டான்.

பின்னர் வீட்டுக்குச்சென்று யுத்தத்திற்கு ஆயத்தஞ் செய்யப்போனவள் அங்கே அல்பனி இருப்பதைக் கண்டு அவனை ஏளனஞ்செய்து பலவாறு தூஷித்தாள். அவன் பதிலுக்கு, “நீயும் உன் சகோதரியும் உங்கள் தகப்பனருக்குச் செய்த நிந்தனையைக் கடவுள் பொறுக்கமாட்டார்; நீங்கள் பெண்களல்ல, புலிகள், பிசாசுகள், நீதி, நேர்மை தெரியாத மிருகங்கள்”, என்றெல்லாம் ஏசினான். தொடர்ந்து, “என் கைகள் உன் தசையையும், எலும்புகளையும் கிழித்துவிடத் துடிக்கின்றன; ஆனால் நீ பெண்வேடத்தைத் தாங்கியிருப்பதால் தப்பினாய்,” என்று சத்தமிட்டான். அப்பொழுது அங்கே ஒரு தூதுவன் வந்ததைக் கண்ட அல்பனி என்ன புதினமென்று விசாரித்தான். “பிரபோ! கோன்வால் குளொஸ்ரரது இரண்டாவது கண்ணையும் கெடுக்கப்போன சமயத்திலே அவருடைய பழைய வேலையாள் ஒருவன் கோன்வாலைத் தாக்க முயன்றபோது அவர் அவனைக் கொன்று விட்டார், ஆனால் அவருக்கும் படுகாயம் ஏற்பட்டுவிட்டது,” என்றான். செய்தியை அறிந்த அல்பனி, “கடவுளே! நீதிமாண்கள் இன்னமும் இருக்கிறார்கள் என்பதை இது காட்டு

கின்றது; ஆகுளொஸ்ரர்! நீ உன் எசமானாகிய லீயரிடம் வைத்திருந்த விசுவாசத்தின் காரணமாக உன் கண்களிரண்டையும் பறிகொடுத்து விட்டாயா?" என்று கூறிப் பச்சாத் தாபமுற்றான்.

கோன்வால் இறந்தது கோனறிலுக்கு மகிழ்ச்சி தருஞ் சம்பவமாயிருந்தபோதும் நீகன் தற்சமயம் விதவையாயிருப்பதால் எட்மன்ட் அவளுடனிருப்பதைப்பற்றி அஞ்சினான். அல்பனி வந்த தூதனிடம் "குளொஸ்ரருடைய கண்களை அவிக்கும்போது அவருடைய மகன் எட்மன்ட் எங்கே இருந்தான்?" என்று விசாரித்ததற்கு அவன், "எட்மன்ட் தான் தன் தந்தையைக் காட்டிக் கொடுத்தவன், அத்துடன் அவரை எப்படி இம்சை செய்தாலும் சரி என்று அவ் விடத்தை விட்டு ஓடி விட்டான்" என்றான். அல்பனி, "குளொஸ்ரர்! நீ லீயரிடங் காட்டிய அன்புக்கு உனக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். நீ இழந்த கண்களுக்குப் பழிவாங்க நானிருக்கிறேன்," என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டான்.

டோவருக்கு அருகாமையிலிருந்த கூடாரத்தின் பக்கத்திலே நின்ற ஒரு யுத்தவீரனைக் கென்ற கண்டு "விறுன்ஸ் அரசன் எதற்காகத் திடீரென்று திரும்பிவிட்டார்?" என்று கேட்டார். "அவருடைய இராச்சியத்திலே கலகம் நடப்பதாகத் தகவல் வந்ததால் திரும்பிவிட்டார்!" என்று பதிலளித்தான் அவன். "நீ கொடுத்த கடிதங்களை இளவரசி கோடிலியா எவ்வாறு ஏற்றுக்கொண்டாள்?" என்று கேட்கவும், "அவற்றை வாசிக்கும்போது கண்ணீர் பெருக்கூர்; தன் துக்கத்தை அடக்குவதற்குப் பெரிதும் பிரயாசைப்பட்டார்." என்ற பதில் கிடைத்தது. "உன்னிடம் ஏதாவது பேசினாரா?" என்றதற்கு, "என் அருமைத் தந்தையே! தந்தையே!" என்றும், "ஈ! வெட்கமற்ற பெண்களே!" என்றும் "வயோதிபராகிய என் தந்தையும் கென்றும் புயலில் அகப்பட்டிருந்தார்களா?" என்றும் இப்படிப் பலவாறு தானே சொல்லிக்கொண்டார்" என்று தெரிவித்தான். கென்ற அந்த வீரனை லீயருக்குப் பாதுகாப்பாளனாக விட்டுவிட்டுத் தான் வெளியே சென்றார்.

கோடிலியா ஒரு வைத்தியரைக் கூட்டிக்கொண்டு பல வீரர்களுடன் அவ்விடத்திற்கு வந்தாள். லீயர் காட்டுப் புஷ்பங்களினால் ஆக்கப்பட்ட ஒரு கிரீடத்தைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு, புல்பூண்டுகளையும் அள்ளி மேனியெங்கும் தரித்துக்கொண்டு காணப்பட்டவர் திடீரென மறைந்து விட்டார். கோடிலியா துயரம் தாங்காமல் நூற்றுக்கணக்கான பணியாளரை அனுப்பி அவரைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும்படி கூறிவிட்டு “என்னிடமுள்ள எல்லாச் சொத்துக்களையும் கொடுத்து அவருடைய மூளைக் கோளாற்றைத் தீர்க்க ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்; ஆனால் அவரையோ காணவில்லையே” என்று ஏங்கினாள். அவளுக்குச் சமாதானம் உண்டாவதற்காக வைத்தியர், “உங்கள் தந்தைக்கு வேண்டியதெல்லாம் ஓய்வும், நிம்மதியுமே. இவற்றை எனக்குத் தெரிந்த பல மருந்துகள் மூலம் உண்டாக்கினால் அவருக்குப் பூரணசுகமேற்பட்டுவிடும்” என்று இதமாகக் கூறினார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு தூதன் தோன்றி, “பிரித்தானிய படைகள் மிக அண்மையில் வந்துவிட்டன,” என்று அறிவித்தான். கோடிலியா அதைக் காதிலே போட்டுக் கொண்டாலும் தன் தந்தையைப் பற்றிய ரினைவாகவே மிகவுங் கவலையுற்றிருந்தாள்.

கோன்வால் இறந்துவிட்டதால் எட்மன்டைத் தான் விவாகஞ் செய்யலாமென்று ரீகன் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் போது ஒஸ்வால்ட் கோனறிலிடமிருந்து எட்மன்டுக்கு ஒரு கடிதம் கொண்டு வந்தான். அவனிடம் அவன் “அல்பனி படையுடன் விருன்சை எதிர்க்கப் போயிருக்கிறாரா?” என்று விசாரித்தான். அவன், “ஆம் அதிக பிரயத்தனத்தின்பின் ஒருவிதமாக அரை மனத்துடன் சென்றிருக்கிறார்; உண்மையைச் சொன்னால் உங்கள் சகோதரியே யுத்தவீரனாகத் தோன்றுகிறார்” என்று விடையளித்தான். கடிதத்தை அவன் கையிலிருக்கக் கண்ட ரீகன், “என்ன கடிதம்? யாருக்கு?” என்று கேட்க அவன், “எங்கள் அரசி எட்மன்டுக்குக் கொடுக்கும்படி தந்தார்” என்றான். அதைக் கேட்ட அவருக்கு ஐயமுண்டாயிற்று. “கடிதம் எதற்கு? விஷயத்தை

உன்னிடமே சொல்லிவிட்டிருக்கலாமே. உன் அரசிக்குத் தன் கணவன்மீது அன்பில்லையென்று எனக்குத் தெரியும். நான் அந்தக் கடிதத்தைப் பார்க்கலாமா?" என்று கேட்டாள். அவன் தயக்கத்துடன் பின்வாங்கினான். பின்னர் ஒருவாறு கொடுத்தான். அவள் வேறேர் கடிதமெழுதி அதை எட்டமன்டிடங் கொடுக்கும்படி கூறிவிட்டுக் குளொஸ்ரரை எங்கேயாவது கண்டால் அந்த உடனேயே அவரைக் கொன்றுவிடும்படி சொன்னான்.

தன் தந்தையைக் கூட்டிச்சென்ற எட்கார், அவர் குறித்த பாறையைக் கிட்டிவிட்டதாகச் சொல்லவும், அவர் தன்னிடமிருந்த பணப்பையை அவனிடங் கொடுத்துவிட்டுத் தடாலென்று அவ்விடத்தில் விழுந்தார். எட்கார் அவரைத் தூக்கி மிறுத்தி, "உயிரிருக்கிறது, காயமில்லை, இரத்தமுமில்லை; கடவுளே உங்களைக் காப்பாற்றிவிட்டார். நீங்கள் இனி மேலும் சாவதற்கு விரும்பவேண்டாம்" என்று கூறினான். அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட அவர் சரிதானென்று ஒத்துக்கொண்டார். இவர்கள் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது லீயர் பைத்தியக் கோலத்துடன் காட்சியளித்தார். அவருடைய குரலைக் கேட்டு அவரைத் தன் அரசனென்று அறிந்த குளொஸ்ரர் அவருடைய கையைத் தான் முத்தமிடுவதற்காகத் தரும்படி கேட்டார். லீயர் பதிலுக்கு, "நீ முத்தமிடமுன்னர் நான் என் கையை நன்றாகக் கழுவவேண்டும். என்று சொன்னார்.

கோடிலியாவின் கட்டளைப்படி அவரைத் தேடிச்சென்ற ஏவலாளர்களில் ஒருவன் அவரைக் கண்டுபிடிப்பதற்காகச் செல்ல அவர் ஓட்டமெடுத்தார். அவன் பின்தொடர்ந்தான். எட்கார் அவனிடம், "யுத்தம் எங்கேயாவது நடக்கிறதா?" என்று கேட்க "மிக அண்மையிலே சேனைகள் வந்து விட்டன" என்று பதிலளித்தான். பின்னர் லீயரைத் தொடர்ந்துசென்றான்.

பாறையில் விழுந்தும் உயிர்தப்பிய குளொஸ்ரரை எட்கார் கூட்டிச்செல்லும்போது அவர்கள் வரும் வழியே

வந்த ஒஸ்வால்ட் றீகனின் கட்டளைப்படி குளொஸ்ரரைக் கொன்றுவிட எண்ணி “உன்னைத் தேடித்திரிந்த எனக்கு உதவியாக நீயே வழியில் வந்து சிக்கிக்கொண்டாய். உன் கண்களில்லாத தலையே எனக்குப் பண வருவாய்க்குத் தேவையாக அமைந்திருக்கிறது” என்று அவரைப் பார்த்துக் கூறிக்கொண்டே அவரைத் தாக்க எத்தனித்தான். எட்கார் பதிலுக்கு அவனைத்தாக்க அவன் படுகாயமுற்று இறக்குந் தறுவாயிலிருந்தான். அப்பொழுது அவன் எட்காரை நோக்கி, “என்னைக் கொன்றுவிட்டாயே பாவி! என் பைக்குள் ஒரு கடிதமிருக்கிறது, அதை எட்மன்டிடஞ் சேர்த்துவிடு” என்று சொல்லிக்கொண்டே சாய்ந்துவிட்டான். எட்கார் கடிதத்தைப் படித்ததும் கோனறிலின் சதியைப்பற்றி அறிந்து மிகவும் துன்பப்பட்டான். கடிதத்திலே கோனறில் தன் கணவனைக் கொன்று விட்டுத் தன்னை மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி எட்மன்டுக்கு எழுதியிருந்தான். எட்கார் அந்தக் கடிதத்தை அல்பனிக்குக் காட்டுவதற்காகப் பத்திரமாக வைத்துக்கொண்டான். பின்னர் இறந்த ஒஸ்வால்டைப் புதைத்துவிட்டுத் தன் தந்தையை ஒரு நண்பரிடஞ் சேர்ப்பிப்பதாகச் சொல்லிக் கூட்டிக் சென்றான்.

மாறுவேடத்தில் கோடிலியாவிடம் போயிருந்த கென்ற் எல்லா விபரங்களையும் அவளுக்குத் தெரிவித்தபோது அவள் அவருக்கு நன்றி கூறினாள். அவருடைய உடைகளைக் களைந்து நல்ல உடைகளைத் தரிக்கும்படி அவள் அவருக்குச் சொன்ன போது, கென்ற் மறுத்து, “நான் இப்படியே இன்னமும் சில நாட்கள் இருக்கவேண்டும், சமயம்வரும்போது பழைய ஆளாக வந்துவிடுவேன்” என்று கூறினார். கோடிலியா அங்கிருந்து தன் தகட்பனருடைய சுகத்தைப்பற்றி வைத்தியரிடம் விசாரிக்கச் சென்றாள். அவர் அவளைக் கண்டதும், “உங்கள் தந்தை நன்றாகத் தூங்குகிறார். நாங்கள் அவருக்குத் தூக்கத்திலேயே உடை தரிக்கவேண்டியதாயிற்று. அவர் விழித்தெழுந்தபோது நீங்கள் முதலிலே எதிர்ப்பட்டால் மிகவும் நல்லது” என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார். கோடிலியா தன் தந்தையின் அருகிலேயே அவர் விழித்தெழும்

வரைக்கும் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். லீயர் விழித்ததும் கோடிலியா அவரிடம் சென்று, “நான் உங்கள் இனைய மகள் கோடிலியா, என்னைப் பாருங்கள் என் அருமைத் தந்தையே!” என்று கெஞ்சினாள். அவருக்கு ஆரம்பத்திலே கலக்கமாயிருந்தது; ஒன்றுந் தெரியாமல் விழித்துக்கொண்டிருந்தார். படிப்படியாக ஒருவாறு ஓரளவு புரிந்துகொண்டார். கோடிலியா அவரை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். கென்றும் வேறேர் வீரனும் அங்கே உடனிருந்தார்கள். யுத்தத்தைப் பற்றி அவர்கள் பேசியபோது அந்த யுத்தவீரன் கோன்வால் இறந்துவிட்டதாகவும், அவனுக்காக எட்மன்ட் அவனுடைய சேனைக்குத் தலைவகை இருக்கிறென்றுத் தெரிவித்தான். மேலும் “எட்கார் கென்ற் பிரபுவுடன் ஜேர்மனியில் இருப்பதாகவும் அறிந்தேன்” என்று கூறினான். இவற்றைக் கேட்டறிந்த கென்ற் “இன்றைய யுத்தம் இலகுனிலே தீருமென நான் நினைக்கவில்லை” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

எட்மன்ட் சேனையுடன் டோவருக்கு அண்மையில் வந்ததும், நீகன் அவனை நோக்கி, “அல்பனி ஒன்றுமே செய்ய முற்படவில்லை; அடிக்கடி மாறிக்கொண்டே இருக்கிறார்” என்று குறைகூறினான். பின்னரும் அவனை விளித்து “நீ என் சகோதரியைக் காதலிக்கிறாய் அல்லவா?” என்று வினவினான். அவன் அதற்கு, “நான் வித்தியாசமான அன்பு பாராட்டவில்லை” என்று பதிலளித்தான். நீகன் அதைக்கேட்டு, “நீ அவனுடன் நேர்மையாக நடந்துகொள்ளவில்லை என்றும் அவரிடம் கள்ளக்காதல் கொண்டிருப்பதாகவும் அறிந்தேன்” என்றான். அவன் சத்தியஞ்செய்து அது உண்மையல்ல என்று மறுத்தான். நீகன் அவனை நம்பி, “நீ அவனுடன் உரிமையாக நடந்துகொள்வது எனக்குப் பிடிக்காது. ஆகையால் தயவு செய்து இனிமேல் அப்படி நடக்கவேண்டாம்” என்று கெஞ்சினான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கோனறில், அல்பனி தங்கள் சேனையுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள். எட்மன்டும் நீகனும் அங்கே நிற்பதைக்கண்ட கோனறில் “எட்மன்டை இழப்பதிலும் பார்க்க யுத்தத்தை இழந்தாலும் காரியமில்லை” என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டாள். அல்பனி நீகனை

விளித்து “யுத்தம் வெற்றிபெற வேண்டுமாயின், இரு படைகளும் ஒன்றாகச் சேரவேண்டும்” என்று கூற எட்மன்ட் அதை ஆமோதித்தான். பின்னர் நீகன் தன் சகோதரியைத் தன்னுடன் வரச்சொல்லிக் கேட்க அவள் மறுத்தாள். இரண்டாம் முறையும் வற்புறுத்திக் கேட்கவே அவளுடன் சென்றாள். சகோதரிகள் இருவரும் வெளியேறிக் கொண்டிருக்கும்போது எட்கார் மாறுவேடம் பூண்டு அவ்விடத்திற்கு வந்துகொண்டிருந்தான். அல்பனியைக் கண்டதும், “ஒரு வார்த்தை” என்றான். அல்பனியும் எட்காரும் எஞ்சி நிற்க ஏனையோர் போய்விட்டார்கள். கோணறிலின் கடிதத்தை எட்கார் அல்பனியிடம் கொடுத்து, அதைப் படித்துப்பார்க்கும்படி கூறினான். அல்பனி தான் கடிதத்தைப் படிக்கும்வரையில் எட்காரை அங்கே நிற்கும்படி கூற அவன் “தற்போது அது சாத்தியமில்லை; என்னை மறுபடியும் காண அவசியமானால் யுத்த எக்காளம் சத்தம்ட்டால் நான் வருவேன்” என்று கூறி மறைந்துவிட்டான். எட்மன்ட் திரும்பி வந்து “எதிரியின் படைகள் நெருங்கிவிட்டன; எமது படைகளை முன்னேறச் செய்யவேண்டும்” என்று அல்பனிக்குத் தெரிவித்தான். பின்னர் தனக்குள்ளே, “இந்தச் சகோதரிகள் இருவருக்கும் என் காதல் உரித்தென்று கூறிவிட்டேன்; விதவையாக இருப்பவளை ஏற்பது சரியாயிருப்பினும், மூத்தவள் துள்ளிக்குதிப்பாள். அவளுக்குக் கணவனிருப்பதால் அவளைப்பற்றிக் கவலைப்பட அவசியமில்லை. ஆனால் தற்போது யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுவதற்காக அவளை உபயோகப்படுத்தப் போகின்றேன்; பின்னர் அவளே தன் கணவனுடைய முடிவைத் தேடிக்கொள்ளட்டும்” என்று தனக்குள்ளே பேசிக்கொண்டான்.

எட்கார் யுத்தத்திற்குப் புறப்படக் குளொஸ்ரர் அவளை ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார். அவன் திரும்பிவந்து, “லீயரும் கோடிலியாவும் தோற்றுவிட்டார்கள்; எதிரிகள் அவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்; நீங்கள் வாருங்கள். நாய்விடத்தை விட்டுச் சென்றுவிடுவோம்” என்று சொல்லிக் கிழவனாரை அழைத்துச்சென்றான். எட்மன்ட் தன் காரியஸ்தர்களிடம் லீயரையும் மகனையும் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கும்படி கூறி

னார். கோடிலியா தன் தந்தையைப் பார்த்து “உங்களுக்காகவே என் மனம் வருந்துகின்றது. என் சகோதரிகளை நம்பார்க்கலாமா?” என்று கேட்டதற்கு அவர், “வேண்டவே வேண்டாம். நாயிருவரும் சிறைக்குச் சென்று கூண்டிலடைக்கப்பட்ட பறவைகளைப்போலப் பாடுவோம், பழங்கதைகள் பேசுவோம், அரண்மனை விசேஷங்களைப்பற்றி உரையாடுவோம்; கடவுளைத் துதிப்போம், வணங்குவோம்” என்று சொன்னார். எட்மன்ட் சேனாதிபதியிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்து அதிலே குறிப்பிட்டிருக்கும்படி செய்தால் அவனுடைய பதவி உயரும் என்று தெரிவித்தான். சேனாதிபதி அவனுடைய எண்ணத்தின்படி செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டான்.

அல்பனி, கோனறில், ரீகன் முதலானோர் எட்மன்டை மெச்சினார்கள். லீயரையும், கோடிலியாவையும் தன்னிடம் ஒப்படைக்கவேண்டுமென்று அல்பனி கேட்டதற்கு எட்மன்ட் “அவர்களை நான் எங்கோ அனுப்பிவிட்டேன்; எனக்குக் காயமேற்பட்டிருப்பதாற் பிறிதோர் சமயம் அதைப்பற்றிப் பேசிக்கொள்வோம்” என்று பதிலிறுத்தான். அல்பனிக்குக் கோபம் அனல் பறந்தது. எட்மன்டைப் பார்த்து, “நீ எனக்குச் சமாளமானவனல்ல; நீ என் பிரசைகளில் ஒருவன்” என்று கூற அதைக்கேட்ட ரீகன், “அவன் என் பிரதிநிதி. சகல அதிகாரங்களையும் அவனுக்கு அளித்திருக்கிறேன்” என்றான். அவனுடைய கூற்றைக்கேட்ட கோனறில், “நீ கொடுத்த அதிகாரங்களினாலே அவன் சிறப்படையவேண்டிய அவசியமில்லை. அவன் தகுதியே போதுமானது” என்று வாதாடினார். சகோதரிகள் இருவரும் அவனுக்காக வாதாடி புரிந்தனர். இறுதியாக ரீகன், “நான் எட்மன்டை என் சொத்துக்களுக்குத் தலைவனாக நியமிக்கின்றேன்” என்று கூறினார். எல்லாவற்றையுங் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அல்பனி எட்மன்டையுங் கோணறிலையும் பார்த்து, “உங்களைத் துரோகிகளாக நான் கருதுகிறேன்; ஆகையால் இருவரையும் கைது செய்துகிறேன்” என்று கூறினார். பின்னர் ரீகனை நோக்கி, “உன் சகோதரி அம்மையார் எட்மன்டைக் காதலிப்பதினால்

அவனுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்; நீ மறுபடியும் விவாகம்செய்ய விரும்பினால் உன் காதலை என்னிடம் திருப்பி” என்றான். நீகன் உடனே மயங்கி விழுந்துவிட்டான். அவனைத் தன் கூடாரத்திற்கொண்டு சேர்க்கும்படி அல்பனி கட்டளை யிட்டான்.

பின்னர் அவன் ஒரு யுத்தவீரனை அழைத்து யுத்த எக் காளத்தை மூன்றுமுறை ஊதும்படி கட்டளையிடவும் அவன் அப்படியே செய்தான். இச்சமயத்தில் எட்கார் ஆயுத பாணியாக அவ்விடத்திலே தோற்றமளித்தான். அல்பனி அவன் யாரென்றும் எதற்காக வந்திருக்கிறானென்றும் அறியும்படி தன் வீரனிடம் சொன்னான். அவன் கேட்கவும் எட்கார், “என் பெயர், துரோகச் செய்கைகளினால் அழிந்துவிட்டது; நான் எந்த எதிரியுடன் போராட வந்திருக்கிறேனோ அவனுக்குச் சரி நிகரானவன்” என்ற பதிலை அளித்தான். எதிரி யாரென்று விசாரித்ததன்பேரில் எட்மன்ட் என்று தெரிவித்தான். எட்மன்ட் தானே, தனக்காகப் பேசிக்கொள்வதாகச் சொல்லிவிட்டு வந்தான். எட்கார் அவனை விளித்து “நீ ஒரு பெரிய அரசு துரோகி. உன் தந்தைக்கும் சகோதரனுக்கும் மாறாக எத்தனையோ பொய்களைப் புனைந்திருக்கிறாய்; தலைநின்று கால்போகும்வரையும் வஞ்சனை நிறைந்து கடவுளுக்கும் மாறாக எத்தனையோ செயல்களைப் புரிந்திருக்கிறாய்; நீ துரோகி என்பதை என் வாளால் உனக்கு நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன்” என்று கூறி அவனைச் சண்டைக்கு இழுத்தான். எட்மன்ட் பதிலுக்கு, “நீ சொல்வது அனைத்தும் உன் விடமே உண்டு. நீ யாரென்பது தெரியாவிடிலும் உன்னுடன் போர்புரிவதற்கு நான் தயங்கவில்லை” என்று கூறிமுடித்தான். போரில் எட்மன்ட் விழுந்ததைக்கண்ட அல்பனி அவனைக் காப்பாற்றும்படி சத்தமிட்டான். கோனறில் எட்மன்டைப் பார்த்து “உன் எதிரியை யாரென்று அறியாதபோது நீ சண்டையிடச் சம்மதிக்கத் தேவையில்லை. நீ ஏமாற்றப் பட்டுவிட்டாய்” என்று ஆத்திரப்பட்டான். “சீ வாயை மூடு” என்று அல்பனி தன் மனைவிக்குக் கூறிவிட்டு அவள் எழுதிய கடிதத்தை எட்மன்ட்டிடம் வாசிக்கும்படி கொடுத்தான். தன்

மனைவியைப் பார்த்து, “உனக்கு அதிலிருக்கும் சமாச்சாரம் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே” என்று ஏளனமாகக் கூறினான். அவன் அதற்கு, “தெரியுந்தான், அதற்காக யார் என்னை என்ன செய்யமுடியும்?” என்று கேட்டான்.

எட்மன்ட் தன் குற்றங்களை ஒப்புக்கொண்டு எட்காரைப் பார்த்து அவனைத் தான் மன்னிப்பதாகக் கூறினான். எட்கார் தன்னை யாரென்று வெளிப்படுத்தினான். பின்னர் தன் சகோதரனைப் பார்த்து, “நீ என் தந்தை கண்களை இழப்பதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கிறாய். அவர் உனக்குத் தகப்பனராக இருந்தும் நீ அவருக்குத் துரோகம் இழைத்தாய்,” என்று கூறி வெகு துயரப்பட்டான். அல்பனி எட்காரை அறிந்து கொண்டதும் அவனைத் தழுவி அணைத்துத் தன் சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்தினான். பின்னர் அவன் இதுவரையும் எங்கேயிருந்தானென்றும் இதர விஷயங்களை எப்படி அறிந்தானென்றும் அல்பனி அவனிடம் விசாரித்தான். எட்கார், “என் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஒரு பைத்தியம் போல் நடத்துக் கொண்டிருந்தேன்; தற்சமயம் என் தந்தையைச் சந்திக்க நேரிட்டது; பின்னர் விஷயங்களைப் படிப்படியாக அறிந்துகொண்டேன்” என்ற பதிலைக் கூறினான். தொடர்ந்து கென்ற ஒருபோதும் லீயரை விட்டுப் பிரியவில்லையென்றும் மாறுவேடத்தில் அவருக்கு ஏற்பட்ட பல ஆபத்துக்களில் உற்ற துணையாக இருந்து வந்தாரென்றும் எடுத்துரைத்தான்.

இச் சம்பவங்களின் நடுவே ஒரு தூதுவன் ஒரு கத்தியுடன் தோற்றமளித்து “சகாயம், சகாயம்” என்று ஓலமிட்டுக்கொண்டு வந்தான். எல்லோரும் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தனர். அல்பனி, “இதென்ன? ஏன் சத்தமிடுகிறாய்?” என்று அவனைக் கேட்டான். அவன், “ஐயோ! உங்கள் மனைவி இறந்துவிட்டார்; தன் தங்கைக்கு நஞ்சுட்டிக் கொன்றதாக அவரே ஒப்புக்கொண்டார்;” என்று நடுங்கிக்கொண்டே கூறினான். இச் சமயத்தில் கென்ற லீயரைத் தேடிக்கொண்டு அவ்விடம் வந்தார். கோனறில், நீகன் இவர்களுடைய சடலங்களும் அப்போது அங்கே கொண்டுவரப்பட்டன. கென்ற

அவற்றைக் கண்டு, “எப்படி நிகழ்ந்தது?” என்று எட்மன் டிடங் கேட்க அவன், “இரு சகோதரிகளும் என்னைக் காதலித் தார்கள், அதன் விளைவாக மூத்தாள் இளையாளுக்கு நஞ் சூட்டிக் கொலை செய்துவிட்டுத் தாலும் தற்கொலை செய்து கொண்டாள்” என்றான். அல்பனி அவன் கூற்றை ஆமோ தித்தான். எட்மன்ட், தான் லீயரையுங் கோடிலியாவையும் கொண்டுவிடும்படி முன்னர் உத்தரவிட்டிருந்ததாகவும் தற் சமயம் அவ்விதம் செய்வது தனக்குப் பிடிக்கவில்லையென் றும் கொலையை நிறுத்தும்படி சீக்கிரம் ஒருவனை அனுப்பும் படியும் அல்பனியைக் கேட்டுக்கொண்டான். அல்பனி தன் வாளை எட்காரிடங் கொடுத்து அதைப் படைத்தலைவனுக் குக் காட்டிக் கொலையை நிறுத்தும்படி தான் உத்தரவிட்டி ருப்பதாகச் சீக்கிரம் போய்ச் சொல்லுமாறு அனுப்பினான்.

காயமுற்ற எட்மன்டை அப்புறப்படுத்தும்படி கூறிவிட்டு அல்பனி அவ்விடத்தில் இருக்கும்போது லீயர் கோடிலியா வின் சடலத்தைத் தன் இரு கரங்களிலும் ஏந்திக்கொண்டு, எட்கார், சேனாதிபதி முதலியோர் பின் தொடர வந்து கொண்டிருந்தார். கோடிலியாவைக் கொலை செய்தவனைத் தான் கொண்டு விட்டதாகச் சொல்லிவிட்டுத் தன் அருமை மகளின் அதிசய குணங்களைப் பற்றிக் கூறிப் பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தார். கென்ற் தன்னை யாரென்று கூறி அறி முகப்படுத்தியபோது ஒருவாறு புரிந்து கொண்டார். அப் பொழுது எட்மன்ட் இறந்துவிட்டதாக ஒருவன் செய்தி கொண்டு வந்தான். அல்பனி, லீயருக்குத் தன் பதவியைக் கொடுப்பதாகவும், தான், கென்ற், எட்கார் முதலியோர் அவருடைய கடமைகளைச் சரிவரச் செய்வதாகக் கூறியும் என்ன பயன்? லீயர் தன் ஆழ்ந்த துயரத்திலிருந்து மீண்டு உயிருடனிருந்தாரில்லை. தன் மகளுடன் அவரும் சென்று விட்டார். அரசன் அதன் பொறுப்பும் அல்பனியிடமும், எட்காரிடமும் சரண் புகுந்து கொண்டது.

ஒன்றும்ல்லாததைப் பற்றி அதிக தொந்தரவு (Much ado about Nothing)

மெசினா (Messina) என்ற தேசத்தில் லேயனற்றோ (Leonato) என்ற ஒரு தேசாதிபதி இருந்தான். அவனுக்கு கீரோ (Hero) என்ற ஒரு மகளும் பியற்றிஸ் (Beatrice) என்ற ஒரு மருமகளும் இருந்தார்கள். கீரோவின் சுபாவம் அடக்கமும் ஆழமுமானது. ஆனால் பியற்றிஸ் அதற்கு நேர் மாறானவளாக இருந்தாள். எந்த விஷயத்திலும் மகிழ்ச்சி காண்பது அவளுடைய சுபாவம். கலகலவென்று பேசுவாள். அவள் தன் மைத்துனியைத் தன் சுபாவத்திற்கேற்ற செய்கைகளினாலும் பேச்சுக்களினாலும் தன்னைப்போலாக்கிவிட முயற்சிப்பாள்.

இவர்களுடைய சரிதை ஆரம்பிக்கும் காலத்தில் உயர்ந்த பதவியிலுள்ள சில யுத்தவீரர்கள் தங்கள் போர்முடிந்ததும் லேயனற்றோவைக் காண்பதற்காக அவனுடைய அரண்மனைக்கு வந்தனர். இவர்களுக்குள் டொன் பீட்ரோ (Don Pedro) என்ற அரக்கென் (Arragon) அரசிளங்குமாரனும், (Florence) நகரத்துப் பிரபு குளோடியோ (Claudio) என்ற அவனுடைய நண்பனும், பதுவா (Padua)வின் பிரபுவாகிய முரட்டுச் சுபாவமும் புத்திக்கூர்மையுமுள்ள பெனடிக் (Benedick) என்றவனும் கூடிவந்திருந்தனர். இவர்கள் முன்னரும் மெசினாவுக்கு வந்திருந்தார்கள் ஆகையால் அந்தப் பழைய விருந்தாளிகளைத் தன் மகளுக்கும் மருமகளுக்கும் லேயனற்றோ அறிமுகஞ் செய்து வைத்தான்.

அறைக்குள் நுழைந்ததுதான் தாமதம், பெனடிக் அரச குமாரனுடனும் தேசாதிபதியுடனும் மிகவும் சரளமாகவும் கலகலப்பாகவும் பேச்சை ஆரம்பித்தான். எதிலேயும் தன்னை

யும் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பும் பியற்றிஸ் அவளை இடைமறித்து, “நீங்கள் நீண்டநேரமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களை யாரும் கவனிக்கவில்லை” என்றார். இதைக்கேட்ட அவன், அவள் அனுவசியமாகத் தலையிட்டதை வெறுத்தான். பியற்றிஸ் பேசியவிதமாக நல்லமுறையில் வளர்க்கப்பட்ட வேறெந்தப்பெண்ணும் பேசமாட்டாள் என்று அவன் நினைத்தான். அதுமாத்திரமன்றி அவள் தன் வேடிகைப் பேச்சுக்களை எல்லாம், தான், கடைசிமுறை மெசினுவுக்கு வந்திருந்தபோது தன்மீதே உபயோகித்தாள் என்றதையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டான். தாம் வேடிகையாகப் பேசுவதைப் பிறர் எடுத்துக்காட்டினால் அது பேசுபவர்களுக்குப் பிடிக்காமல் இருப்பதில்லை. அவ்விதம்தான் பெனடிக்கும் பியற்றிசும் இருந்தார்கள். சந்திக்கும் நேரங்களில் எல்லாம் வாய்ச்சண்டை முற்றிப் பிரியும்போது அதிருப்தியாகவே இருவரும் பிரிந்துசெல்வது வழக்கமாகவிருந்தது. பியற்றிஸ் தன்னை இடைமறித்துத் தன்பேச்சை எவரும் கவனிக்கவில்லை என்று கூறியது அவனுக்குப் பிடிக்காததால் அவளை அப்போதான் முதன்முதல் கவனித்தவன்மாதிரி, “என்ன அம்மா! நீங்கள் இன்னமும் உயிருடன் இருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டான். தற்போது, புதிதாகச் சொற்போர் ஒன்று ஆரம்பமாகியது. பெனடிக் கடந்த யுத்தத்தில் மிகத் திறமையாகவும் தைரியமாகவும் போர் புரிந்திருந்தான் என்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தபோதும் அவளைப் பார்த்து, “நீங்கள் இப்பொழுது நடந்த யுத்தத்திலே கொன்றவர்களை நான் சாப்பிட்டுவிடுவேன்; நீங்கள் அரசிளங்குமரனின் விதூஷகன் என்பதறி சிறிதும் சந்தேகமில்லை” என்றார். பெனடிக் யுத்தத்திலே தான் கொன்றவற்றை அவள் சாப்பிட்டுவிடுவேன் என்று கூறியது தன்னை ஒரு பயந்தவன் என்று நினைத்துத்தான்; ஆனால் அதைக்கூட அவன் அவ்வளவு பொருட்படுத்தவில்லை. விதூஷகன் என்ற சொல் அவளை வெகுதூரம் பாதித்தது. தான் தைரியமுள்ளவன் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். விதூஷகன் என்ற சொல்கிட்டத்தட்டத் தனக்கு மிகவும் பொருத்தமானதென்று நினைத்தான். அதனாற்தான் பியற்றிஸ் அந்தச் சொல்லை உபயோகித்தது மிக்க ஆத்திரத்தைக் கொடுத்தது.

கீரோ அழகுக்கேற்ற அடக்கமுடைய சபாவமுடையவள்; விருந்தினர் முன்னிலையில் அதிகம் பேசாதிருந்தாள். குளோடியோ அவளுடைய அழகிலே ஈடுபட்டவனாய் அவளுடைய அங்க லட்சணங்களையும் அவற்றின் பொருத்தத்தையும் கவனித்துச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தான். விதூஷகன் என்ற சொல்லைக்கேட்ட பெனடிக் பியற்றினை அறவே வெறுத்தான். இருவருக்குமிடையே நடந்த சுவாரஸ்யமான சம்பாஷணையை கேட்டுக்கொண்டிருந்த அரசிளங்குமரன் லேயன்னற்றோவை விளித்து இரகசியமாக, “இந்த லேடி மிகவும் உற்சாகமுடையவளாகக் காணப்படுகிறாள்; அவள் பெனடிக்வுக்கு ஏற்ற மனைவியென்பது என் கருத்து” என்று சொன்னான். பதிலுக்கு லேயன்னற்றோ, “ஐயையோ! விவாகம் செய்துகொண்ட ஒரு கிழமைக்குள்ளேயே இருவரும் பேசிப்பேசிப் பைத்தியமாகி விடுவார்கள்” என்று கூறினான். அவன் அந்த விடை கூறியபோதும் அரசுகுமாரன் அவர்களிருவருக்கும் முடிபோட்டுவிட வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டான்; அந்த எண்ணத்தை அவன் கைவிடவில்லை,

குளோடியோவுடன் வீடுதிரும்பிய அரசிளங்குமரன் தான் நினைத்த சோடி மாத்திரம் அங்கே உருவாகவில்லை என்பதை வெகுசீக்கிரம் புரிந்துகொண்டான். கீரோவைப் பற்றி மிகவும் சிலாகித்துக் குளோடியோ பேசியதிலிருந்து அவனெண்ணத்தை அவன் கிரகித்தவனாய், “உனக்கு கீரோவைப் பிடிக்குமா? அவளைப்பற்றியே எந்த நேரமும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாயே!” என்று கேட்டான். “அரசே! சென்ற முறை மெசினாவுக்கு வந்தபோதும் நான் அவளைக் கவனித்தேன்; அப்பொழுது யுத்தத்திற்குப் போகவேண்டி இருந்ததால் வேறெண்ணங்களுக்கு இடமே இருக்கவில்லை. தற்போது யுத்தம் முடிந்து சமாதானம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. போரைப்பற்றிய எண்ணங்கள் இருந்த இடம் காலியாகிவிட்டது. காதல் எண்ணங்கள் அந்த இடத்தை நிரப்ப முயற்சி எடுக்கின்றன” என்று குளோடியோ பதிலுரைத்தான். கீரோவைக் குளோடியோவுக்கு விவாகம்செய்து தரும்படி மெசினாத் தேசாதிபதியை அரசிளங்குமரன் கேட்டான். அவன்

தன் நண்பனுக்காக அந்த விஷயத்தைத் தானே முதலில் ஆரம்பித்து வைத்தான். கீரேவின் தந்தை, குளோடியோவின் சிறப்பான குணங்கள், போர்த்திறமை, பதவி, செல்வம் முதலியவற்றைப்பற்றித் தெரிந்திருந்தானாகையால் அவனைத் தன் மகனுக்குத் தகுதியான ஒருவனென்று கருதி அவனை ஏற்றுக்கொள்ளச் சித்தமாயிருந்தான். விவாக தினம் சீக்கிரத்தில் நிச்சயமாக்கப்பட்டுவிட்டது.

குளோடியோ கீரேவிடத்து வைத்திருந்த எல்லை மீறிய காதலினால், விவாகத்திற்கு நாள் நிச்சயிக்கப்பட்ட விடத்தும், இடைக்காலத்தைக் குறித்து மிகவும் பொறுமையற்றவகை இருந்தான். இந்த இடைக்காலத்தை, பியற்றிஸையும், பெனடிக்கையும் ஒருவரோடொருவர் காதல்கொள்ளுமாறு செய்வதற்குவேண்டிய வழிகளைக் கையாளுவதிலே செல்வழிப்போம் என்று அரசகுமாரன் யோசனை கூறியதும் லேயனற்றேவும் குளோடியோவும் சம்மதப்பட்டனர். எல்லோரும் தங்களாலான முயற்சிசெய்வதென்று திட்டம்போட்டனர். கீரே தானும், தன் மைத்துனிக்கு ஒரு நல்ல கணவன் கிடைப்பதற்காகத் துணைபுரிவதென்று அவர்களுடைய வினையாட்டிலே சேர்ந்துகொண்டான்.

அரசகுமாரன் சேனாதிபதியையும் தன் நண்பனையும் பார்த்து, “நாமெல்லோரும் எந்தவிதத்திலும் பெனடிக்கை பியற்றிஸ் மிகவுங் காதலிக்கிறுளென்பதை அவனறியக்கூடியதாகச் சாதிக்கவேண்டும். அதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை நாம் கவனிக்கவேண்டும்” என்று கூறியிருந்தான். ஒரு நாள், பெனடிக் அமைதியாகத் தோட்டத்திலேயுள்ள செடி கொடிகளாலான ஒரு பந்தரின் கீழ் வாசித்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்ட மூவரும் அவனருகிலே நின்று ஆரம்பத்திலே சம்பந்தமற்ற பல பேச்சுக்களைப் பேசிவிட்டுப் பின்னர் அரசகுமாரன் லேயனற்றேவை நோக்கி, “இங்கே வாருங்கள் லேயனற்றே, நீங்கள் அன்றைக்கு என்னிடம் என்ன சொன்னீர்கள்? உங்கள் மருமகள் பியற்றிஸ் என் நண்பன் பெனடிக்கை வெகுவாக விரும்புகிறாள் என்று சொன்னீர்கள் அல்லவா? எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாயிருந்தது. அந்த லேடி எவரை

யும் விரும்புவாளென்று நான் ஒருபோதும் நம்பவில்லை; எந்நேரமும் இருவரும் வாக்குவாதம் செய்துகொண்டேயிருப்பது வழக்கமாயிருக்க எப்படி இது நிகழக்கூடும்?" என்று பெனடிக் குக்கு நன்றாகக் கேட்கும்படி சொல்லிவைத்தான். கீரேவின் தந்தை அவன் பேச்சுக்குப் பதிலாக, "நானும் அப்படித்தான் எண்ணியிருந்தேன் அரசே! சந்திக்கும் போதெல்லாம் அவளை வெறுப்புடன் நடத்தும் பெனடிக்கின் மேல் இவ்வளவு தீவிர காதல் கொண்டிருப்பாளென்றதை அறிந்தபோது என்னையே என்னால் நம்பமுடியவில்லை" என்றுரைத்தான். குளோடியோ அவர்களிருவர் பேச்சையுங் கேட்டு, "ஆமாம்! அதிசயத்தின்மேல் அதிசயம்! பியற்றிஸ் பெனடிக்கைக் காதலிப்பது சாதாரணமான ஒரு விஷயமல்ல, கீரேவின் சொற்படி பெனடிக் பியற்றிஸை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தால் அவள் துக்கத்தினாலே இறந்துவிடுவாளாம்" என்று தானறிந்ததுபோற் கூறினான். அரசகுமாரனும் லேயனற்றேவும் சேர்ந்து, "பெனடிக் இயல்பாகவே பெண்களிடம் அசிரத்தையாயிருப்பவன். முக்கியமாக பியற்றிஸைக் கண்டாலே சண்டை ஆரம்பித்துவைப்பான். அப்படியிருக்கவும் அவன்மேல் அவள் எவ்வளவு அன்பாயிருக்கிறாள்" என்று பேசிக்கொண்டனர்.

அரசகுமாரன் பியற்றிசுக்காகத் தான் பரிந்துபேசுவது போல், "பாவம் பியற்றிஸ், அவளுடைய காதலைப்பற்றி நான் பெனடிக் குக்கு அறிவிக்கவேண்டும்; அன்றேல் அவள் மனம் வருந்தித் தவறான எதையும் செய்துவிடக்கூடும்" என்றான். குளோடியோ, "அவனுக்கு அறியச்செய்வதனால் என்ன பிரயோசனம்? அவன் அதை ஒரு விளையாட்டாகக் கருதி அவளை மேலும் தொந்தரவு செய்யக்கூடும்?" என்று பதிலிறுத்தான். இதற்கு அரசகுமாரன், "பியற்றிஸைப்போல ஒரு நல்ல புத்திசாலிப் பெண்ணை அவன் நிராகரித்தால் அவளைத் தூக்கிவிடுவதுதான் நல்லது" என்றான். பின்னர் தன்னுடன் வந்த மற்ற இருவரையும் சைகைகாட்டி அழைத்து "நாம் இதுவரையிலே பேசியதைப்பற்றிச் சிந்திக்க அவனுக்கு அவகாசங் கொடுக்கவேண்டும். ஆகையால் இப்பொழுது நாம் இவ்

விடத்தைவிட்டுச் சென்றுவிடுவது நன்று” என்று சொல்லி விட்டு மூவரும் அப்பாற் போயினர்.

தன் பெயர் அடிக்கடி தன் நண்பர்களுடைய சம்பாஷணையில் அடிபடுவதைக் கவனித்த பெனடிக் இதர விஷயங்களையும் மிக ஆவலுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். தனக்குள்ளே, “இது உண்மையாயிருக்குமா? காற்று அந்தத் திசையிலா வீசுகிறது? இது தந்திரமாயிருக்கமுடியாது. அவர்கள் பேசிக்கொண்ட விதத்தில் விஷயம் உண்மைபோலவே தோன்றுகிறது. கீரோ தன் மைத்துனியின் நிலைமையை எடுத்துக் கூறியதைக் கேட்ட அவர்கள் அவளுக்காக மிகவும் இரங்குகிறார்கள். என்மேல் அவளுக்குக் காதலா? அப்படியானால் அதை நான் நிச்சயமாய் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவன். நான் விவாகம்செய்வதை ஒருபோதும் விரும்பவில்லை. அந்தப் பெண் அழகும் நன்னடத்தையுமுடையவளென்றும் அவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். அவள் அப்படித்தானிருக்கிறாள், வெகு புத்திசாலி” என்றெல்லாம் பேசிக்கொண்டான். இந்தச்சமயத்தில் பியற்றிஸ் அவ்விடம் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அவன் பிரேமையினால் அவளிடத்திலே காதற் சின்னங்கள் புலப்படுகின்றதாக எண்ணிக்கொண்டான். அவள் அவனுக்குக் கிட்ட வந்ததும், “என் விருப்பத்திற்கு மாறாக உங்களை இராச் சாப்பாட்டுக்கு அழைப்பதாகக் கூறும்படி அனுப்பினார்கள்” என்று வழமையான விறுவிறுப்புடன் சொன்னதைக் கேட்ட அவன், “பியற்றிஸ்! உன்னுடைய சிரத்தைக்காக மிக நன்றி” என்று முன்னொருபோதுமில்லாத மரியாதையுடன் பேசினான். அவள் அசட்டையாக மேலும் இரண்டு முன்று முரட்டுப் பேச்சுகளைப் பேசி விட்டுப் போய்விட்டாள். அவள் சென்றபின்னர், “அவளுக்கு என்மேற் காதலிருப்பதாகத் தான் தோன்றுகிறது. அவள்மீது இரக்கம் காட்டாவிட்டால் நானொரு வில்லன் ஆகிவிடுவேன், காதலிக்காவிட்டால் ஒரு யூதனுக்குச் சமானமாகிவிடுவேன். நான் போய் அவளுடைய படத்தை வாங்கி வரவேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு பெனடிக் அவ்விடத்தை விட்டகன்ருன்.

மூவரும் விரித்த வலைக்குள் பெனடிக் நன்றாக அகப்பட்டுக் காதல் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான். கீரேவினுடைய வேலை பியற்றிவை அகப்படுத்துவது. இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு அவள் தன் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான இரு பணிப்பெண்களை வரவழைத்தாள். ஏசுலா (Ursula) மாகறற் (Margaret) என்ற அந்தக் கன்னிகள் இருவரும் சமூகமளித்ததும் அவள் மாகறற்றை விளித்து, “என் அருமை மாகறற்! பியற்றிகம் அரசிளங்குமரனும், குளோடியோவும் நடு மண்டபத்திலே பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், ஓடோடியும் போய் என் மைத்துனியின் காதிற் குள் நானும் ஏசுலாவும் தோட்டப் பக்கமாக உலாவிக்கொண்டு அவளைப் பற்றியே நீண்ட நேரமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல், அவளை விரைவாக வந்து இங்கே யிருக்கும் பந்தரின் கீழ் மறைவாயிருந்து என்ன பேசிக்கொள்ளுகிறோம் என்பதைக் கவனிக்கும்படி கூறிக் கூட்டிவா” என்று பணித்தாள். “இதோ! கையுடன் கூட்டி வருகின்றேன்” என்று விடை கூறிச் சென்றாள் மாகறற். அவள் போனதும் கீரே மற்றப் பெண்ணைப் பார்த்து, “நாம் மேலுங் கீழுமாக இத் தோட்டத்திலே உலாவிக்கொண்டு சம்பாஷிப்போம், நான் பெனடிக் கைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கவும் நீ அவளை மிகவும் புகழவேண்டும். நான் பேசுவதெல்லாம் பெனடிக் எப்படிப் பியற்றிவைக் காதலிக்கிறான் என்பதைப் பற்றியிருக்கும்” என்று தன் நோக்கத்தை வெளியிட்டாள். இப்படி அவர்கள் இருவரும் சம்பாஷிக்கும் சமயம் பியற்றிஸ் “லாப்-உவிங்” (lap-wing) என்னும் பறவை போல் விரைந்து வருவதைக் கண்ட கீரே, “இதோ அவள் நாங்கள் பேசுவதைக் கேட்பதற்காகப் பறந்து வருகிறாள்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பேச்சை ஆரம்பித்தார்கள். ஏசுலாவுக்குப் பதில் கூறுவது போல் கீரே, “உண்மை அப்படியல்ல ஏசுலா, அவள் எவரையும் மதிப்பதில்லை, மலைமேலுள்ள பறவைகள் போன்ற தன்மையுடையவள் அவள்” என்று மொழிந்தாள். தோழி பதிலாக, “ஆனால் உங்களுக்கு எங்கள் பியற்றிவை பெனடிக் பூரணமாகக் காதலிக்கிறான் என்பது தெரியுமா?” என்று கேட்டாள். “ஆம், அது

முற்றிலும் உண்மை, அரசுகுமாரனும் குளோடியோவும் எதற்காகப் பொய் சொல்ல வேண்டும்? அவர்கள் அந்த விஷயத்தை எனக்குத் தெரிவித்ததும் பெனடிக்கினுடைய காதலைப்பற்றி என் மதனிக்குச் சொல்லவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டேன்," என்று பதிலிறுத்தாள் கீரே. ஏசுலா, "நீங்கள் அப்படி அவர்களைத் தடுத்தது மிகவும் நல்லதாயிற்று, பியற்றிஸ் அதை அறிந்தால் அவள் அதை ஒரு விளையாட்டாகக் கருதி ஏளனம் செய்வாள்," என்றாள். கீரே, "உண்மையாகவே பெனடிக் மிகவும் நல்லவன், அழகுடன் புத்திக்கூர்மையுமுடையவன், பியற்றிஸ் அவனைப்போன்ற ஒரு சிறந்த கணவனை அடைவதற்குப் பாக்கியம் செய்தவளாக இருக்கவேண்டும்," என்று தொடர்ந்து கூறினாள். ஏசுலா இதைக் கேட்டு, "எவ்வளவு நல்லவன் என்பதை நாங்கள் அறிந்தபோதும் உங்கள் மைத்துனிக்கு யார் அவனைப் பற்றித் துணிந்து கூறப்போகிறார்கள்?" என்று கேட்டாள். "நான் சொல்லுவேனாகில், அவள் என்னைக் கேலி பண்ணிக் கூத்தடிப்பாள்," என்றாள் கீரே. பதிலாக ஏசுலா "நீங்கள் பியற்றிஸைப் பற்றிப் பிழையாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள், பெனடிக்கைப் போன்ற ஒரு விசேஷமான வரனை நிராகரித்துவிட அவள் அவ்வளவு புத்தியில்லாதவளா?" என்று வினவினாள். "நான் அறிந்த வரையில் என் குளோடியோப் பிரபுவைத் தவிர இத்தாலியில் விசேஷமானவன் பெனடிக், அவருக்கு இரண்டாவதாகச் சொல்லக்கூடியவன், நாட்டிலே அவனுக்கு நல்ல பெயர் உண்டு," என்றெல்லாம் எடுத்துரைத்தாள் கீரே.

சமீக்கான மூலம் சம்பாஷணையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென அறிந்த ஏசுலா, "உங்கள் விவாகம் எப்பொழுது நடைபெறும்?" என்று கேட்டாள். "நானாய தினம்," என்று பதிலளித்தாள் கீரே. இருவரும் மறுநாளைக்கவசியமான உடைகளைத் தெரிதல் வேண்டுமென்று கூறி அவ்விடத்தை விட்டகன்றனர். இருவருடைய சம்பாஷணையையும் மூச்சு விடாமற் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பியற்றிஸ், "இதென்ன நெருப்பு? என் காதிலே விழுந்திருக்கிறது? அவர்கள் கூறி

யதைப்போல் பெனடிக் என் மேற் காதலாக இருந்தால் நான் என் வீம்புகளெல்லாவற்றையும் மூட்டை கட்டி வைத்து விடல் வேண்டும். பெனடிக்! நீ என்னை உண்மையாகவே விரும்பினால் நான் உன்னை ஏற்றுக்கொள்வேன்; என் அடங்காத்தனத்தை ஒடுக்கிவிட்டு உன்னைக் கைப்பிடிக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்," என்று தனக்குள்ளே பேசிக்கொண்டான்.

எதிரிகள் போல எந்நேரமும் வாக்குவாதம் புரிந்து கலகத்திலீடுபடும் வழக்கமுடைய பெனடிக்கும் பியற்றிசும் தற்போது மிகவும் அன்பாக நடந்துகொள்ளும் காட்சிகள் எல்லோருக்கும் மிக மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தன. ஆனால் அந்தோ! கீரோவின் விவாக தினத்தன்று காலை அவனுக்கும் அவனுடைய தந்தைக்கும் மிகவுந் துக்கமான காலமாயிற்று.

அரசகுமாரனுக்கு ஒரு முறையிலே சகோதரனுள்ள ஒருவன் யுத்தத்திலிருந்து அவனுடன் கூட மெசுகிவுக்கு வந்திருந்தான். அவனுடைய பெயர் டொன் ஜோன், (Don John) தந்திரமான வெகு சூழ்ச்சியான கரும்ங்களைப் புரிவதில் அவனுக்கு வெகு சந்தோஷம். அவனுக்குத் தன் சகோதரனிலும் அவனுடைய நண்பனாகிய குளோடியோவிலும் வெறுப்பு. ஆகையால் எந்த விதத்திலும் கீரோவினுடைய விவாகத்தைத் தடுப்பதற்கான ஒரு சூழ்ச்சி செய்யத் திட்டமிட்டான். அவனுக்கு அவனைப் போன்ற துஷ்டனை பொறுக்கியோ (Borachio) என்னும் ஒரு நண்பனிருந்தான். அவனுடைய உதவியுடனேயே தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்குத் துணிந்தான். குறித்த நபருக்குப் பணம் தருவதாகக் கூறிக் கீரோவினுடைய தோழியாகிய மாகறற்றுடன் சிநேகக் கொள்ளும்படி தூண்டி விட்டான் அவன்; அவர்களுடைய சிநேகத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு தன் நண்பனை நோக்கி, "கீரோவின் விவாகம், நடைபெறப்போகும் நாளன்று முதல் நாளிரவு, மாகறற்றைக் கீரோவின் உடைகளை அணிந்து கொண்டு நள்ளிரவில் கீரோவின் அறையிலே நின்று அங்கே யிருக்கும் யன்னல் வழியாக உன்னுடன் பேசும்படி சொல்லி வை. அவள் அப்படிச் செய்வதைப் பார்ப்பவர்கள் கீரோவே அந்த நடுச் சாமத்தில் யாரோ ஒரு ஆடவனுடன் பேசுகிறார்

என்று நினைத்துக் கொள்வர். நான் குளோடியோவுக்கும் அரசுகுமாரனுக்கும் அவள் நேர்மையற்றவள் என்பதை ருசுப் படுத்த இந்த விஷயமொன்றே போதுமானது” என்று தன் குழ்ச்சியை விளங்கப்படுத்தினான். அந்த நபர் மாகறற்றைக் கண்டு அவளிடம் கீரேவைப் போல நடிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி வைத்தான். மாகறற் அவன் மேலிருந்த காதலால் தான் செய்யுங் கருமம் எத்தனை பாதகமானது என்பதை அறியாமல் ஒப்புக் கொண்டு விட்டான்.

டொன் ஜோன் சதித் திட்டங்களைக் கையாண்டு வெற்றி பெறுவதை நோக்காகக் கொண்டிருந்தான். அவன் தன் சகோதரனையுங் குளோடியோவையும் அணுகி, “கீரேவைக் குளோடியோ மிகவுங் காதலித்து நாளைக் காலையில் விவாகம் நடக்கவிருக்கிறது, ஆனால் அவன் நேர்மையற்றவன், நடுச் சாம வேளைகளில் பிற ஆடவர்களுடன் சம்பாஷிக்கிற வழக்கம் உண்டு, நீங்கள் உண்மையை அறியவேண்டுமானால் என்னுடன் இன்றிரவு வந்து பாருங்கள்” என்று மகிழ்ச்சியோடிருந்த அவர்களின் மனத்தைக் கலைத்துவிட்டான். குளோடியோ இந்தச் செய்தியை அறிந்த பின்னர் மிகவும் வருத்தப்பட்டவனாய், “நாளைக் காலையில் நான் கீரேவை விவாகம் செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறேன், நானறிந்த செய்தி உண்மையென்று காண்பேனாயின் அவளை அதே நேரத்தில் அங்கு குழுவியிருக்கும் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தின் முன்னிலையில் அவமானப்படுத்தாமல் விடமாட்டே”னென்று சபதங் கூறினான். அரசுகுமாரன் தானுமவனுடன் சேர்ந்து கொள்ளுவதாகத் தெரிவித்தான்.

இரவு வந்ததும் குறித்த நேரத்திற்கு டொன்ஜோன் நண்பர்களிருவரையும் கீரேவின் அறைப் பக்கமாகக் கூட்டிச் சென்றான். அவர்கள் அங்கே வந்ததும் அவளுடைய யானளில், கீரேவைப் போன்ற ஒரு பெண் நின்று ஒரு ஆடவனுடன் உரையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அவர்களுக்குத் தங்கள் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. இப்பொழுது விஷயம் உண்மையென்று அவர்கள் அறிந்ததும் அவர்களுக்கு வெகு அவமானமாக இருந்தது. குளோடியோ

வின் கோபம் உச்சநிலை அடைந்தது, அவள் மேலிருந்த அன் பெல்லாம் இப்பொழுது வெறுப்பாக மாறியது, முன்னரே தான் நினைத்தபடி மறுநாட் காலை அவளை அவமானப்படுத்துவதாக உறுதிக்கொண்டான். அரசகுமாரன் அவன் சொல்வது சரியென்று ஒப்புக்கொண்டு, “அந்தத் தண்டனையும் அவளுக்குப் போதியதாகக் காணப்படவில்லை; விவாகத்தின் முதல் நாள் இரவு அந்நியன் ஒருவனுடன் உரையாடிக் கொண்டிருப்பவளுக்கு நாம் விதிக்கும் தண்டனை அற்பமான தென எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றான்.

மறுநாட் காலை எல்லோரும் விவாகத்தைக் கொண்டாடும் பொருட்டுக் கோயிலிலே கூடியிருந்தார்கள். மணமகன், மணமகள், தங்களை மணமுடித்து வைக்கப்போகும் குருவின் முன்னிலையிலே நின்றார்கள். அவர் சடங்கின்போது உச்சரிக்கும் வார்த்தைகளைக் கூற ஆரம்பிக்கவும், குளோடியோ ஆவேசத்துடன் கீரேவைக் குற்றம்சாட்டிப் பேசினான். ஒன்று மறியாத பேதை கீரே தன் மணாளனை நோக்கி, “என்பிரபு! ஏதோ சுகமில்லாமல் இருக்கிறீர்கள் போலக் காணப்படுகிறது; அன்றேல் இவ்விதம் தகுதியற்ற வார்த்தைகளைக் கூறமாட்டீர்கள்,” என்று பணிவுடன் மொழிந்தாள். அவளுடைய தந்தைக்கு என்ன பயங்கரமான விஷயம்! அவன் அரசகுமாரனை விளித்து, “நீங்கள் ஏன் ஒன்றும் பேசாதிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான், “நான் என்ன பேசட்டும்? என் அருமை நண்பனைத் தகுதியற்ற ஒரு பெண்ணுக்கு மாலை குட்டும்படி வேண்டிக்கொண்டதை நினைத்தால் எனக்குப் பெரும் அவமரியாதையாக இருக்கிறது. லேயனற்றே! சத்தியமாகவே நான், என் சகோதரன், துயரமடைந்துள்ள குளோடியோ மூவரும், அவள் யன்னலிலே நின்று நள்ளிரவிலே ஒரு ஆடவனுடன் பேசுவதைப் பார்த்தோம்,” என்று தானறிந்ததை வெளியிட்டான் அரசகுமாரன். இதெல்லாவற்றையுங் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற பெனடிக் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டவனாய், “இது ஒரு விவாகக் கொண்டாட்டம் போற் காணப்படவில்லை”, என்றான். கீரே அதைக் கேட்டுவிட்டு, “கடவுளே! அது உண்மை;” என்று சொல்லிக்கொண்டே

மயக்கமுற்று வீழ்ந்தாள், பார்வைக்கு முற்றிலும் இறந்தவளாகவே காணப்பட்டாள். குளோடியோவும் அரசகுமாரனும் கீரே மயக்கம் தெளிவாளா என்பதைத் பொருட்படுத்தாமல் வெளியேறினர்; அவளுடைய தந்தையின் சோக நிலைமையைக் கூடக் கவனிக்கவில்லை, அவர்களுடைய கோபம் மனத்தைக் கல்லாக்கிவிட்டிருந்தது.

பெனடிக் பியற்றிசுக்கு, கீரேவை மயக்கத்திலிருந்து தெளிவடையச் செய்வதற்காக உதவிபுரிந்து “எப்படி இப்போ உடம்பு? “என்று கேட்டான். பதிலுக்கு பியற்றிஸ், “இறந்து விட்டாள் என்றே நினைக்கிறேன்”, என்று பெரும் வேதனையுடன் கூறினாள். அவள் கீரேவை வெகுவாக நேசித்தாள், அவளை, அவள் நன்கு அறிந்திருந்ததால் அவளைப் பற்றிக் கூறப்பட்ட அவதூறுகளை அவள் நம்பவேயில்லை. ஆனால் கீரேவின் தந்தையோ தன் மகள் பிழைசெய்துவிட்டாளென்று நம்பி, அவள் இறந்தவள் போலிருக்கவும் அவள் மேல் வீழ்ந்து “நீ இப்படியே கண்களைத் திறவாமலிருப்பதே மேல்” என்று அளவு மீறிய வெட்கத்துடனும் துக்கத்துடனும் கூறி அழுதான்.

விவாகச்சடங்கை நடத்தவிருந்த குரு ஒரு நல்ல அனுபவசாஸி. அவர் கீரேமேற் குற்றம் சுமத்தப்பட்டபோது அவளை நன்கு அவதானித்தார். அவளுடைய முகம் ஆயிரம் தடவை வெட்கத்தினால் சிவந்து பின்னர் தேவதூதர்களிடத்துக் காணப்படும் வெண்மை அந்தச் செம்மையை ஒட்டிவிட்டது; அவளுடைய கண்களிலே அனலைப்போன்ற ஒரு தன்மை, தன் பெண்மையைக் குற்றமாகக் கூறும் அரசகுமரனது கூற்று முற்றிலும் பொய் எனக் காட்டிற்று. ஆகையால் அந்தக் குரு அவளுடைய தந்தையை நோக்கி, “என்னை ஒரு மடையன் என்று நீங்கள் எண்ணிக்கொள்ளுங்கள், என் படிப்பை நம்ப வேண்டியதில்லை, என் அவதானத்தைப் பொருட்படுத்தத் தேவையில்லை, என் வயசு, என் தொழில்மேல் நம்பிக்கை கொள்ளவேண்டாம், நான் உங்கள் மகளைப்பற்றிச் சொல்வது தவறையிருந்தால், அவள் நிஷ்களங்கமான ஒரு உத்தமி. ஏதோ தவறு காரணமாக இவ்விதமாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கிறாள்” என்றார்.

கீரே மயக்கம் தெளிந்து விழித்தபின்னர் அந்தக் குரு அவனைப்பார்த்து, “எந்த ஆடவனைக் குறித்து நீ குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருக்கிறாய் அம்மா?” என்று கேட்டார். “என்மேற் குற்றம் சுமத்தும் அந்த மனிதனுக்கே அவன் யாரென்பது தெரியும். எனக்கு ஒருவனையும் தெரியாது” என்று அவருக்குப் பதிலளித்துவிட்டு தந்தையை நோக்கி, “என் அருமைத் தந்தையே! தகுதியற்ற காலங்களிலே நான் எந்த ஆடவனுடனும் பேசியிருப்பதாக அன்றேல் நேற்றிரவு எவனுடனும் சம்பாஷனை வைத்துக்கொண்டதாக நீங்கள் ருசுப்படுத்த முடியுமானால், என்னை நீங்கள் வெறுத்து, நிராகரித்து இறந்து போகும்வரையில் நிர்ப்பந்தப்படுத்துங்கள்” என்று கண்ணீர் நிறைந்த முகத்துடன் துயரம் தோய்ந்த குரலிலே பேசினான்.

இதைக் கேட்ட குரு, “டொன் பீட்ரேவிடத்தும் குளோடியோவிடத்தும் தவறான அபிப்பிராயங்கள் உண்டாகியிருக்கின்றன;” என்று பகர்ந்துவிட்டு, லேயனற்றோவை விளித்து, “அவர்கள் இருவரும் இந்த அம்மானை இறந்தவள் போற் காணப்படும் நிலையிலே விட்டுச் சென்றார்கள், ஆகையால் அவள் உண்மையிலே உயிர் துறந்துவிட்டாள் என்ற வதந்தி பரவச் செய்யவேண்டும், அவளுக்காகத் துக்கமான உடை தரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும், அத்துடன் அவள் ஞாபகத்திற்காக ஒரு சிலை கட்டவேண்டும், அடக்கத்திற்குத் தேவையான சடங்குகளெல்லாம் கிரமப்படி நடக்கவேண்டும்,” என்று யோசனை கூறினார். இதைக் கேட்ட கீரேவின் தந்தை, “நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்டு அப்படிச் செய்வதால் என்ன பிரயோசனம்?” என்று வினவினார். “இந்த வதந்தி பரவினால், அவள் மேற் சுமத்தப்பட்ட பழி இரக்கமாகமாறும்; அதனால் நன்மை உண்டாகும், ஆனால் அந்த நன்மையை மாத்திரம் நான் எதிர் பார்க்கவில்லை, தன் சொல் அம்புகளைக் கேட்டு அவள் இறந்துவிட்டாளென்பதைக் குளோடியோ அறிந்தால், அவளுடைய சீவியத்தைப் பற்றிய எண்ணம் அவனுடைய கற்பனையிலே படிப்பட்டதாக உதிக்கும், அப்படி உதிக்கும்போது அவன் உண்மையிலே அவனைக் காதலித்திருந்தானாகில் அவளுக்காக மிகவும்

வருந்துவான், வருந்தித் தான் அவள்மீது பழி சுமத்தியது பிழையென்றெண்ணுவான், உண்மையாயிருந்தபோதும் தான் அவ்விதம் கூறியிருத்தல் தகாதென்றே எண்ணுவான்” என்று பதில் கூறி முடித்தார் அந்தக் குரு. இந்தப் போதனையைக் கேட்டிருந்த பெனடிக் தேசாதிபதியைக் குரு சொன்னபடி கேட்டு நடக்கச் சொல்லியதுடன், அரசுகுமாரனும், குளோடியோவும் தன் நண்பர்களாயிருந்தபோதும் தான் அந்த இரகசியத்தை ஒருபோதும் வெளியிடமாட்டேன் என்றும் புகன்றான்.

லேயனற்றோ இவர்களுடைய பேச்சுக்களினால் உந்தப் பட்டவனாய் மிகவும் சோகத்துடன் அவர்கள் கூறிப்படி செய்வதற்கு இணங்கினான். அந்த நல்ல குரு தந்தையையும் மகனையும் தன்னுடன் கூட்டிச் சென்று ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறி அவர்களைத் தேற்றினார். பெனடிக்கும் பியற்றிசும் தனியாக இருந்தனர். தற்சமயம் தங்கள் துன்பங்களாற் தாக்கப்பட்டிருந்தவர்கள், இந்தச் சோடியை இவ்விதங் கண்டுகளிகூர இருந்தார்கள், ஆனால் அந்த விதமான எண்ணத்திற்கு இப்பொழுது அவர்களுடைய மனங்களிலே இடமில்லாது போயிற்று.

பெனடிக் முதலிலே பேசினான்: “லேடி பியற்றிஸ்! இது வரையிலும் அழுது கொண்டா இருந்தீர்கள்?” என்று கேட்க அவள் “ஆம்! நான் இன்னமும் அழுத்தான் போகிறேன்,” என்று பதிலளித்தாள். “உண்மையாகவே கீரோ மீது வீண்பழி சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது,” என்று பெனடிக் கூற, அவள், “அந்தப் பழியைத் தீர்க்கக்கூடியவனுக்கு நான் எவ்வளவோ கடமையுள்ளவளாக இருப்பேன்,” என்றாள். “அப்படிச் செய்வதற்கு ஏதாவது வழியுண்டா? நாமிருவரும் ஒருவர்மே லொருவர் அன்பாய் இருப்பதால், நான் உனக்காக எதையும் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்” என்று பெனடிக் உரைத்தது தான் தாமதம் அவள், அவனிடம் குளோடியோவைக் கொன்றுவிடும்படி கேட்டுக் கொண்டாள். அவள், “ஆ! இந்த உலகம் முழுவதையும் எனக்குத் தந்தாலும் செய்ய மாட்டேன்,” என்று பதிலளித்தாள். பெனடிக் தன் நண்ப

விடம் வெகு பிரியமாகவிருந்தது மட்டுமல்ல, அவனை யாரோ ஏமாற்றிவிட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் தெரிந்திருந்தான். “என் மைத்துனியை உதாசீனப்படுத்தி இல்லாத பழியை அவள் மேற் சுமத்தி அவளை அவமானப்படுத்திய குளோடியோ ஒரு விலன் அல்லவா? ஆ! நான் ஒரு ஆடவனாக இருந்திருந்தால்!” என்று பியற்றிஸ் வெகு ஆவேசத்துடன் மொழிந்தான்.

“நான் சொல்வதைக் கேள் பியற்றிஸ்” என்று பெனடிக் ஆரம்பிக்கவும் அவள் ஒன்றையுமே காதிற் போட்டுக்கொள்ளாமல் “யன்னலில் நின்று யாருடனோ கதைத்தாளாம்! நன்றாகச் சொல்லிவிட்டார்கள், என் அருமைக் கீரோ! நான் ஒரு ஆடவனாக இருந்திருந்தால், அன்றேல் ஆடவனாக ஒரு நண்பன் எனக்கிருந்தால், உன் அவமானத்தைப் பழிவாங்க மாட்டேனா? நான் விரும்பினாற்போல் ஒரு மனிதனைவிட முடியாது. ஆகையால் பெண்ணாகிய நான் உனக்காக அழுதழுது என் உயிரைப்போக்கிவிடச் சித்தமாயிருக்கிறேன்” என்றெல்லாம் வெகு வேதனையுடன் பேசினாள். பெனடிக் அவளைப் பார்த்து, “சற்றுப்பொறு பியற்றிஸ்; இந்தக் கையின்மேல் ஆணையாக நான் உன்னிடம் அன்பாய் இருக்கிறேன்” என்றான். அதற்கு விடையாக அவள் “அப்படியானால் அந்தக் கையை என் அன்புக்காக ஆணையிடுவதை விட வேறுவிதமாகப் பாவியங்கள்” என்று படபடத்தாள். “குளோடியோ கீரோவுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டான் என்று உன் ஆன்மா சொல்லுகிறதா?” என்று கேட்டதற்கு அவள் “எனக்கொரு ஆன்மா இருப்பது எவ்விதம் உண்மையோ அதேபோலக் குளோடியோ துரோகம் இழைத்து விட்டான் என்பது உண்மை” என விடை பகர்ந்தாள். அவள் விடாப்பிடியாகக் குளோடியோவைக் குற்றவாளி என்று கூறியதன்மேல் அவன், தான் அவனுடன் யுத்தம் செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டான். அவளுடைய கையின்மேல் முத்தமிட்டு விட்டு, “நான் போய்வருகிறேன். எப்படி முடிகிறதோ அப்படி என்னை நினைத்துக்கொள். இப்பொழுது கீரோவிடம் சென்று அவளைச் சமாதானப்படுத்து” என்றுகூறி விடை பெற்றுச் சென்றான்.

கீரேவுக்காக பெனடிக்கைச் சண்டையில் ஈடுபடுவதற்கான முயற்சியில் பியற்றிஸ் இருக்கும்போது, லேயனற்றே அரசுகுமாரனையும் குளோடியோவையும் தன் மகளை அநியாயமாகக் கொன்ற பழியைத் தீர்ப்பதற்காக வாட்போர் புரிவதற்கு அழைத்தான். அவர்கள் அவனுடைய வயசையும் துயரத்தையும் கருத்திற் கொண்டவர்களாய், “எங்களுடன் சண்டைக்கு வராதேயுங்கள், நீங்கள் வயோதிகர், நாங்கள் உங்களுடன் போட்டியிடுவது முறையல்ல” என்று கூறிச் சமாதானப்படுத்தினர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பெனடிக் அங்கே வந்து குளோடியோவைத் தன்னுடன் போர் புரியும்படி தூண்டினான். நண்பர்கள் இருவரும் பியற்றியஸ் தான், பெனடிக்கைத் தூண்டிவிட்டதாகத் தங்களுள்ளே பேசிக் கொண்டார்கள். குளோடியோ அவன் வலுச்சண்டைக்கு இழுத்தபோது அதை வரவேற்றிருப்பான், ஆனால் தெய்வா தீனமாய் கீரே நிரபராதி என்பதை ருசப்படுத்துவற்கான வேறு நிகழ்ச்சி ஒன்று சம்பவித்தது.

பெனடிக்கைப் பற்றி மற்ற நண்பர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அங்கே டொன் ஜோனின் நண்பனும் மாகறற்றின் காதலனுமாகிய பொருக்கியோவை ஒரு நீதிபதி சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்து அரசுகுமாரன் முன்னிலையில் நிறுத்தினார். அவன், தன் கூட்டாளிகளுள் ஒருவனுக்கு டொன் ஜோனின் ஏவலாற்தான் அவ்விதமான குற்றத்தைத் தான் செய்ய நேர்ந்தது, என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது கைது செய்யப்பட்டான்.

குளோடியோவின் முன்னிலையில் பொருக்கியோ நடந்த எல்லா விபரங்களையும் கூறினான். தன் வேண்டுகோளின் படி மாகறற் தன் எசமாட்டியின் உடைகளை அணிந்து யன்னலிலே நின்றதாகவும், அவன் தன்னுடன் பேசியதாகவும், அப்படித் தாங்களிருவரும் பேசிக்கொண்டதைக் கண்ட அரசுகுமாரனும் குளோடியோவும் கதைத்த பெண் கீரே என்று பிழையாக எண்ணிக் கொண்டார்களென்றும் விளங்கப்படுத்தினான். மேலும் ஐயப்பாட்டிற்கு இடமின்றி, அதை நீக்குவதற்குத் தவிராகத் தன் சூழ்ச்சிகள் வெளியாகிவிட்டன எ

றறிந்ததும், டொன் ஜோன் மெசினைவை விட்டு ஓடிவிட்டான். அவன் தன் சகோதரனுடைய கோபத்தை எதிர்க்க முடியாதாகையால் உடனேயே புறப்பட்டுவிட்டான்.

குளோடியோ தன் பிழையை உணர்ந்தபோது கீரேவுக்காக மிகவும் மெய்வருந்தினான். தன் சொல் அம்புகளே அந்தக் களங்கமற்ற மாசுமறுவில்லாத அழகியைக் கொல்லக் காரணமாயிருந்தன என்று அவன் நினைக்குந்தோறும், அவள் உருவம் அவன் முன்னே தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. ஆரம்பத்தில் அவனுக்கு அவள் எப்படியிருந்தாளோ அதே விதமாகவே அவளுடைய தோற்றம் அவனுக்குக் காட்சியளித்தது. அவன் தன் நண்பனாகிய டொன் பீட்றுவுக்கு, பொருக்கியோ பேசும்போது தான் நஞ்சை அருந்தியவன் போலிருந்ததாகக் கூறினான்.

குளோடியோ மிகவும் பச்சாத்தாபமடைந்தவனாய் லேயனற்றேவிடந் சென்று தன் பிழையை மன்னிக்குமாறு வேண்டிக்கொண்டான். அவன் தான் செய்த தவறுக்காக எந்தத் தண்டனை கொடுக்க விரும்பினாலும் தனக்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட மணப்பெண்ணுக்காகத் தான் அதை ஏற்றுக்கொள்வதாகத் தெரிவித்தான். லேயனற்றே அவனை விளித்து, “நானைக் காலையில் என் மகள் கீரேவின் மைத்துனியை நீ விவாகம் செய்துகொள்ள வேண்டும். அவள் தான் இப்பொழுது என்னுடைய வாரிசு, அவள் பெரும்பாலும் கீரேவைப் போலவே இருப்பாள். இதுவே நான் உனக்களிக்குந் தண்டனை.” என்றான். குளோடியோ ஒப்புக்கொண்டு மறுநாட் காலை கோயிலுக்குச் சென்றான். அந்தக் குரு அவனை அந்தப் பெண்ணை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு சொல்ல அவன் ஏற்றுக்கொண்டான். அந்த மணமகள் முகமுடி அணிந்திருந்ததால் அவனுக்கு இவள் யாரென்று அறிய முடியவில்லை. அவன் அவளைப் பார்த்து, “உன்னுடைய கரத்தைத் தா, நீ என்னை விவாகம் செய்துகொண்டால் நான் உன் கணவன்,” என்றான். இந்தப் பெண் அவன் சொன்னதைக் கேட்டுவிட்டு, “நான் உயிருடனிருக்கும்போது உங்களுடைய மற்ற மனைவியாயிருந்தேன்,” என்றான். இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே அவன் முகமுடியை

எடுத்ததும் குளோடியோ தன் கீரோ அங்கு நிற்பதைக் கண்டு சந்தோஷ மிகுதியால் அவனுக்குத் தன் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. அவனுடைய நண்பனும் ஆச்சரியவசத்தனும் “இது கீரோ அல்லவா? இறந்துபோன கீரோதானே!” என்று வியந்தான். பதிலுக்கு லேயனற்றோ, “அவள் மீதிருந்த பழி இருக்கும் வரையிலே தான் அவள் இறந்தாள்,” என்று மொழிந்தான். விவாகச் சடங்கு முடிந்த பின்னர் இந்த அற்புதமான நிகழ்ச்சியைத் தான் விளங்கப்படுத்துவதாக அந்தக் குரு சொல்லிவிட்டு அவர்களுடைய விவாகத்தை நிறைவேற்ற முற்படவும் பெனடிக் அவரை இடைமறித்துத் தன்னையும் பியற்றிணையும் அதே நேரத்தில் மணமுடித்து வைக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். பியற்றிஸ் அதற்கு உடன்பட விருப்பமில்லாதது போற் காட்டினான். பெனடிக் கீரோவிடமிருந்து தான் அறிந்துகொண்ட விஷயத்தைக் கூறி, “நீ என்னைக் காதலிப்பதாக கீரோவிடமிருந்து நானறிந்ததால் உன்னை ஏற்றுக்கொள்ளச் சம்மதித்தேன். நான் உன்னை மணம்புரிய விருப்பமில்லாதிருந்த போதும் நீ என் அன்பு கிடைக்காவிட்டால் இறந்துவிடுவாய் என்றறிந்தேன், ஆகையால் உன்னைக் காப்பாற்றுவதற்காக நான் முன் வந்தேன்” என்று இடித்துக் காட்டினான். அவளும் அதே விதமாகவே அவன் மீதிரக்கங் கொண்டு அவன் உயிரை மீட்பதற்காகவே விவாகத்திற்கு உடன்பட்டதாகக் கூறினான். இருவரும் தங்கள் எண்ணங்களை வெளியிடுவதற் சளைக்கவில்லை. பிறருடைய தூண்டுதலினாலேயே ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதென்பதை அவர்கள் அறிந்துகொண்டார்கள். எப்படியாயினும் இந்தப் புத்திக்கூர்மையுடைய பைத்தியங்கள் இரண்டும் இறுதியிற் சமாதானமடைந்து கீரோவின் விவாகச் சடங்கு நிறைவேறிய பின்னர் தாங்களும் மணம் புரிந்து கொண்டார்கள். அதே குரு தான் அவர்களையும் பிணைத்து வைத்தார். டொன் ஜோன் மறைந்து விட்டபோதும் அவனைத் தேடிப் பிடித்து மறுபடியும் மெசினாவுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். இந்தச் சூழ்ச்சிக்காரனுக் கேற்ற தண்டனை, அவன் மெசினாவுக்கு வரும்போது அவன் பார்வையிலே நடந்த அந்த மகிழ்ச்சியான சம்பவங்களும் மண விருந்துகளும் கொண்டாட்டங்களும் அமாம். அவனுடைய எண்ணங்கள் நிறைவேறாததால் ஏற்பட்ட நற்பலன்களைப் பார்த்து அனுபவித்தான்.

டென்மார்க்கின் அரசினங்குமரன் ஹாம்லெற்

டென்மார்க்கின் அரசிளங்குமரன் ஹாம்லெற் (Hamlet, Prince of Denmark)

டென்மார்க் (Denmark) அரசனாகிய ஹாம்லெற் திடீரென மரணமடைந்த பின்னர் அவனுடைய மனைவியாகிய இராணிகேட்டுட் (Gertrude) தன் மைத்துனனும் இறந்த அரசனின் உடற்பிறப்பாளனுமாகிய குளோடியஸ் (Claudius) என்பவனைத் தன் கணவன் மரித்துச் சரியாக இரண்டு மாசங்கள் செல்ல முன்னரே விவாகம் செய்து கொண்டதன் பொருட்டு அத்தேசத்தினர் அவனை ஓரக்கண்ணற் பார்க்கத் தொடங்கினர். புத்திக்குறைவோ அல்லது உணர்ச்சிக் கேடோ இதற்குக் காரணம் என ஐயமுற்றனர். ஏனெனில் குளோடியஸ் என்பவன் தன் அண்ணனுக்கு எந்த விதத்திலும் எதிரான வகையே இருந்தான். அவனுடைய விகாரமான வெளித்தோற்றத்தைப் போலவே அவனுடைய நெறியற்ற குணதீசயங்களும் இருந்தன. அநேகர் அவன் தன் தமையனின் விதவை அரசியை மணந்து அரசனாகலாம் என்ற எண்ணத்தால் இறந்த அரசனைச் சதிகேடாகக் கொன்றிருக்கலாம் என்று எண்ணத் தொடங்கினர்; ஏனெனில் அரசை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அரசிளங்குமரனாகிய ஹாம்லெற் உயிரோடிருந்தான்.

தன் தந்தையைத் தெய்வத்திற்குச் சமானமாக எண்ணி மதித்து நடந்து வந்த அரசுகுமாரனுக்குத் தன் தாயின் செய்கை கட்டோடு பிடிக்கவில்லை; அவன் தந்தையை இழந்து விட்ட துக்கத்தினாலும் தாயின் செய்கையால் ஏற்பட்ட அவமானத்தாலும் மனங்குன்றி எந்நேரமும் துயரமுடையவனாகக் காணப்பட்டான். இதனால் அவன் மகிழ்ச்சியை மறந்து சோர்வுடையவனாகவும் சோபையில்லாதவனுமாகக் காணப்பட்டான்.

புத்தகங்களைப் படிப்பதை வெறுத்தான். அரசகுமாரனுக்கு வேண்டிய பயிற்சிகளை ஒதுக்கித்தள்ளினான்; உலகம் அவனுக்கு உவப்பில்லாததாக இருந்தது. அது நல்ல புஷ்பங்களெல்லா வற்றையும் ஜிரணிக்கச் செய்துவிடுங் களைகள் நிறைந்த ஒரு தோட்டத்திற்குச் சமானமாக இருந்தது. தன் பதவியை இழந்தது அவனுக்குப் பெரிதும் அவமானமாக இருந்தபோதும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவனுடைய தாய் தன் தந்தையின் ஞாபகமின்றி இருப்பதே பெரிதும் கவலையாக இருந்தது. எப்படிப்பட்ட தந்தை! எப்படிப்பட்ட அன்பும் எப்படிப்பட்ட மென்மையுமுள்ள கணவன்! அது மாத்திரமா? அவள் எப்பொழுதும் அன்பும் கீழ்ப்படிவுமுள்ள மனைவியாக நடந்து கொண்டாளே! அவர் தோளின் மீது சாய்ந்து கொண்டு அவர் மீது தன் அன்பு வளர்ச்சியடைந்து விட்டது போற் காணப்பட்டாளே! இப்படியிருந்தும் அவர் இவ்வுலகை நீத்துச் சரியாக இரண்டு மாசங்கள் கூடச்செல்லவில்லை, அதற்கிடையில் அவருடைய தம்பியை மணந்து கொண்டாள். இந்த விவாகம் தகுதியற்றதும், சட்டத்திற்கு விரோதமானதுமாக இருக்கவும் எவ்வளவு விரைவாகக் காரியத்தை நடத்தி விட்டாள். அவன் எள்ளளவேனும் அரசு பதவிக்கேற்றவனல்ல, அப்படிப்பட்ட ஒருவனைத் தன் கணவகை ஏற்றுக் கொண்டாளே. இது தான் அந்த அரசிளங்குமரனின் இரு தயத்தை வாட்டி வதைத்தது. அவன் தன் இளமைக்குரிய பண்புகளை இழந்து மனத்திலே ஒரு திரையை உண்டாக்கிக் கொண்டான்.

புதிய அரசனும் அவன் தாயும் அவனை அந்தத் தன்மையினின்றும் விலக்குவதற்கு எடுத்த முயற்சிகளெல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீர் போலாயின. அவன் எப்பொழுதும் தன் தந்தைக்காக அணிந்த கறுத்த உடைகளையே தரித்துக் கொண்டு அரண்மனையிலிருப்பான். தாய் மறுவிவாகம் செய்த அன்றே அல்லது வேறெந்தச் சந்தோஷமான தினங்களிலோ அவன் அந்த உடையை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. இராணி விவாகம் செய்த அந்த நாள் அவனுக்கு அவமானத்தைத் தரும் ஒரு நாளாகவே தென்பட்டது.

அவனுக்குத் தன் தந்தையின் மரணத்திற்குச் சரியான காரணம் தெரியாதது பின்னுமோர் இக்கட்டாக இருந்தது. குளோடியஸ், அரசன் பாம்பு தீண்டி இறந்துவிட்டதாகச் சொல்லியிருந்தான்; ஆனால் ஹாம்லெற்றுக்கு அந்தப் பாம்பு அவனுடைய சிறிய தந்தையே என்ற ஐயம் இல்லாமலிருக்கவில்லை; வெளியாகக் கூறவேண்டுமாயின் அவன் தந்தையை அரசு பதவிக்காகக் கொன்றவனென்றும் இப்பொழுது அந்தப் பாம்பு சிம்மாசனமேறி அரசு புரிகிறதென்றும் அவன் தெரிந்து கொண்டான். அவன் தன் தந்தையின் மரணத்திற்குத் தன்னைப் பெற்ற தாய் எந்த வகையில் எத்துனை உதவியாயிருந்தாள் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியாததால் பெரிதும் வேதனைப்பட்டான்.

அரண்மனைக்கு எதிரேயிருந்த மேடையொன்றில் இரவில் யுத்தவீரர் சிலர் காவல் காப்பது வழக்கமாக இருந்தது. அவர்களில் சிலர், அடுத்தடுத்த இரவுகளில், நடுச்சாமமளவில் இறந்துவிட்ட அரசனின் தோற்றத்தைக் கண்டதான ஒரு வதந்தி அவர்களுக்கிடையே நிலவியது. இது அரசினாங்குமரனின் சென்க்கெட்டியது. அவனுக்கு உற்ற நண்பனை கொளேஷியோ(Horatio)என்பவன் அவர்களில் ஒருவனாய் இருந்தான். அவன் அந்த வதந்தி உண்மையென்றும் அரசன் தோற்றமளிக்கும்போது அணிந்திருந்த உடை தலைநின்று கால்போக யுத்த உடையென்றும், அந்த உடை அவர் அரசனாக இருக்கும் போது அணிந்த அதே உடையென்றும், மணி பன்னிரண்டு அடித்ததும் தோற்றம் வெளிப்படுகிறதென்றும், முகம் வெளி நித் துக்கமாகக் காணப்படுகிறதென்றும், பேச்சுக்கொடுத்தால் விடை கூறுவதில்லையென்றும் ஒரே ஒரு முறை ஏதோ சொல்ல எத்தனிக்க அந்தச் சமயத்தில் காலைக் கோழி கூவவும் தோற்றம் திடீரென மறைந்து விட்டதென்றும் தானறிந்த வற்றை ஹாம்லெற்றுக்குக் கூறினான்.

இந்தப் புதினங்களை அறிந்த அரசகுமாரன் அன்றிரவு தானுங் காவலாளிகளுடனிருந்து அந்தத் தோற்றத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென விரும்பினான். அவன் தன் தந்தை அப்படித் தோற்றுவதற்கு ஏதோ நியாயமிருக்க வேண்டு

மென்று எண்ணினான். அவர் ஏதோ சொல்வதற்காகவே வருகிறார் என அவனுடைய அந்தராத்மா கூறிற்று. ஆகவே, இரவின் வருகையை ஆவலோடு எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இரவு வந்ததும் அவன் கொறேஷியோவுடனும் மாசலஸ் (Marcellus) என்ற பிறிதோர் காவற்காரனுடனும் மேடைமீது காத்து நின்றான். அன்றிரவு வழக்கத்துக்கு மாறாக வெகு குளிர் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. காற்று உடம்பை வருத்துவதாயிருந்தது. மூவரும் இந்தக் குளிரைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சொற்ப நேரமானதும் கொறேஷியோ தோற்றம் வருவதாக அறிவித்தல் கொடுத்தான்.

அந்தத் தோற்றத்தைக் கண்டதும் ஹாம்லெற் ஆச்சரியமும் திகிலும் கொண்டவனானான். ஆரம்பத்திலேயே அவன் தேவதூதர்களை அழைத்து தங்களைக் காத்துக்கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்தான். அந்தத் தோற்றம் நல்லதோ, கெட்டதோ, அது நன்மைக்காக அல்லது தீமைக்காக வந்ததோ எனத் தெரியாமற் திகைத்தான். ஆனால் படிப்படியாகத் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அத்தோற்றத்தைப் பார்த்தான். தன் தந்தையே அங்கே காணப்படுவதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவர் உயிருடனிருக்கும்போது எப்படிக்காணப்பட்டாரோ அசல் அதே விதமாகவே அவனுக்குத் தென்பட்டது. முகம் மாத்திரம் மிகவுந் துன்பமடைந்து காணப்பட்டதால் அவனுக்கு அதோடு பேசவேண்டுமென்ற ஆவல் தூண்டிற்று. அவன் அதை, “ஹாம்லெற்”, “அரசே!” “அப்பா!” என்றெல்லாம் அழைத்தான். பின்னர், “ஏன் நீங்கள் உங்கள் கல்லறையினின்றும் வெளிக்கிட்டீர்கள்? நாங்கள் உங்களை அங்கே அமைதியாக அடக்கம் செய்தோமல்லவா? தற்சமயம் நீங்கள் மறுபடியும் இந்த உலகத்திற்கு ஏன் திரும்பி வந்திருக்கிறீர்கள்? உங்களுக்குச் சமாதானத்தைத் தரக்கூடிய எதுவும் நாங்கள் செய்யவேண்டியிருந்தால் அதென்ன என்று தயை கூர்ந்து சொல்லுங்கள்” என்றெல்லாம் இறைஞ்சிக் கேட்டான். அந்த உருவம் அவனுக்கு சாடை காட்டித் தாயிருவரும் தனியே பேசவேண்டுமென்ற விதமாக அவனை அழைத்தது. ஆகை

யால் அவன் அதைப் பின்பற்றிச் சென்று எங்கேயாவது தொலைவிலே பேச எண்ணங்கொண்டு புறப்பட எத்தனிக்கவும், கொறேஷியோவும், மாசலசும் அவனைப் போகவேண்டாமென்று தடுத்தார்கள். அவர்கள் அது அவனை எங்கேயாவது கடலுக்கோ அல்லது குன்றின் உச்சிக்கோ அழைத்துச் சென்று ஏதாவது பயங்கரமான தோற்றத்தினால் அரசகுமாரனின் புத்தியைப் பேதலிக்கச் செய்யக்கூடுமென்று பயந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய வேண்டுகோளையோ அன்றேல் புத்தி மதிகளையோ அவன் காதிலே போட்டுக்கொள்ளவில்லை; ஏனெனில் அவனுக்குச் சீனியத்தில் வெறுப்பும், அலுப்புமிருந்ததால் அவன் தன் உயிருக்காகப் பயப்படவில்லை. ஒரு சிங்கத்தின் வலிமை தன்னிடமிருப்பதுபோற் தோன்றவும் நண்பர்களுடைய பிடியினின்றும் விலகி அவர்களை உதறித் தள்ளி விட்டு அந்த உருவத்தையே பின்பற்றிச் சென்றான்.

இருவரும் தனியான இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததும் அந்தத் தோற்றம் அமைதியைக் குலைத்து அவனுடன் பேசியது. “நான் உன் தந்தையாகிய ஹாம்லெற் அரசன்; நான் மிகக் குருமரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டேன்; உன் சிறியதந்தையும் என் தம்பியுமாகிய குளோடியஸ், தான் என் மனைவியை மணந்து அரசவைதற்காக அந்தக் கொலையைச் செய்தான்; நான் வழக்கம்போல் ஒரு மத்தியானம் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது அந்தத் துரோகி முற்றிலும் நச்சத்தன்மை நிறைந்த (henbane) கென்பேனின் சாற்றை என் காதிற்குட் பிழிந்து விட்டான். இந்த நஞ்சு மனிதனின் உயிருக்கு மிகவும் அபாயத்தை விளைவிக்கக்கூடியது; அது ரசம்போன்ற விரைவுடன் நரம்பெங்கும் செறிந்து, இரத்தத்தைக் கொதிக்கச் செய்து, தோலெங்கும் ஒருவிதமான சூட்டத்தைப் பரப்பிவிடும். இந்த விதமாகத்தான் நான் கொலைசெய்யப்பட்டேன். நீ என்மேல் உண்மையான அன்புள்ள மகனாயிருந்தால் இந்தப் படுகொலைக்காகப் பழிவாங்கவேண்டும்; உன் தாய் என்னை மறந்து அந்தக் கொலைஞனை விவாகம்செய்து நெறி தவறிவிட்டதைப் பற்றி என்மனம் மிகவும் துன்பப்படுகிறது; எப்படியிருந்தாலும் நீ அவளுக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யவேண்டாம். அவளைக் கடவுள் தண்டிக்கட்டும்; அவள் மனச்சாட்சியும் அவளை லேசில்

விடாது” என்று தான் எப்படித் திடீர்மரணத்திற்கு ஆளாக வேண்டியிருந்ததென்பதை அந்த உருவம் விபரமாகக் கூறியது. எல்லாவற்றையும் கேட்ட அரசகுமாரன் அது கேட்டுக் கொண்டபடியே தான் யாவற்றையும் செய்து முடிப்பதாகச் சொல்லவும் அந்தத் தோற்றம் பளிச்சென மறைந்துவிட்டது.

அந்த நேரம் தொடக்கமாக, ஹாம்லெற் மற்ற விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து அந்தத் தோற்றம் சொன்னவற்றையே ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானம் செய்துகொண்டான். தானறிந்த உண்மையைத் தன் உற்ற நண்பனான கொரேஷியோவுக்குமாத்திரம் கூறிவிட்டு அவனையும் மாசெலசையும் தாம் அன்றிரவு கண்ட தோற்றத்தைப்பற்றி எவருக்கும் கூறவேண்டாமென்று வாக்குறுதி கேட்டுக்கொண்டான்.

ஏற்கெனவே அமைதி குலைந்து பலவினமுற்றிருந்த அரசகுமாரன் தன் தந்தையைக் கண்ட காட்சியினாலேற்பட்ட பயங்காரணமாகப் புத்தி சுவாதீனமற்றிருந்தான். இந்த நிலை நீடித்திருந்ததால் தன் சிறியதந்தை தன்னைப் பரிசோதனைக்கு ஆளாக்கி விடக்கூடுமென எண்ணி உண்மையிலே ஒரு பைத்தியம் பிடித்தவன்போல நடக்கவேண்டும் என்று திட்டமிட்டான். ஏனெனில் அவன் தன் கொடுமையான சிறியதந்தை தன்மேல் எவ்வித ஐயப்பாடுயில்லாமல் இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பினான். ஒரு பைத்தியக்காரன் என்ன செய்வான் என்ற எண்ணத்தை அவனிடம் வளர்க்க முயற்சித்தான். ஆகவே அவன் தன் உடை, பேச்சு, நடத்தை எல்லாவற்றிலும் ஒரு அலட்சியமும் அலங்கோலமும் தோற்றும்படி நடந்துகொண்டான். அரசனும் அரசியும் அவன் காதற்பித்தினால் அவ்விதம் நடக்கிறான் என்று எண்ணிக்கொண்டனர்.

இந்தக் கோலத்துடன் நடக்க ஆரம்பிக்க முன்னர் ஹாம்லெற் அரசகுமாரன் ஓவீவியா (Ophelia) என்னும் ஒரு அழகியை வெகுவாகக் காதலித்தான். இந்தப் பெண், அரசனின் அந்தரங்க ஆலோசனையாளர்களில் முதன்மையானவனான, பொலோனியசுடைய (Polonius) மகளாவள். கடிதங்கள்,

மோதிரங்கள் வேறு பரிசுகளெல்லாம் அவளுக்கு அவன் காலத்திற்குக்காலம் அனுப்பி அவளுடைய காதலைத் தான் விரும்புவதாக அறிவித்திருந்தான். அவளும் அவற்றை நம்பி அவன்மேற் காதல் கொண்டிருந்தாள். தற்சமயம், அவன்மேற் கொண்ட அந்த நிலைமையில் அவளை அவன் கவனிக்கவில்லை; அன்றியும் அவளை அன்பின்றி அசட்டையாகவும் நடத்த முயற்சித்தான். ஆனால் அந்தக் கட்டழகி அவளை அதற்காகக் கோபித்துக்கொள்ளவில்லை. அவன் தன்னை அவ்விதம் நடத்துவது அவன் மனத்திலுள்ள ஏதோ குறைபாட்டினூற்றான் என்று நினைத்து அவனுடைய முன்னைய குணதீசயங்களைப் பற்றியும் உன்னதமான நடத்தையைப் பற்றியும் சிந்திக்கலானான்.

அரசுகுமாரனின் மனம் பழிவாங்கும் ஒரே எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தபோதும் இடையிடையே அவன் ஓவிலியாவை நினைத்துத் துன்புறுவான்; தான் அவளை அனாவசியமாக அன்பின்றி நடத்துவதுபோலத் தோன்றும் வேளைகளில் அவளுக்குத் தன் அன்பை வெளிப்படுத்திக் கடிதங்கள் வரைந்து அனுப்புவான். அவற்றிலே சில இடங்களிலே அவனுடைய தற்போதைய நிலைமை வெளிப்பட்டபோதும் சில பகுதிகளிலே மிகவும் அன்பாகவும் உபசாரமாகவும் இருக்கும் ஆகவே பொதுவாக நோக்கின் அந்த அழகியின்மேல் அவன் ஆழ்ந்த காதலுடையவன் என்பது புலனாயிற்று. அப்படித் தான் அந்தப் பெண்ணரசியும் நினைத்து மனத்தைச் சமாதானப் படுத்திக்கொள்வாள். அவன் ஒருமுறை எழுதியிருந்த கடிதத்தை ஓவிலியா தன் தந்தைக்குக் காட்டவும் அவன் அதை அரச தம்பதிகளுக்குக் காட்டினான். அதைப் படித்துப் பார்த்த அரசி தன் மைந்தனின் பைத்தியம் அந்த நல்ல பெண்ணுக்காகவே என்றெண்ணி அவளிடத்திருக்கும் நற்குணங்கள் அவனுடைய நிலைமையைச் சீக்கிரம் மாற்றி அவனைக் குணப்படுத்திவிடும் என்று நம்பினான்.

ஹாம்லெற்றின் விசாரம் அதிலும் பார்க்க ஆழமானது என்றும் அதை அவள் நினைத்த விதமாகக் குணப்படுத்த முடியாது என்பதையும் அவள் அறிந்தாளில்லை. அவன் தன்

தந்தையின் கட்டளை நிறைவேறும்வரையில் மனநிம்மதியற்றவனாகித் தவித்தான். அவன் கண்டதோற்றம் அவன் கற்பனையில் எந்நேரமும் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. தன் தந்தையைக் கொன்றவனைப் பழிவாங்காமலிருக்கும் ஒவ்வொரு மணித்தியாலமும் ஒரு பாவமுட்டையைப் போல அவனுக்குப் பாரமாயிருந்தது. எந்நேரமும் காவலாளிகள் புடைகுழவிருக்கும் அந்தக் கொலைஞனை எப்படிக் கொன்று பழிதீர்ப்பது என்று அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. அவர்கள் இல்லாத சமயங்களில் அரசனுடன் அவனுடைய தாயிருந்ததால் அவனுடைய நோக்கம் அப்பொழுதும் தடைப்பட்டது. சில சமயங்களிலே அந்தக் கெட்டவன் தன் தாயின் கணவனாக இருக்கிறானே என்று அவன் நினைக்கும்போது சற்று இரக்கம் உடையவனாகித் தன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றத் தயங்குவான். அவனுடைய இயற்கையான மென்மைச் சபாவம் மனிதனை மனிதன் கொலைசெய்வதையே வெறுத்தது. அன்றியும் அவனுடைய எல்லை கடந்த துயரமும் உணர்ச்சிகளின் சோர்வும் எந்த ஒரு கருமத்தையும் தொடர்ந்துசெய்ய முடியாமற் தடுத்தன. இந்த நிலையில் அவனிடத்துத் தன் தந்தையின் தோற்றத்தைப் பற்றிய பல ஐயங்கள் நிகழ்ந்து கெரண்டிருந்தன. “அந்த உருவம் உண்மையிலே என் தகப்பனார்தான் அல்லது ஒரு பிசாசு அந்த வடிவத்தில் வந்ததா? என் சோர்ந்த நிலைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு என்னை ஏவிக் கொலைபுரியச் செய்வது தான் அதன் நோக்கமோ?” என்றெல்லாம் எண்ணி எண்ணி மனத்தைக் குழப்பினான். இறுதியில் இந்தத் தோற்றத்தைவிட வேறு உண்மையான காரணங்களை அறிந்தே இந்தக் கொலையைச் செய்தல் வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

இவ்வாறு அவன் மனம் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த போது சில நடிகர்கள் அரண்மனைக்கு வந்தார்கள். இவர்கள் முன்னரும் வந்திருந்தார்கள். அப்போதெல்லாம் ஹாம்லெற் அவர்களிடத்து மிகவும் பிஃயமாயிருப்பான். முக்கியமாக ற்ரோய் (Troy) நகரத்தின் அரசனாகிய பிறயமுடைய (Priam) மரணத்தைப் பற்றியும் அவனுடைய அரசி கெகியூபா (Hecuba) அதற்காகத் துக்கிப்பதுமாகிய பகுதியைப் பேசும் ஒரு

வனிடத்து அதிகமான மோகங் கொண்டிருந்தான்; அந்தப் பகுதியைக் கேட்பதில் அவனுக்கு அளவிலா விருப்பம். ஆகையால் இந்தப் பழைய நண்பர்களை அவன் வரவேற்று அந்தப் பகுதியைத் தான் கேட்க விரும்புவதாகத் தெரிவித்தான். அந்த நடிகள் வெகு திறமையாக அக் கிழ அரசனின் குரூர கொலையையும், அவனுடைய பிரசைசுகளும் நகரமும் நெருப்பினால் அழிந்துபோவதையும், அரசி துக்கமேலீட்டால் பைத்தியமாய் வெற்றுக் கால்களுடன் அரண்மனையில் மேலுங் கீழுமாக ஓடுவதையும், பைத்தியத்தில் கிரீடத்திற்குப் பதிலாக ஏதோ இலை குழைகளாலாக்கப்பட்ட ஒன்றையும், ராணிக் குரிய உடைகளுக்குப் பதிலாக ஒரு கம்பளிப் போர்வையையும் போர்த்துக்கொண்டு ஓடித் திரிவதையும், அப்பொழுதே நடக்கின்ற உண்மைக் காட்சிபோலச் சித்திரித்துக் காட்டிய போது அங்குள்ள எல்லோர் மனத்தையும் அது கொள்ளை கொண்டு உண்மையாகவே அழச் செய்துவிட்டது. நடிகள், தானே தழதழத்த குரலிற் பேசிக் கண்ணீரும் சொரிந்தான். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த இராணிக் காகச் சளங்கள் அந்த நடிப்புத் திறமையிலே கண்ணீர் விடுகிறார்களென்றால் உண்மையிலே தன் அருமைத் தந்தை கொலையுண்டு இறந்திருக்கவும் தான் அவ்வளவு உணர்ச்சி கெட்டவகை இருக்கிறேனே என்று அவன் வருந்தினான். ஆகையால் நடிப்பையும் நடிகர்களைப் பற்றியும் அவன் சிந்திக்கலாண். அப்பொழுது பளிச்சென்று அவனுக்கு ஒரு விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஒரு கொலைஞன், மேடையிலே நடந்த நாடகம் ஒன்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அங்கே ஒரு வளை ஒருவன் கொலை செய்வதாகக் காட்டப்பட்டது. அந்தக் கொலைக்குரிய சம்பவங்கள் பெரும்பாலும் அவன் செய்த கொலையைப் போன்றிருக்கவே அவனால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கச் சகிக்கவில்லை. உடனே தான் செய்த அக் கிரமச் செயலை வெளியிட்டு விட்டான். இது ஞாபகத்தில் எழுந்ததும் அவன் அந்த நடிகர்களைக்கொண்டு தன் தகப்பனார் கொலையுண்டு இறந்ததைப் போன்ற ஒரு காட்சியை மேடையில் நடிக்கச் செய்து அதன் பயனாகக் குளோடியசின் முகத்திலேற்படும் மாறுதல்களையும் இதர

விஷயங்களையுங் கவனித்து, உண்மையில் அவன் தான் அரசனை அப்படிக்கொண்டு என்று தீர்மானிக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தான். நடிகர்களிடம் அப்படியான ஒரு சிறு நாடகம் தயாரிக்கும்படி கூறி அது மேடையில் நடிக்கப்படும்போது அதைப் பார்ப்பதற்காகக் குளோடியசையும் தன் தாயாரையும் அழைத்திருந்தான்.

அந்த நாடகத்தின் கதை வீயன்னூ (Vienna) நகரத்திலே ஒரு சிற்றரசரைக் கொன்ற கதை; அரசரின் பெயர் கொன்சாக்கோ, (Gonzago) அவன் மனைவியின் பெயர் பப்ரிஸ்ரா, (Baptista) சிற்றரசருக்குக் கிட்டிய சொந்தக்காரனை லூசியானஸ் (Lucianus) என்றவன் அந்த அரசரை அவருடைய தோட்டத்திலே நஞ்சுட்டிக் கொன்றுவிட்டுத் தான் இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். சில நாட்களுக்குள் பப்ரிஸ்ராவை மணமும் செய்துகொண்டான்.

இந்த நாடகம் தனக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு சூழ்ச்சி என்பதை அறியாமல், குளோடியஸ் அரசியுடனும் மற்றும் அரசன்மனைப் பிரமுகர்களுடனும் சமூகமளித்திருந்தான். அரச குமாரனாகிய ஹாம்லெற் அவனை நன்கு கவனிப்பதற்காக அவனருகிலே இருந்தான். நாடகம் முதலிலே கொன்சாக்கோவுக்கும் அவன் மனைவிக்குமிடையே நடந்த ஒரு சம்பாஷணையுடன் ஆரம்பமாயிற்று. பப்ரிஸ்ரா தன் கணவனிடம் நிறைந்த அன்பு பாராட்டி, அவன் இறந்து தானிருக்கவேண்டி நேரிட்டால் தான் மறுவீவாகம் செய்து கொள்வதில்லையென்றும் அப்படிச் செய்யும் பெண்கள் தங்கள் முதற் கணவர்களைக் கொலை செய்த கெட்ட பெண்களாகவே இருப்பரென்றுங் கூறினாள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் குளோடியசும் அவனுடைய அரசியும் விகாரமடைந்த முகத்தினராகக் காணப்பட்டனர். கதைப் போக்கின்படி லூசியானஸ் சிற்றரசருக்கு அவருடைய தோட்டத்திலே வைத்து நஞ்சுட்டும் அந்தக் காட்சி வந்ததும், குளோடியஸ் காலஞ் சென்ற தன் சகோதரனுக்குத் தான் தோட்டத்திலே எப்படி நஞ்சு வைத்தான் என்ற ஞாபகம் வந்திருக்கவேண்டும். அவனுடைய மனச் சாட்சி அவனைக் குத்தியதால் அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து

தனக்குச் சுகமில்லையென்று கூறிவிட்டுத் தன் அறைக்குச் சென்றுவிட்டான். அரசன் போய்விட்டானாகையால் நாடகம் நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. தற்போது ஹாம்லெற்றுக்குத் தன் சிறிய தந்தை கொலைக் குற்றவாளியென்பதற்குப் போதிய சான்று கிடைத்து விட்டது. அவன் தன் நண்பனாகிய கொரேஷியோவுக்குத் தான் கண்ட உருவங் கூறியது முற்றிலும் உண்மையென்று விளங்கப்படுத்தினான். எப்படித் தன் பழியைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாமென்று அவன் ஆலோசித்து ஒரு திட்டம் போடுவதற்கு முன்னர் அவனுடைய தாய் அவனைக் காண விழைவதாக அவனுக்குத் தகவல் கிடைத்தது.

அரசன் விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்ட படியாற் தான், தன் மகனை அரசி வரவழைத்தாள். அவனைக் கண்டதும் அவன், “இப்பொழுது நீ நடந்துகொள்ளும் விதம் எங்களிருவருக்கும் எவ்வளவு வெறுப்பாயிருக்கிறது என்று நீ அறியவில்லைப் போலும். நீ உன்னுடைய தந்தையைக் கோபங் கொள்ளச் செய்துவிட்டாய்” என்று அவன்மேற் குற்றஞ் சாட்டினான். “தந்தை” என்ற சொல்லை தன் அருமைத் தகப்பனரைக் கொன்ற அந்தப் பாவிக்குத் தன் அன்னை உபயோகித்ததைக் கேட்ட அரசகுமாரன் சினங்கொண்டவனாய், “அம்மா! நீங்கள் என் அப்பாளைக் கோபப்படுத்திவிட்டீர்கள்” என்றான். அவன் தாய் அதற்கு “அது ஒரு சோம்புத்தனமான விடை” என்றான். அவன், “வினாவுக்கேற்ற தகுதியுடையது” என்று பதிலிறுத்தான். அரசி, “நீ யாருடன் பேசுகிறாய் என்பது உனக்குத் தெரிகிறதா?” என்று கேட்டாள். அவன், “ஐயோ! மறந்துபோக முடியுமானால் என் விருப்பம் நிறைவேறிவிடும். நீங்கள் இராணி. உங்கள் கணவனின் தம்பியின் மனைவி, என்னுடைய தாய். நீங்கள் அப்படியெல்லாம் இல்லாவிட்டால் மிக நன்றாக இருந்திருக்கும்” என்றான். அப்பொழுது அரசி, “உனக்கு என்னுடன் மரியாதையாகப் பேச முடியா விட்டால் உன்னுடன் பேசக்கூடியவர்களை அனுப்புகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு குளோடியசை அனுப்ப எழுந்தாள்.

ஹாம்லெற் அவளுடைய மணிக்கட்டிலே பிடித்து அவளை உட்காரச் செய்தான். அவன், அவள் தற்சமயம் நடத்தும் பொல்லாப்பான நெறிபிறழ்ந்த சீவியத்தைப்பற்றி அவளுடன் பேசி அவளைத் திருந்தும்படி செய்யலாமா என்ற யோசனையுடன் தான் அவளைப் பலாத்காரமாக இருக்கச் செய்தான். அவன், அவன் பைத்தியத்தினால் ஏதாவது தீங்கு செய்துவிடக்கூடுமென்று பயந்து கூச்சலிட்டான். அவளுடைய சத்தத்தைக்கேட்டு யாரோ திரைக்குப் பின்னாலிருந்து, “இராணிக்கு-உதவீ செய்யுங்கள்” என்று சொல்லுவதைக் கேட்ட அரசுகுமாரன், குளோடியஸ்தான் அப்படி மறைத்து நின்று நுக்கிறானென நினைத்துக் குரல் வந்த திக்கை நோக்கித் தன் வாளால் ஒரு எலியைத் தாக்குவதுபோலத் தாக்கினான். குரல் வரவரத் தேய்ந்து அடியோடு நின்றுவிட்டது. அதலை அங்கேயிருந்த ஆள் இறந்துவிட்டானென எண்ணிக் கொண்டு அவன் அந்தச் சடலத்தை வெளியே இழுத்தெடுத்தான். அது பொலோனியசுடையதாக இருந்தது. அரசன் அவளை மறைந்திருந்து தாய்க்கும் மகனுக்குமிடையில் நடக்கும் சம்பாஷணையைக் கவனிக்கும்படி சொல்லியிருந்தான். அவன், அரசி ஹாம்லெற்றின் அன்னையாக இருந்ததால் தன்னிடம் உண்மையை உரைக்காமல் இருக்கக்கூடுமென்று பயந்துதான் அத்தக் குணக்கேடான தன் அந்தரங்க ஆலோசகனை பொலோனியசைத் திரைக்குப் பின்னால் மறைத்திருக்கும்படி கேட்டிருந்தான். சடலத்தைக் கண்ட அரசி “ஐயோ! நீ என்ன அக்கிரமமான செயலைச் செய்துவிட்டாய்!” என்றாள். பதிலுக்கு அவன், “நீ செய்த கருமத்திலும் பார்க்கக் கெட்டதல்ல. நீ உன் கணவனைக் கொன்றுவிட்டு அவருடைய தம்பியை விவாகம் செய்துகொண்டாய்” என்று கூறினான். அவனுக்குத் தற்சமயம் தன் தாயிடம் வெளிப்படையாக எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லிவிட வேண்டும் போன்றிருந்தது.

பெற்றோருடைய குற்றங்களைப் பிள்ளைகள் பாராட்டிப் பேசுவது தகாத செயலாக இருந்தபோதும் மிக அக்கிரமமான செயல்களைச் செய்பவர்களுக்கு ஓரளவு ஆத்திரத்துடன்

னும் கோபத்துடனும் பிழைகளை எடுத்துக்காட்டிப் பேசித் திருந்தச் செய்வது குற்றமில்லாத காரியம் என்று எண்ணி னன் ஹாம்லெற். ஆகவே அன்ணையை விளித்து “நீங்கள் மிகப் பாவமான செயலைச் செய்திருக்கிறீர்கள். என் தந்தையை முற்றிலும் மறந்து அவரைக் கொலை செய்தவனும் குரூரமான குணமுடையவனுமான அவருடைய தம்பியை இரண்டே மாதங்கள் செல்வதற்கிடையில் விவாகஞ் செய்துகொண்டீர்கள். நீங்கள் என் அருமைத் தந்தையை மணம்புரிந்த போது செய்த சத்தியங்கள் யாவற்றையும் மறந்துவிட்டீர்கள். அவர்மேல் நீங்கள் காட்டிய அன்பு போலியானதாக இருந்திருக்க வேண்டும், பெண்களை ஒருபோதும் நம்பக் கூடாதென்பதற்கு இலக்காக நீங்கள் நடந்துகொண்டீர்கள். உங்களுக்குச் சமயம், பரிகாசத்திற்குரிய ஒரு பொருளென்ற மதிப்புத்தானிருக்கிறது. நீங்கள் செய்த பிழையைக் கண்டு ஆகாயமே வெட்கப்படுகிறது. பூமி உங்கள் பாரத்தைத் தாங்க மறுக்கிறது” என்றிவ்வாறு அவருடைய மனத்திலே அவள் செய்தது தவறு என்பதை உணருமாறு எடுத்துரைத்தாள்.

மேலும் அவள் தன் தந்தையுடையதும் குளோடியசுடையதுமான இரு படங்களைக் காட்டி இரண்டையும் ஒப்பிட்டு, “என் தந்தையைப் பாருங்கள்! ஒரு கடவுளைப்போலவே இருக்கிறார். அவருடைய நெற்றியும், கேசத்திலுள்ள சுருள் களும், கண்களும், தோற்றமும் என்ன அழகாக இருக்கின்றன. ஆகாயத்தோடு இணைந்த மலைச்சிகரமொன்றில் இப்பொழுதுதான் வந்து நிற்கிற மாதிரியான தோற்றம்! இத்தகைய ஒரு மன்மதனே உங்கள் கணவராக இருந்தார்; மற்றதைப் பாருங்கள்! எவ்வளவு மாசபடிந்த முகத்தைக் கொண்டிருக்கிறது: சுத்த வீகாரமான தோற்றம்!” என்று மொழிந்தாள்.

எல்லாவற்றையுங் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அரசிக்குத் துக்கமும் அளவிலா அவமானமுமாகச் சேர்ந்து அவள் மனத்தில் ஏற்பட்டிருந்த மாசையும் கோணலையும் துலாம்பரமாக எடுத்துக்காட்டிற்று. தன் மகள் தன் ஆத்மாவோடு சம்பந்த

மான குற்றங்களை எடுத்துக் காட்டியபோதுதான் அவள் கண்கள் விழித்துக்கொண்டன. அரசகுமரன் தொடர்ந்து, “இப்படிப்பட்ட ஒரு கொடியவனோடு எப்படி நீங்கள் தொடர்ந்து வாழலாம்? உங்கள் கணவனைக்கொன்று இராச்சியத்தை அபகரித்த கள்வனல்லவா அவன்?” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது அவன் தந்தையின் உருவம் அவ் விடத்திலே தோன்றிற்று. அவன் அதைக்கண்டு மிகவும் பயந்தவனாய் அதற்கு என்ன தேவை என்று கேட்டான். அது அவனைப்பார்த்து, “நான் சொன்னதை ஞாபகப்படுத்துவதற்காகவே வந்தேன்; நீ அதை மறந்துவிட்டாய் போற் காணப்படுகிறது; உன் தாய் மிகவும் பயத்துடனும் துயரத்துடனும் இருக்கிறாள். நீ அவளுடன் பேசாவிட்டால் அவள் இறந்து விடுவாள்” என்று கூறிவிட்டுத் திடீரென மறைந்துவிட்டது. தன் மகன், யாரும் அங்கில்லாதிருக்கவும், சம்பாஷித்ததைக் கேட்ட அவன் தாய், அவன் பைத்தியத்தினூற்றான் அப்படிப் பேசுகிறான் என நினைத்து நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் தன் தந்தை வந்துநின்ற இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டியும் அவளுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அவன் அவனைப் பார்த்து, “நீங்கள் எனக்குப் பைத்தியமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம்; உங்கள் பாவச்செயல்களே என் தந்தையை மறுபடியும் இந்த உலகத்திற்கு வர ஏவி விடுகிறது” என்று சொல்லித் தன் இருதயத் துடிப்பை அவனைப் பார்க்கும்படி ஏவி அது ஒரு சாதாரண மனிதனின் அளவாகவே இருக்கிறதென்றும் ஒரு பைத்தியக்காரனுடையதுபோல இருக்கவில்லை என்றும் தெரிவித்தான். அன்றியும் அவன் கண்ணீர்விட்டுச் சென்ற காலத்திலே நடந்தவைக்காகக் கடவுளிடத்திலே மன்னிப்புக்கேட்டு வணங்கிக்கொள்ளும்படியும் இனிமேல் குளோடியசுடன் சேரவேண்டாம் என்றும் அவனுக்கு மனைவியாக இருக்கவேண்டாம் என்றும் தன் தந்தையை ஞாபகத்திலிருத்தித் தன் தாய்போல நடந்தால் தான் அவளுடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுவதற்கு விரும்புவதாகவும் தன் அன்னையை மிகவும் மன்றாட்டத்துடன் கேட்டுக் கொண்டான்.

இதெல்லாம் முடிந்தபின்னர் அவன் தன் ஆத்திரத்தின் நிமித்தம் கொன்றுவிட்டது யாரென்று பார்க்குமிடத்து, தான் மிகவும் காதல்கொண்டிருக்கும் அழகி ஓவீலியாவின் தந்தை பொலோனியசே அந்த ஆளென்று தெரிந்ததும் கண்ணீர் சோரவிட்டுப் புலம்பினான்.

பொலோனியசைக் கொன்ற காரணத்திற்காக ஹாம் லெற்றை நாட்டினின்றும் துரத்துவதற்குக் குளோடியசுக்கு ஒரு சாக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அவன் பயங்கரமானவன் என்று சொல்லிக் கொலைபுரியும்படி செய்திருப்பான்; ஆனால் குளோடியஸ், அரசகுமாரனிடத்துப் பற்றுக் கொண்டிருந்த சனங்களுக்கும் அவன்மேலே அதிக அன்பு கொண்டவளான அவனுடைய அன்ணையாகிய அரசிக்கும் பயந்து அப்படிச் செய்திருந்தான். மிகவும் தந்தரமாக அரசகுமாரனைப் பாதுகாப்பதற்காகவே அவனை வேறிடத்துக்கு அனுப்புவதாகக் காட்டி அவனை இரண்டு இராஜதந்திரிகளுடன் கப்பலிலேற்றி இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பி வைத்தான். அவன் அந்த இருவரிடத்தும் ஒரு சடிகம், அரசகுமாரன் அங்குவந்து சேர்ந்ததும் அவனை உடனே கொன்றுவிடும்படி அதற்கான காரணங்களைக் காட்டி எழுதி அனுப்பியிருந்தான்.

ஹாம்லெர் ஏதோ சதியென்பதை உணர்ந்து இரவு அந்தக் கடிதத்தை இரகசியமாக எடுத்து அதிலேயிருந்த தன்னுடைய பெயருக்குப் பதிலாகத் தன்னுடன் கூட்டி அனுப்பியவர்களின் பெயர்களை எழுதி மறுபடியும் அது இருந்த இடத்திலேயே வைத்துவிட்டான். இதற்கிடையில் கப்பல் கடலிலே சென்று கொண்டிருக்கும்போது கடற்கொள்ளைக்காரர் அதைத் தாக்கவும் கடற்சண்டை ஒன்று மூண்டது. அரசகுமாரன் தன் வீரத்தைக் காட்டுவதற்காக எதிரிகளுடைய கப்பலுக்குப் பாய்ந்தான். மற்ற இருவரும் அவனுக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் சரியென்று நினைத்து அவனைத் தனியே விட்டுவிட்டுப் புறமுதுகு காட்டிக் கப்பலை எதிர்த்திசையாக ஓட்டிச் சென்று விட்டனர். கொள்ளைக்காரர் தங்கள் கப்பலில் வந்தது யார்

என்று தெரிந்ததும், அவர்கள் அவனை மரியாதையாக நடத்தி அவனுற் தங்களுக்கு ஏதாவது சலுகைகள் தேவையான சமயங்களிலே கிடைக்கக்கூடும் என்றெண்ணி அவனை டென்மார்க்குக்கு அண்மையில் உள்ள ஒரு துறைமுகத்திலே விட்டுச் சென்றனர். அவன் அங்கிருந்து அரசனுக்கு ஒரு கடிதம் எப்படித் தான் திரும்பியும் தன் சொந்த ஊருக்கு வரவேண்டியிருந்ததென்ற விபரங்களைக்கூறி அடுத்தநாள் அரசனைச் சந்திப்பதாகவும் எழுதியிருந்தான். அவன் வீடு திரும்பியதும் மிகவும் துக்கமான சம்பவம் ஒன்று முதன்முதலாக அவனுக்குக் காத்திருந்தது.

அவனுடைய காதலியாகிய ஒலீவியா என்னும் பேரழகியின் இறுதிச்சடங்கு தான் அது. அவளுடைய தந்தை இறந்த நாட் தொடக்கமாக அவள் குண பேதம் உள்ளவளாகக் காணப்பட்டாள். தன் தந்தை, தன் மிகவும் விரும்பிக் காதலித்த அரசினங் குமாரனுடைய கையாலேயே அவலமான சாவுக்கு ஆளாக வேண்டியிருந்ததென்பதை நினைக்க அந்த இள நங்கையின் மென்மையான மனம் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டு மேலும் மேலும் வளர்ச்சியடைந்து சித்த சுவாதீனத்தையே இழந்து விட்டாள். அரண்மனையிலுள்ள பெண்மணிகளுக்குப் புஷ்பங்களைக் கொடுத்து அவை தன் தந்தையின் பிரேதச் சடங்குக்கென்று கூறுவாள்; சாவைப் பற்றி அல்லது சற்றேனும் அர்த்தமில்லாத பாட்டுக்களைப் பாடி மகிழ்வாள்; தனக்கென்ன சம்பவித்ததென்று அறிய முடியாதவளாயிருந்தாள்.

ஒரு சிற்றூறுக்குப் பக்கத்திலே ஒரு (Willow) உபிலோமரம் நின்றது. ஒரு நாள் அவள் புஷ்பங்கள், பூண்டுகள், முட்கள் எல்லாம் கலந்த சில மாலைகளைச் சூடிக்கொண்டு அந்த ஆற்றுக்கு வந்தாள். உபிலோவின் கிளைகளிலே தான் கொண்டு வந்த மாலைகளைத் தொங்க விடுவதற்காக மரத்திலே தான் ஏறவும் ஒரு கிளை ஒடிந்து அவள் அந்த ஆற்றுக்குள் விழுந்துவிட்டாள். தன் அவல நிலைமையை உணர்

ஓனிலியா ஆற்றிலே செல்லல்

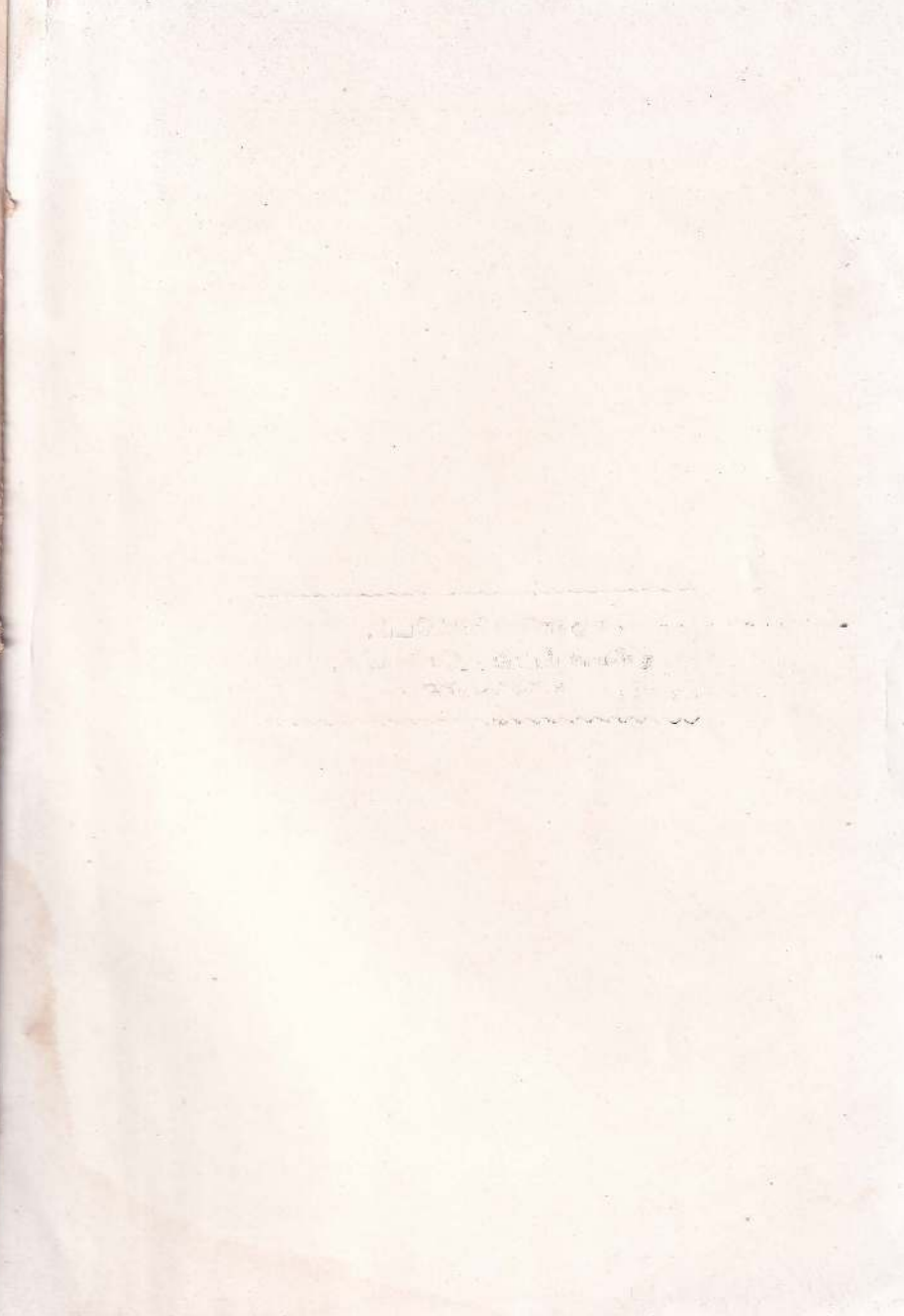
ராது தொடர்பற்ற சில இராகங்களைப் பாடிக்கொண்டு சொற்ப நேரம் நீருக்கு மேலாக இருந்தாள். ஆனால் நேரம் ஆக ஆக அவள் உடைகள் நனைந்து பாரமாகி விட்ட அவள் நீருக்குள் மூழ்கி இறந்துவிட்டாள். அரசகுமாரன் அங்கு வந்தபோது இந்தக் கட்டழகியின் சமச் சடங்குகளை அரசன், அரசி, மற்றும் அரண்மனையிலுள்ள எல்லோர் முன்னிலையிலும் அவளுடைய உடன் பிறப்பாளனாகிய லேயட்டிஸ் (Laertes) என்பான் நடத்திக்கொண்டிருந்தான். ஹாம்லெற்றுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை, நடந்துகொண்டிருக்கும் சடங்குகளைக் குழப்ப மனமில்லாதவனாய் ஒரு பக்கத்திலே போய் நின்றான். இள நங்கைகளின் பிரேதங்களின்மீது வழக்கமாகப் புஷ்பங்களைச் சொரிவர்; இவற்றை அரசியே சொரிந்து, “அழகிக்கு அழகுகள்! உன் மணப் படுக்கை மீது மலர் சொரிய இருந்தேனேயல்லாமல் மரணப் படுக்கையில் அல்ல; நீ என் ஹாம்லெற்றுக்கு மனைவியாக இருந்திருக்க வேண்டும்,” என்று கூறிப் பிரலாபித்தாள். ஒவீலியாவின் சகோதரன், “உன் கல்லறையினின்றும் வயலெற் (Violet) புஷ்பங்கள் உண்டாவதாக” என்று கூறுவதை அரசகுமாரன் கேட்டுக்கொண்டு நின்றான். அப்படிக் கூறிக்கொண்டே அவனும் அவளுடன் கல்லறைக்குட் போய்விட்டான். பக்கத்திலே நின்ற ஏவலாளரைத் தனக்கு மீது மலையளவு மண்களை அள்ளிப் போட்டு முடிவிடச் சொன்னான். இதைக் கண்ட ஹாம்லெற்றுக்கு அவன்மீது வைத்திருந்த அன்பெல்லாம் திரண்டு திரும்பி வருவதை உணர்ந்து தானும் கல்லறைக்குட் புகுந்தான். லேயட்டிஸ் அவளை இன்னொரு அறிந்ததும் அவன் தான், தன் தந்தையினதும் சகோதரியினதும் மரணத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவன் என்று தெரிந்து அவனுடைய தொண்டைக் குழியிற் பிடித்தான். இருவரும் கைகலப்பதைக் கண்டவர்கள் அவர்களை விலக்கி விட்டார்கள். இருவரும் சமாதானமாகி விட்டனர்.

லேயட்டிசின் தந்தை, தங்கை முதலானோருடைய மரணத்திற்குக் காரணமாயிருந்த அரசகுமாரனுக்கெதிராகக்

குளோடியஸ் அவளைத் தூண்டிவிடத் தவறவில்லை. இருவரையும் ஒரு வாட்சண்டைப் போட்டியில் ஈடுபடச் செய்து அதன் மூலம் நயவஞ்சகமாக அரசகுமாரனைக் கொல்வதற்கு அவன் திட்டம் போட்டிருந்தான். இந்தப் போட்டிக்கு ஒரு நாள் நியமிக்கப்பட்டது, அரசன் லேயட்டிஸின் ஆயுதத்திலே நஞ்சு வைக்கும்படி கூறியிருந்தான். இரு வாலிபர்களும் அந்த வித்தையில் வீரர்களாகையால் அநேகர் பந்தயங்கள் தங்களுக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டனர். போட்டி நடந்துகொண்டிருக்கையில் லேயட்டிஸ் தன்னுடைய நச்சு ஆயுதத்தால் ஹாம்லெற்றைத் தாக்கவும் அவன் அதை அவனிடமிருந்து பிடுங்கி அவனுடைய ஆயுதத்தாலே அவளைக் கடுமையாகத் தாக்கினான். அவனுடைய துரோகமான செய்கை அவனுக்கே அழிவைக் கொடுத்தது. இதே சமயத்தில் அரசி தனக்கு நஞ்சிடப்பட்டதாகக் கூச்சலிட்டாள். லேயட்டிஸ் அரசகுமாரனை வாளாற் கொல்லமுடியாதிருந்தால், பிந்தியவன் போட்டியில் ஏற்படும் களைப்பினால் ஏதாவது அருந்தக் கேட்பான் என்று ஒரு கிண்ணத்திலே கொல்லும் பாஷாணத்தைக் கலந்து ஒரு பாணம் குளோடியஸ் தயாரித்து ஆயத்தமாக வைத்திருந்தான். அதை ஹாம்லெற் குடித்தால் உடனே மரணம் நிச்சயம் என்பது அந்தத் துஷ்டனுக்குத் தெரியும்; ஆனால் அவன் ஒரு தவறு செய்துவிட்டான். அரசியை அதைக் குடிக்க வேண்டாமென்று எச்சரிக்கை செய்ய மறந்துவிட்டான். அவன் அதைக் குடித்ததும் உடனே இறந்துவிட்டான். அவருடைய கடைசி முச்சின்போது தனக்கு நஞ்சுட்டப்பட்டதாகக் கூறிவிட்டே உலகை நீத்தான். ஏதோ சதி நடந்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணிய அவருடைய மகன், தான் அதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று கதவுகளை அடைத்தான். லேயட்டிஸ் அவளைப் பார்த்து “ஒன்றும் தேடிப் பார்க்க வேண்டியதில்லை; நான் தான் துரோகி, வானின் முனையிலே பாஷாணம் தோய்த்திருந்தேன், உன் உயிர் அரை மணித்தியாலக் கூடத் தங்கமுடியாது, ஒரு மருந்தும் உன்னை மாற்ற முடியாது, நான் செய்ததை மன்னித்துக்கொள்”, என்று

கூறி இறந்துவிட்டான். அவன் அரசனுடைய நயவஞ்சகத்தி னால்தான் அப்படிச் செய்ததாக ஹாம்லெற்றுக்குத் தெரியப் படுத்திவிட்டு உயிர் நீத்தான். அரசகுமாரன் தன் மரணம் நெருங்குவதைக் கண்டு தன் தந்தையின் வேண்டு கோளை நிறைவேற்றித் தன் சிறிய தந்தையைப் பழிவாங்க இதுதான் தக்க சமயமென்றெண்ணி லேயட்டிசுடைய நச்சு வாளை எடுத்துக் குளோடியசின் இருதயத்திலே குத்தினான். பின்னர் தன் நண்பன் கொறேஷியோவை நோக்கி “நீ இந் தக் கதையை உலகத்திற்குச் சொல்வதற்காக உயிரோடி ருக்க வேண்டுமென்று” வேண்டிக்கொண்டான். ஏனெனில் கொறேஷியோ தன் அருமை நண்பன் இறக்கப்போவதைக் கண்டு தாலும் தற்கொலை செய்து கொள்ள எத்தனம் செய்வதை ஹாம்லெற் கண்டு அதைத் தடுப்பதற்காக அப் படிக்கூறிவிட்டு இறந்தான். அவனுடைய ஆத்மா சாந்தி யடைவதற்கான சகல கிரியைகளும் அவன் நண்பனாலும் ஏனை யோராலும் செய்யப்பட்டன. அரசகுமாரனுடைய நற்பண்பு களுக்காகவும் அவனுடைய விசேஷ குணங்களுக்காகவும் எல் லோரும் அவனிடத்து மிக்க அன்பு கொண்டிருந்தார்கள். அவன் இளம்பராயத்திலே இறந்திருக்காவிட்டால் டென் மார்க்கின் மிக நல்ல அரசனாக இருந்திருப்பான்.

ஈழநாடு விமிட்டெட்,
சிவன்கோவில் மேலை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.